

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARAKIŞ DİYARI
ELFYURDU DESTANI

ODGÛL
(II. BÖLÜM)

Utku TÖNEL

»>4>»»JHJ

I. Bölüm

Rüzgâr, yorgun bir dev gibi kesik ve uğuldayarak esiyordu. Boz bulutlar aceleyle bir araya toplanırken güneşin yiten ışığı ufuk çizgisine tutunmaya çalışıyordu. Azalan aydınlığın düşerken peşinde bıraktığı kızılık, sonsuzmuşçasına uzanan okyanusu kendine katmıştı. Su, üzerine düşen kara perdenin altında kan kırmızı bir düzlük gibi uzanıyordu. Başı sonu belli olmayan, durmadan depreşen, yükselip inen bir kızılık.

Karanlıkla beraber binlerce göz açıldı. Hepsi bakışlarını okyanusun dalgalanan kara suları üzerine çevirmişti. Her bir an yeni bir tanesi belirliyordu. Kararsız ışıklarını suya yansıtırlarken sular renkten renge bürünüyordu. Sonra, hepsinin ortasında, göğün göğsünü kaplayan kocaman bir tanesi belirdi.

Soluk benizli ay, bütün kesinliğiyle, yüzünden fışkıran ışığını koyu dalgalar üzerinde sürünen karartıya çevirdi. Gemi, koca gövdesini yönsüzmuşçasına sağa sola savurarak ilerlerken, tayflara yuva olmuş, eski bir harabeyi andırıyordu. Geceyi delen direklerinde asılı yelkenleri rüzgârla gerilip şişerken gurultular ve gıcırtilar göğe yükseliyordu. Bağlı olduğu yerden kurtulmuş olan birkaç parça ip savrulurken, rüzgâra ısıklarıyla eşlik ediyordu. Güvertesinde beliren silik siluetler karanlığa karışmak istercesine aceleliydi. Işığın yansımasıyla beliren bu figürler belirsiz halleriyle kötü ruhları hatırlatıyordu. Işık, tüm geminin üzerini örten bu ölüm havasını delip yelkenleri aşırıp yuvarlak pencerelerden içeri süzölmeyi başardığıdaysa, boğucu karanlığın ortasındaki küçük günler gibi kamaralarda cılız aydınlıklar oluştuyordu. Gemideki hayat adeta bu ışıkla soluk alıp veriyordu.

Bu ışıkların değdiği kısımların birinde, eski bir parşömen üzerine belli belirsiz bir şekilde çizilmiş bir harita masanın üzerine açılmıştı. Üzerindeki onlarca sayı ve bir uçtan bir uca atılmış çiziklerle daha da okunamaz hale gelmiş olmasına rağmen bir çift göz inatla haritanın üzerinde dolaşıyordu. Şamdanların birindeki mum içeriği biraz daha aydınlık kılıyordu ancak mumun dibinde, haritaya işaretlenmiş olan Aarahn, gölgede kaybolmuştu.

Haritayı okuyan gözler yavaşça doğrularak pencereden dışarıya kaydı, orada görmek istediğini yerinde bulunca da haritaya geri döndü. Karanlığın içinden beliren bir çift el, bir pergeli genişçe açtı, harita üstünde birkaç adım atmasına izin vererek geminin varacağı noktayı hesapladı. Buraya bir de not düşerek tekrar karanlığa karıştı.

* * *

Az önce kamaranın loş ortamında geminin rotasını belirlemeye çalışan yüz, şimdi ay ışığı altında belirgin bir şekilde görülebilirdi. Adamın köşeli çenesi, çıkık elmacık kemikleriyle garip bir uyum içinde suratındaki simetriyi vurguluyordu. Yeşil gözlerinde ise az önce yaptığı işin yarattığından daha fazla yorgunluk vardı. Endişesi yoktu ama sorumluluk göz kapaklarını ağırlaştırmıştı. Gözleri ay ışığında bir an parladığında, eğer onu gören biri olsaydı tüm bunları bakışlarından okuyabilirdi. Kahverengi saçları tepeden, bir kuyruk oluşturacak biçimde toplanmıştı ve ince boynunun ortaya çıkmasına izin veriyordu.

Zayıf bacaklarıyla geminin burnuna doğru ilerlerken yakasını düzeltti. Pelerininin dik duran yakasında bir takım semboller işlenmişti. Bunlar sorumluluğun işaretleri ve yorgunluğunun sebebiydiler. Titrek yelkenlerin altından ağır adımlarla geçip geminin burnuna vardığında ardı ardına kırılıp köpüren dalgaları izlemeye koyuldu.

Suyun dalgalanışına aşına gözleri, inip kalkan göğsünü örten gömleğiyle aynı renkteydi. Dizlerine dek varan pelerini ise daha koyu tonda bir yeşildi. Kumaşındaki yaprak işlemeleri adamın sırtına bir sarmaşığın tırmandığı izlenimini veriyordu. Bu sivri uçlu yaprakların arasında beliren yaldızlı dallar vardı. Esen rüzgâr kumaşı şişirdikçe giysisi dalgalanan ağaçlar gibi bir ses çıkarıyordu. Dizlerine dek varan çizimleri ağaç kökleri gibi

yerin altında dek uzanıyordu adım attığı yeri hissedercesine. Belindeki ince kemerinden sarkan hançeri, abartısız süslemeleriyle kıyafeti ile tam bir bütünlük içindeydi.

Adam, geminin burnunda bir süre öylece durup yarılıp köpüren suyu izlerken belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Dua eder ya da düşünür gibi. Karanlıkta birinin belirdiğini fark edince; sanki kimin geldiğini bilmiş gibi konuştu.

“Dinlensen iyi olur.”

“Keşke uyuyarak kaderimden kaçabilseydim. Ama yararı yok.”

Loş ışık altında iki adam da birbirine benziyordu. Yeni gelen; uzun sarı saçları, yapılı vücudu ve ay ışığında parıldayan beyaz teniyle, diğerinin yanında daha büyük görünüyordu. Öbürü ise ona oranla kısa, zayıf ve daha narindi. Sarışın adamdan daha çok mevsim dönümü görmüştü ancak kimse aralarında elli yıllık bir fark olduğunu söyleyemezdi. Yılların getirdiklerine direnen yaşlı adamın saçlarında tek bir beyaz yoktu.

Genç adam, bu kısa konuşmanın hatırlattığı gerginlikten kurtularak geçici bir huzur bulmak için, her zamanki alışkanlığının verdiği rahatlıkla elini beline doğru götürerek kılıcının kabzasını avuçlamak istedi ancak, boşluğu kavradı. Gemiye bindiğinden beri onu beline asmamıştı çünkü, buna gerek duymamıştı. Yeni edindiği dostlarının yanında kendini güvende hissediyordu.

Gemide geçirdiği her gün ışığın yükselmesine yakın kalkar, silahını dizlerinin üzerine yatırıp ona uzun uzun bakardı. Mavi gözlerini kılıcın keskin kıvrımlarında dolaştırırken aklından kan kırmızı düşünceler geçerdi. Üzerine savurduğu düşmanlarının soluk suretlerini çeliğin soğuk yüzünde görür gibi olurdu. Sonra onu kabzasından kavrayarak silahın içinde var olduğuna inandığı saklı gücün kendi vücuduna geçmesine izin verirdi. Bazı zamanlarda parmak uçlarından avucuna dayanılmaz bir sıcaklık hücum ediyordu. Önce parmaklarında ve avucunda bir yanma hissediyor, ardından bileğine süzülerek göğsüne doğru akıyordu. Bu, genç adamın kendisini güçlü hissetmesini sağlıyordu. Ama bazı zamanlar güç öylesine kontrolsüzleşiyordu ki, canı fazlasıyla yanıyor ve kılıcını elinden bırakmak zorunda kalıyordu. Ardından tüm bu törene yeniden başlıyordu. Genç adam kılıcını –ya da içinde olduğunu düşündüğü bu vahşi gücü- ehlileştirmek için elinden geleni yapıyordu.

Silahlı aynı zamanda onun omuzlarına büyük sorumluluklar da yüklüyordu. Sevdiklerinin ve özlediklerinin sorumlulukları. Şimdi, bu geminin üzerinde onlardan hiç olmadığı kadar uzaktaydı ve tekrar bir araya gelip gelemeyeceklerine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ama içindeki umut her daim güçlüydü ve tekrar onlara kavuşabilmek için uğraşıyordu. O anda gemide bulunmasının nedeni buydu. Hiç gitmediği, adını bile duymadığı diyarlara doğru yol almasının nedeni buydu. Var olmasının tek nedeni buydu. Sürgündeki genç adam, ailesini ve sevdiği Sién'i bir kez daha görebilmek istiyordu.

Ayrıldıkları günü dün gibi hatırlıyordu. Nasıl unutulabilirdi ki? O anı, geceleri rüyalarında tekrar tekrar yaşarken Sién'in o son bakışı zihnine kazınmıştı. "Gitme." diyordu kız usulca ve sıkılgan bir tavırla her seferinde.

Oysa Sién o gün hiç konuşmamıştı. Sadece dudağını ısırıyordu sevdiği adam koca bir orduyla birlikte kuzeye doğru yola çıkarken, dönüp dönmeyeceği meçhul.

Bir anda avucunda beliren mendile baktı. Eli, silahını kavramak için uzanmış ama her nasılsa ceplerinden birine erişmişti. Annesinin işlediği mendilinin üzerinde kendi kurumuş kanıyla karşılaşınca yaşadığı mücadeleleri en başından hatırladı. Aarahn'ı terk ettiği günden bu gemiye adım atana dek başından geçen her bir olayı. Birkaç damla gözyaşı şimdi onlara eşlik edecekti.

Derin bir soluk aldı, yanağından süzülen son damla da rüzgâra takılıp denize karışınca sessizliği bozmak istercesine konuştu.

“Rüyalarda kendimi vatanımda görüyorum, Aarahn'da. Şehrin yüksek kapılarından at sırtında geçiyoruz. Ben ve silah arkadaşlarım. Muzaffer askerleri karşılamak için yakılan ateşleri görüp gururlanıyorum. Boyları surları aşıyor. Dibinde binlerce kurutulmuş çiçek

yanıyor kokusunu dört bir yana saçarak. Şehir meydanına geliyoruz ve bir şölen yeri. Binlerce insan dans ediyor, yemek yiyip içki içiyor."

"Kalabalığın arasından tanıdık bir yüzü seçiyorum. Göz göze gelir gelmez yok oluyor. Bir anda. Sonra kafamı başka yöne çeviriyorum, az önce orada gördüğüm insanlar gitmiş. Sonra diğer taraftakiler. Ve sonra hepsi. Bir anda şehir bomboş kalıyor."

"Gözlerimi sıkı sıkıya kapıyorum ve uyanmak için içimden Olgan'a yalvarıyorum. Uyandığımdaysa, sanki uzaklardan acıklı bir şarkı geliyor kulağıma. Ama ses öylesine güzel ki. Yitip gitmemesi için öylece hareketsiz duruyorum ama nafil."

"Bu yüzden uykudan kaçıyorum Dunaan. Tatlı huzurunu benden sakınıyor."

Dunaan duydukları üzerine yeni tanıştığı bu genç adamı teselli etmeye uğraştı.

"Rüyaların birçok anlamı vardır, dostum Arahun. Senin gibi bir ankad için garip gelse de bizler rüyaların kutsal olduğuna ve anlaşılması gereken işaretler sakladığına inanırız. Tuikadlar için rüya asla kötüye işaret etmez, çünkü Olgan'dan gelen kötü olamaz."

Dunaan bunları söylerken bir yandan da kendinden oldukça genç olan Arahun'un omzuna dokundu. Sonra bakışlarını yıldızların örttüğü çevirerek eliyle yukarıyı işaret etti.

"Bir ankad gecede sadece karanlık görür, oysaki tuikad binlerce yıldız ve yüce ayın orada olduğunu bilir."

"Gecede Akbaşlı Kartal Ensihil'i, kendi yaratılışını görür. Gece ile gündüzü düşünür ve ikisinin nöbetindeki dişi kurt Anakor'u hatırlar. Gecenin de Olgan'ın bir lütfu olduğunu bilir ve ondaki işaretleri gözler."

Yaşlı elfin bu sözleri akelfi etkiledi. Arahun yaşlı tuikada hak verircesine konuştu.

"Doğru dersin Dunaan. Ankadlar arasında böyle bilgelikler yok denecek kadar az."

Sonra, bakışlarını tuikada çevirerek sözlerine devam etti.

"Gördüm ki; eskilerden kalan ne varsa sizinle birlikte Tuikadnor'da yaşıyormuş. Halkımın yitirdiği bilgeliği kuzenlerimiz yaşatmaya devam ediyor."

Dunaan yüzünü akelfe dönmüş, Arahun'u izliyordu. O ise deniz yolculuğuna çıkmadan önce Tuikadnor'da geçirdiği günleri hatırlayıp düşüncelere dalmıştı.

Asırlar boyunca Kyra halklarının başına gelen her olay, yeni tanıştığı bu halkın belleğinde daha dünkü olaylar gibi canlıydı. Aarahn'dan ve ankadlardan farklıydılar. Bilgeliklerinin bir yansıması olarak, akelflerin aksine tuikadlar her zaman sakin davranıyorlardı. Bitmek bilmez bir sabırları var gibi görünüyordu ve bu durum tüm hayatlarına yansımıştı.

Geçmişte savaşın zulmünden bilgelikleriyle kurtulmuşlardı, yine tarihin gölgesinin altına sığınarak yaşamaya devam ediyordu. Neredeyse bin yıldır aynı topraklar üzerinde yaşıyorlardı. Artık yurtlarıyla bir olan bu soy, hayatlarının kaynağı da sanki bu adaymışçasına davranıyordu. Ondak uzaklaştıkça daha da durgunlaşıyorlardı. Arahun bu durumu Dunaan'da da gözlemlemişti. Sulian okyanusu boyunca güneye doğru indikçe tuikad daha da düşünceli görünür olmuştu. Durmadan dua ediyor ve Olgan'ın kendisine yardımcı olmasını diliyordu.

Arahun ise aksine, varacakları yer olan Eiven'e yaklaştıkça daha fazla heyecanlanıyordu. Kendisini orada neyin beklediğini ya da ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama denizin ortasındaki bu küçük gemi ona dar gelmeye başlamıştı artık. Bir an evvel karaya ayak basmak ve nasıl yapacağını henüz bilmece dahi halkına kavuşmak istiyordu.

* * *

Büyük savaş biteli neredeyse bir yıl olmuştu.

Son Akın'ın ardından güneye, evlerine dönmek üzere yola çıkan ankad ordusu, müttefikleri olan insanların Aranor'da yenildiklerini öğrendiğinde her şey için çok geçti. Ruir Olen düşmüş, bunun haberini alan Aarahn halkı da, ordu Harrin'de savaşta iken, kraliçenin emriyle doğuya göç etmişti. Bir gecede başkent Aarahn boşaltılmış ve binlerce akelf An

Nimeni içlerine doğru büyük bir yürüyüşe geçmişti. Güneyden hızla ilerleyen bozorklar da Aarah'n'a vardıklarında terk edilmiş bir şehirle karşılaşmışlardı. Bir zamanlar Elfyurdu olarak bilinen bölge şimdi neredeyse tamamıyla orksoyunun hâkimiyeti altındaydı.

Bu durumun yardımıyla, güneyden, Kuur-hon komutasında büyük bir hızla ilerleyen bozorklar Elfyurdu'nun neredeyse yarısını ele geçirmişlerdi ancak, müttefikleri olan dağlılar kuzeyde beklenmedik bir anda bozguna uğradıklarından Aarah'n'ın tamamında hâkimiyet kuramamışlardı. Auzların elinde kalan ise sadece bir grup direnişçin hâkimiyetindeki krallığın kuzey bölümüydü.

Son Akın'dan dönen ordunun bir kısmı kuzeyde hâkimiyetin sağlamasına yardımcı olmuştu. Bazıları ise güneye, başkente doğru bir saldırıya geçmiş ancak çabucak yok edilmişti. Çok az sayıda askerin doğuya, An Nimeni üzerine geçmeyi başararak sürgündeki akelflere katıldığı söylentileri dolaşıyordu. Aarahun ve Unar da bunu denemiş ancak başaramamıştı. Sonunda kuzeydeki küçük limanlardan birinden gemiyle kaçarak Tuikadnor'daki kuzenleri olan tuikadlara sığınan gruba katılmışlardı. Burada geçirdikleri zamanda kimi akelfler adada kalmayı seçerken kimileri de direnişe katılmak için tekrar anakaraya geri dönmüştü.

Tuikadların orklara savaş ilan etmelerini sağlamak için yapılan her türlü diplomatik girişim sonuçsuz kalmıştı. İçlerine kapanık ve duygusallıktan uzak görünen bu halk ork ittifakının kendisi için fazla güçlü olduğunun farkında olduğundan buna yanaşmıyordu. Ancak, kötü geçmişlerine rağmen kuzenlerine yardım etmekten geri kalmıyorlardı. Tuikadlar, akelfleri gizlice Elfyurdu'nun kuzeyine taşıyor ve silah yardımıyla bulunuyordu.

Unar ve Aarahun, savaşın getirdiklerinden kısmen kurtulduklarında ne yapmaları gerektiği üzerine uzun uzun düşünüp tartışmışlar ve sonunda misafir oldukları adadan ayrılıp An Nimeni'deki halklarına katılmanın en doğru hareket olacağına karar vermişler, ardından da bu uzun ve zorlu geçecek yolculuklarına başlamışlardı.

Şimdi; Sulian Okyanusu üzerinde bir tuikad gemisiyle güneye, Eiven'e doğru ilerliyorlardı. Orkan Yolu'nu geride bırakalı bir haftadan fazla olmuştu ve Gûltol ufukta tüm ihtişamıyla görülebilirdi. Artık yapmaları gereken tek şey Batı Burnu'nu aşip Çifteliman'a girmektir ancak, bunun için önlerinde koca bir gece vardı.

Tuikadnor'da geçirdiği iki ay Aarahun'un kendi soyu üzerine uzun uzun düşünmesini sağlamıştı. Daha önceleri sadece efsanelerde adını duyduğu Kızıl Kar Savaşı öncesine dair öğrendikleri onu tuikad soyuna yaklaştırmıştı. Bu savaş Kyra kıtasının bugünkü halini almasında büyük önem taşıyan, aynı zamanda tuikad soyunun da doğmasına yol açan bir savaş idi.

Kyra'nın kaderini değiştiren bu büyük savaştan önce, bir grup elf –o zaman elfsoyu henüz bölünmemişti- yaklaşan yıkımı görüp ne pahasına olursa olsun savaşı reddetmişlerdi. Ancak güneydeki kuzenleri olan orkları da himayesine alarak önce Batı Kyra İmparatorluğunu, sonrasında da odgûllarla ittifaka giderek Su İttifakını oluşturan elfler için bu; kendi içlerinden yükselen haince bir hareketti. Ayrılıkçılar vatan haini olarak görüldüklerinden Elfyurdu'nda daha fazla barınamazlardı ve sürgün onlar için çizilen yoldu. O zaman anayurtlarını terk eden elfler şimdi kendilerine tuikad diyordu.

Tüm bunlar, Aarahun'un zihninde uzaklardaki bir yıldırım gibi aniden parlayıvermişti.

* * *

Yanında kısık gözlerle kendisini izleyen Dunaan'a baktı ve ortak geçmişlerini düşündü. Ondandır ne kadar uzakta olduklarını fark etti ve bir anlığına soyunun tekrar eskisi gibi olup olmayacağını merak etti. Bu düşünceler ona çok büyük geldi. Bir süre o da sessizce üzerlerindeki geceye öylece baktı. Karanlıktan başka bir şey görebilmek için mavi gözlerini

tıpkı Dunaan gibi kıstı. Fakat onun bilgeliğinden yoksundu. Sonra, adını bilmediği bir takımyıldızı efsanevi kurt Anakor'a benzetti. Birbirinin peşindeki karanlık ve aydınlığın arasında dikilirken hayal etti onu. Yüzünü, gümüşten bir kalkana benzeyen ayın ışığına çevirince yanağındaki yara izi belirginleşti. Sessizce, suyun geminin alnına çarpışını dinlerken karanlık bir anda gündüze dönüverdi ve büyük bir gürleme duyuldu.

Ardından yağmur başladı.

II. Bölüm

Yağmur bütün gece boyunca sürdü.

Göğü kaplayan koyu bulutlar içlerinde sakladıklarının hepsini o gece geminin üzerine öfkeyle boşalttı. Şimşekler kara gecede birer kılıç gibi keskince çakarken oluşan aydınlıkta gemi güvertesindeki olağanüstü hareketlilik görülebilirdi.

Hiç durmadan koşuşturan tayfalar, sonuna dek gerilen yelkenlerin parçalara ayrılmasını önlemek için bir o yana bir bu yana koşuşturup her yöne uzanan halatlara sarılıyorlar, kimisini çekiyor kimisini de düğümlüyorlardı. Tüm bağrışmalar gök gürültüsünün boğuk gürlemesine, uluyan rüzgâra ve sağanak yağmurun şakırtısına karışınca, geceleyin öten böceklerin cılız vızıltılara dönüşüyordu. Yaşlı kaptan, Su Efendisi Ahrina'nın öfkesinden söz ediyordu. Arahun ise fırtınayı kaderinin çizdiği yolda aşılması gereken bir engel olarak görüyordu. Tek yapması gereken dayanmaktı.

* * *

Güneş, Thordnar dağlarının karlı sırtına tırmanıp küçük adımlarla yükseldiğinde alaca bir ova gibi sonsuz görünen okyanus, dün gecekinin aksine büyük bir huzur içinde uyuyordu. Işığın sıcak nefesi mavi düzlüğün üzerine yayılmış ve onu uysallaştırmıştı. Su hiç olmadığı kadar dingin, üzerindeki geminin hızla ilerlemesine izin veriyordu. Koca yelkenler sanki bir devin soluk alıp veren göğsüymüşçesine arkasına aldığı hafif rüzgârla şişip inerken geminin çevresinde uçuşan birkaç deniz kuşu, en misafirperver çılgınlıklarıyla gemidekileri selamlıyordu. Limandakilerin gürültücü konuşmaları yavaş yavaş anlaşılır oluyordu. Yeni güne hazırlanan denizciler işlerine koşuştururken birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Sonra, kara daha da yakınlaştı ve yüzler de seçilir hale geldi. Tuikadnor'dan yola çıkan gemi, kendisine yabancı güneşli bir güney sabahında Çifteliman'a giriyordu.

Kyra üzerindeki limanların en önemlisi konumundaki Çifteliman doğal olarak oluşmuş en büyük limanlardan biriydi. Thordnar ve Thordnor dağlarının arasında oluşan bu iki sığınak, kuzey-güney arasında işleyen en büyük ticaret yolunun varış noktasını oluşturuyordu. Buraya varan gemilerdeki yükler önce Eiven'e, oradan Hailnimen ve Orta Tuisir üzerinden Neri Onar'a dek ulaşıyordu.

Her gün yüzlerce geminin gelip geçtiği bu limanın yönetimi, eski bir insan topluluğu olan Eiven Krallığı'nın elinde bulunuyordu. Kyra üzerindeki en güçlü insan devletlerinden krallık, Kızıl Kar savaşı sonrasında bölgeye göç eden insanlar tarafından kurulmuş, kısa sürede gelişerek en önemli ticaret merkezlerinden biri haline gelmişti.

Ticaretle zenginleşen Eivenliler, bir zaman sonra Çifteliman'ın adının aynı zamanda Uzakgören olarak da anılmasını sağlayacak olan o muazzam feneri yapmışlardı. Kral Hrothak zamanında inşa edilmeye başlanan bu fener kırk sekiz yol sonra, torunu Hrothgard zamanında bitirilebilmişti. İki limanın girişlerinin birbirine en yakın olduğu noktaya inşa edilen bu kulenin tepesinde her zaman yanan dev bir ateş bulunuyordu. Bu haliyle onu uzaktan görenler alevden taç giyen bir kadına benzetirlerdi. Bu yüzden insan dilinde, “alevsaçlı” anlamına gelen *odisea* diye anılırdı.

“Ne kadar da güzel.” Arahun karşısında beliren bu güzellik için söyleyecek fazla bir şey bulamamıştı.

Ardından, ötedeki kamaraların birinin içinden yükselen kuzeyli aksanı duyuldu.

“Demek anlatılanlar doğruymuş.”

Gördüğü manzarayla keyiflenen Arahun, arkadaşının sesini duyunca yüzünde bir gülümseme oluşmasına engel olamadı ve arkasına dönerek onu eliyle dışarı çağırdı. Kendisi erkenden kalkmış ve gündeğumunu, gemide geçirdiği diğer günlerde yaptığı gibi kılıcıyla

birlikte geçirmişti. Fakat şimdi eşine fazla rastlanılmayacak bir manzarayla karşı karşıyaydı ve bunu arkadaşının da görmesini istiyordu.

Çağrısı “Pekâlâ Arahun, geliyorum.” diye karşılık buldu içeriden.

Sesin sahibi dışarı çıkıp güvertede belirlediğinde ortaya iri kıyım bir genç adam çıktı. Belinde akelf oyunlarının galibi olduğunu gösteren ışıltılı bir kemer asılıydı ve hiç çıkarmadığı deri çantası sağ yanından aşağı sarkıyordu. Aarahn’ın kuzeyinden olduğunu belli eden kürkü omuzlarının üzerine tünemiş bir kuş gibi duruyordu. Koca çizmeleri yine ayağındaydı.

“Söylesene Unar, hangi anlatılanlardan bahsediyorsun?” Arahun arkadaşının ne demek istediğini anlayamamıştı.

Unar, Aarahn Krallığının kuzeye düzenlediği akında orduya gönüllü olarak katılanlardan biriydi. Arahun’un görev aldığı keşif gezilerinden birinde uğradığı Aktoprak’ta karşılaşabildiği tek kişiydi. Köyün geri kalanı ya öldürülmüş, ya da kaçırılmıştı. Arahun, ordunun kamp yerine dönerken Unar’ı da orduya katılmak üzere beraberinde getirmişti. Kuzeyli elf, ok kullanmadaki becerisinden ve at terbiyecisi olmasından dolayı, istisnai bir durumla, süvari birliğine dâhil olmuştu. Bu birlik Auz ordusunun kuvvetleri arasında en büyük güce sahip olandı ve aynı zamanda tüm krallığın gözdesiydi. Kral da aynı fikirdeydi, savaşa daima onlarla gider ve her zaman onların arasında yürürdü. Aarahn Krallığının tarihi boyunca hanedanlar her zaman süvari eğitimi almışlar ve tahtta kaldıkları sürede de devleti bir süvarinin yöneteceği şekilde yönetmişlerdi. Normal şartlarda süvari olabilmek için yıllar süren akademi eğitimini tamamlamak gerekirdi ancak; ordunun kuzey yolunda konakladığı sırada düzenlenen oyunlardaki birinciliği ona bu unvanı getirmişti. O günden beri Unar da bir Aarahn süvarisiydi. Ancak Unar’ın diğer süvarilerden farklı yanları vardı. Bir süvari her zaman unvanından gurur duyar ve bunu gösteren üniformasına aşırı bir bağlılık sergilerdi. Unar ise daha ilk günden bunu reddetmişti. Onu farklı yapan da buydu.

Hala Arahun’un onu ilk gördüğü günkü gibi hırçın ve dik başlıydı. Tüm yaşadıkları ve aradan geçen bir sene Unar’dan hiçbir şey alıp götürmemiş gibi görünüyordu. Belki de Arahun çok geç kalmıştı. O Unar’ı bulduğunda çoktan her şeyini kaybetmişti. Köyünü, ailesini ve çok sevdiği atlarını. Şimdi tek dostu Arahun’du. Sonunu göremediği bu yolculuğa onunla girişmişti ve tüm yol boyunca tek dayanağı o olacaktı.

Arahun, silah arkadaşının yüzüne şöyle bir baktı. Suratına şaşkınlık ifadesi hâkimdi.

“Güneyli insanların böyle bir feneri yaptıklarını hep duymuştum. Ama bu tüm söylenenlerden de güzel!”

Gördükleri ona bir şeyler anımsatmış olacak ki, aklında dolaşan geçmişten bir an yakalayıp konuşmasına devam etti.

“Hatırlıyorum da, Othka da bir keresinde burada başından geçen olayları anlatmıştı, o zamanlar Runnah ile yeni tanışmıştık, değil mi Runnah?”

Unar sözünü bitirir bitirmez geminin direklerinin birinin üzerinden bir *uğğk!* sesi yükseldi.

Runnah, Unar’ın baykuşuydu. Söylediğine göre onu ormanda dolaşırken bir pınarın dibinde yapayalnız bulmuştu. Onu yanına alıp, bakmış, büyütmüş ve onu kendi hayvanı yapmıştı. Ama ikilinin arasında sahip-hizmetkâr ilişkisinden çok bir arkadaşlık vardı. Genç adamın ara sıra onunla konuştuğu oluyordu ve her nasılsa kuş da Unar’ın dediklerini anlıyor gibiydi.

Kuş, adının geçtiği bu konuşmanın sonunda olduğu yerden havalanıp biraz da yükseldikten sonra sert bir manevrayla dalışa geçti ve sahibinin omzunda bitiverdi. Keksın pençeleriyle Unar’ın sırtındaki kürke tutunmuştu. Tünediği yerde, etrafına bakınmak için başını hızlıca sağa-sola çevirdi, sonra tekrar havalandı. Hızla kanat çırpıp Arahun’un üzerinden geçerek Odisea’nın tepesine doğru yükselmeye koyuldu. Hayvan her an biraz daha yükselip gözden kaybolurken Unar arkasından bağırdı.

“Ateşe dikkat etsen iyi olur!”

Sonra Arahun’a döndü. Akelfin düşünceli yüz ifadesi onun da neşesini bir anda sildi. Neler düşündüğünü merak eden gözlerle Arahun’a baktı.

“Bizi orada ne bekliyor dersin?”

Arahun, güneşten sakınmak için gözlerini kısmış, bakışlarıyla koca fenerin arkasında yükselen şehrin sokakları arasında dolaşıyordu. Bir çırpıda şehri aşp Eiven’i geride bıraktı. Taş duvarlar, yüksek tapınaklar, göğe erişen ağaçlar, hepsi arkada kalmıştı. Bir adımda Hailnimen’de buldu kendini. Şimdi Auhon ovasında dikiliyordu. Gözleri kuzey ufkunda dolaşüyor, tanıdık bir şeyler görmek için bir o yana bir bu yana uzanıyordu. Yola devam etmeliydi.

Omzuna dokunan el, onu geminin üzerine geri getiriverdi.

“Aklını kurcalayan ne Arahun?”

Arkadaşının sözleri onu olduğu yere, geminin tahta güvertesine çivilemişti.

“Bir daha olabilir mi dersin? Yine bir olabilecek miyiz? Önümüzde bunca yol uzanırken çabamızın bir anlamı olabilir mi? Kaderi yenmenin bir yolu var mı?”

“Bunlar büyük sorular Arahun.” Unar, bu durumda ne cevap vermesi gerektiğini tam olarak bilemiyordu.

“Dunaan burada olsa, eminim tuikad bilgeliğiyle bir ışık tutabilirdi. Ayrıca, yolumuzun o kadar da karanlık olduğunu düşünmüyorum.”

Arkalarından gelen bir ses, hiç beklemedikleri bir anda konuşmalarına dâhil oldu.

“Karanlık buradadır ankad dostlarım.”

Yaşlı tuikad yanlarına yaklaşırken onlara böyle seslenmişti. Bir yandan da işaret parmağıyla şakağını gösteriyordu.

Sivri kulaklarını ortaya çıkaracak şekilde saçını düzelttikten sonra sözüne devam etti.

“Olğan’ın esasının ışığı altında,” bunu derken gözlerini yükselen güneşe çevirmişti “karanlıktan söz etmek –alınma ama genç dostum- aptallıktan başka bir şey değildir.”

Sonra onlara biraz daha yaklaşp güverteadaki sayısız kutulardan birinin üzerine oturarak konuştu.

“Tanrıların birçok planı vardır. Çoğunu bilmeyiz ve bildiklerimizin pek azına aklımız erer. Doğru, halkının başına gelenler hiçbir kavmin yaşamadığı kadar büyük ve acı olaylar. Savaş, işgal ve şimdi de sürgün. Ama şunu unutmamalısın kardeşim-”

Son söylediklerini duyar duymaz her iki akelf de Dunaan’a dönüverdi. Çünkü elfler arasındaki kardeşlik bozulalı yüzyıllar olmuştu ve bu zamansız dillendirme ikisini hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti.

Yaşlı adam, duyulduğundan emin olmak için bir kere daha tekrar etti.

“Ama şunu unutmamalısın kardeşim, gecenin içindeysen bil ki sabaha yakınsın.”

Ardından sesini biraz yükseltip sözlerine devam etti.

“Dün gece başımıza gelenleri düşün. Fırtınadan sonra gelen tek şey sessizliktir. Eğer bir yerlere tutunabilirsen, yoluna devam edebilirsin.”

Tuikad, sanki bir koltukta oturuyormuşçasına arkasına yaslandı. Bir süre konuşmadan bakiştılar. Hemen yanlarından geçen kızıl yelkenli bir geminin gölgesi üzerlerine düşünce Dunaan birden huzursuzlaştı. Hangi millete ait olduğunu merak ederek omzu üzerinden arkasına baktı. Kara geminin kışında yanan oynak meşaleyi görünce suratını asarak konuştu.

“Pekâlâ, bu kadar konuşma yeter. Eğer Çifteliman’a çıkmak istiyorsak hazırlanmamız gerek.” dedi ve oturduğu yerden kalkarak hızla kamarasına doğru yöneldi.

Arahun ve Unar da ilk defa geldikleri bu yabancı yere yaklaşırken kendilerini önlerinde uzanan uzun yola hazırlamak umuduyla, düşünceli gözlerle önlerinde yükselen Çifteliman’ı taradılar.

* * *

Az sonra gemileri limana girmiş, koca iskelelerden birinin kenarında gıcırtilar eşliğinde hafif hafif sallanıyordu. Tüm halatların sıkıca bağlı olduğundan emin olduklarında tayfalar, merdiveni iskeleye uzatıp gemidekilerin inmesine izin verdiler.

İndikleri iskelede büyük bir telaş hâkimdi. Dört bir yana yanaşan gemilerden sandıklar, fiçılar ve çuvallar içinde yükler iniyor, sonra da ilerideki ambarlara taşınıyordu. Her halktan, her yerden gelen gemilerden çeşit çeşit mallar vardı. Hamallar ve yolcular sıralar halinde gemiden iniyor ve limanın içlerine doğru uzanan sık bir kalabalık oluşturunyorlardı.

Tüm bu kargaşanın arasında Unar ve Arahun, önlerinden giden yaşlı Dunaan'ı usul adımlarla izliyorlardı. İndikleri gemiye son bir kez daha bakmak için arkasını döndüğünde Arahun'un gözüne az evvel gördükleri kıızıl yelkenli kara gemi ilişti. Diğerlerinin aksine o gemiye hamallar çıkmıyor, yerine kara cübbeli, yüzleri görünmeyen adamlar yükleri kendileri indirip bindiriyorlardı. Fazla konuşmuyorlar ve bir an evvel işlerini bitirip denize dönmek ister bir halleri vardı.

Arahun, tekrar önüne döndüğünde iki elfin uzaklaşmakta olduğunu gördü, ve onlara yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

Az sonra yaşlı elf, Unar ve Arahun'u limanın keşmekeşinden kurtarıp şehrin içlerine getirmiş, Ahrina'nın granitten bir heykelinin önünde duruyordu. Heykelin omuzlarından dökülen suyun şırıltısının bir süre duyulmasına izin verdikten sonra yanındakilere dönerek şöyle dedi.

“İşte geldik. Çifteliman'dayız. Gelmek istediğiniz yerde. Bir yolculuğun sonu, bir başkasının başlangıcıdır.”

Sonra tekrar önüne dönüp, arkasındaki iki akelfle beraber önlerinde uzanan kalabalığa karıştı.

III. Bölüm

Çifteliman'ı baştanbaşa ikiye ayıran Shuran Yolunun her iki yanında yükselen dev çam ağaçları her daim korudukları yeşilliklerinin arasında kıpırdayan rüzgârı salıverdiğinde, koca taş yapılar arasında dolaşan hava uğuldamaya başladı. Rüzgârın aralarında gezindiği uzun sütunlar, yükselen duvarlar ve geniş yollar yolun her iki tarafında da göze hoş gelen bir desen oluşturacak şekilde sıralanmışlardı. Aralarından bazıları, yılların getirdiği yorgunluğa dayanamamış ve soluk benizlerinde bazı çatlaklara yol vermek zorunda kalmıştı. Genç olanlar ise diğerlerine göre daha açık bir tonda görünüyorlardı. Bu yeni yapıların duvarlarında üst üste yükselen taşlar, yılların yıpratıcılığından habersiz olduklarından ve iklimin sertliğini henüz yaşamaya başlayacak olmalarından, yeni doğan güney güneşi altında tıpkı değerli mücevherler gibi parlıyorlardı.

“Bu taşları nereden bulduklarını merak ediyorum. Mücevher gibi parlak ama kum gibi çöklar. Çiftelimanlıların bu kadar da zengin olduğunu bilmiyordum doğrusu.”

Arahun, Shuran Yolunun süslemelerle bezeli taşları üzerinde ağır adımlarla ilerleyen yaşlı Dunaan'ı izlerken, yanından koşarak geçen bir haberci çocuktan son anda kurtulup konuşmuştu. Bir an için koşarak uzaklaşmakta olan çocuğun ardından baktı, onun kalabalıkta kayboluşunu izleyip tekrar önüne döndü.

Dunaan da arkasından yürüyen akelflere dönmüştü.

“Bunlar doğudan gelen taşlar. Kuzeyde, Kristal Limanındaki madenlerden buralara, sırf duvar örmek için getirildiler.”

“Şöyle bir etrafına baksana-” bunu derken elini önlerinde uzanan Thordnar Dağlarını gösteriyordu, “sence buralarda hiç taş yok mu dersin?”

Diğerlerinin bir yanıt vermesini beklemediğinden konuşmasına devam etti.

“Elbette var. Ama insan ırkının göğsünde saklı olan gururu, kesesindeki altından çok daha fazla.”

Söylediklerinin öfkesinden kurtulduğunda, atkuyruğu yaptığı saçlarını savurup tekrar önüne döndü. Bu kez iki akelfle, onlara bakmadan konuşacaktı.

“Gerçi-” bunu der demez sesinde belirgin bir alçalma oldu “göze hoş gelmediğini söylersem de haksızlık etmiş olurum. İnsan halkının mimarları ve azmi, böyle güzel manzaralar da yaratmıyor değil hani.”

Sözünü bitirince, önde yürüyen elften inceden bir gülüş yükseldi ve elindeki asasını yere vurdu. Yaşlı tuikad, karaya indiğinden beri elinde bu uzun asa ile dolaşıyor, ihtiyacı olmamasına rağmen yürürken ona dayanarak yürüyordu. El yapımından çok uzun bir ağaç dalına benzeyen bu değneğin tepesinde her nasılsa halen yeşilliğini yitirmemiş birkaç yaprak sallanıyordu. Omuzlarından aşağı uzanan yeşil pelerini de yine bu yaprak desenleriyle süslüydü. Pelerinindeki yaldızlı sarmaşık dalları ise sabah güneşi altında küçük parıltılar oluşturuyorlardı.

Dunaan'ın giyimindeki tüm bu güzellikler, ileriye doğru attığı bir adım ile birlikte koyu bir gölgenin altında yitip gitti. Sağ tarafında yükselen koca bir duvar, sarmaşık dallarını bir anda kurutmuşçasına parıltılarını yok etmişti. Chur tepesi üzerinde, kızılçamlar arasından yükselip bulutlara erişmek ister gibi görünen bu dev yapı tanrı Ahrina adına yapılmış bir tapınaktı. Sırtını yasladığı kayalıklarla bir olmuş bina çevresindeki tüm yapıları gölgeleyecek büyüklükte ve güzellikteydi. Duvarlarına tırmanan sarmaşıklar her yanını sarmış, yapının sadece belirli noktalarda görünmesine izin veriyordu. Tapınağın en üstünden aşağıda, binanın yüksek giriş kapısının önündeki geniş havuza dek uzanan kanallardan akan berrak kar suyu, çevresine hiç bitmeyen bir ninninin huzur veren müziğini yayıyordu. İrili ufaklı bir sürü kuş, bu havuzun etrafında bir o yana bir bu yana uçuyordu. Çifteliman kentinin en kutsal yeri olan bu yapı, çevresindeki kargaşaya rağmen, sakin ve huzurluydu.

Yaşlı elf olduğu yerde durdu, üzerine gelen kalabalıktan kurtulmak için yolun kenarına doğru yürüdü. Asasına dayanıp iki ankadın gelişini kısık gözlerle izlerken bir yandan da yoldan geçen bir grubu selamladı. Unar ve Arahun yanına vardıklarında onlara dönerek konuştu.

“Siz gençler, bu güzel şehrin biraz tadını çıkarsanız iyi olur. Çoktan eskimiş ayaklarım sizin genç kanınızın heyecanına dayanamaz. Siz buralarda dolaşırken ben de Ahrina’nın huzurunda olacağım. Gün batmadan buraya döndüğünüzde, beni aynı yerde sizi beklerken buluyor olacaksınız. Şimdi gidip biraz dolaşın.”

Bilge elf, sözünü tamamlar tamamlamaz arkasını dönerek, kalabalık Shuran Yolunun iki yanında bulunan onlarca dar sokaktan birine girerek gözden kayboldu. Az sonra, asasının yere vururken çıkardığı ses de etraftaki kalabalığın uğultusunda boğulmuştu.

İki akelf Çifteliman’da yalnızdılar. Dunaan şehrin keşmekeşinden kaçıp Ahrina’nın huzuruna çıkmayı seçmişti. Önlerinde uzanan koca bir gün vardı ve bunu nasıl değerlendirecekleri konusunda pek fikirleri yoktu. Unar Aarah’nın kuzey bölgesindeki küçük bir köy olan Aktoprak’tan gelmişti ve dışarısını bildiği söylenemezdi. Ancak bulundukları yer hakkında Arahun’un da ondan fazla bildiği bir şey yoktu.

İlk olarak Arahun konuştu.

“Evet, ne yapıyoruz?” Sesine tam bir belirsizlik hâkimdi.

Arkadaşının karasızlığını fark eden Unar akşama dek orada beklemelerinin pek de hoş olmayacağını bildiğinden yürümeye başladı.

Arahun arkasından seslendi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bilmem, etrafa şöyle bir bakınacağım.”

Sorunun yanıtını o da bilmiyordu ama en azından vakit öldürebilecek bir şeyler bulmayı umuyordu. Bu kadar büyük bir kentte, hele Eiven’de vakit geçirmek kadar kolay bir iş yoktu.

Giderek uzaklaşan arkadaşını bir süre olduğu yerden izleyen Arahun, Unar’ın yürümekte kararlı olduğunu görünce koşarak ona yetişti. Shuron Yolu boyunca bir süre amaçsızca ilerlediler. Etraflarından geçenlere bakıyorlar ve ilk kez gördükleri bu yabancı şehri tanımaya çalışıyorlardı. Aarah’n’a benzemiyordu. Farklıydı ve kalabalıktı. Yanlarından geçenlerin çoğu insandı ama bir köşe başında tezgâhının başındaki gezgin bir cüceye rastlamak normal sayılıyordu ya da gemisindeki malları iyi bir fiyattan satmakla meşgul bir orka rastlasa kimse şaşırmazdı.

Çeşitliliğin olduğu yerde kargaşa da fazla olur denir ve Çifteliman da asla bir istisna değildi. Hiç bitmeyecekmiş gibi arka arkaya uzanan binaların arasında her zaman nereden geldiği belli olmayan ve asla azalmayan bir kalabalık vardı. Shuron Yolu gibi merkezi yerlerde ise yürümek dahi başlı başına hüner istiyordu. Arahun ve Unar birkaç dakikalık yürüyüşün ardından bu beceriyi de edinmiş görünüyorlardı.

Yolun doğu ucunda, içinden baharat kokusu yükselen pazaryerinin az ilerisinde bir grup oyuncu buldukları boş bir alanı kendilerine sahne bellemiş, toplanan kalabalığın yüzünü gülümseten numaralar sergiliyorlardı. Unar, havaya fırlayan birkaç topu görünce daha yakından bakmak istedi. Önündeki iri bir orku ve kelini örtmek için koca bir şapka takan kasap önlüğü giymiş bir adamı iteledi, ortada olup biteni göz ucuyla görebilir bir yerde olduğunu anlayınca da iki ayağını yere sıkıca bastı. Genç bir çocuk elindeki topları yere düşürmeden bir oraya bir buraya fırlatıp çevirirken, çalgısıyla ona eşlik eden bir kız da şarkı söylüyordu. Uzak köşede ise kıyafetiyle kendini elfe benzetmeye çalıştığından oldukça gülünç görünen bir cüce eski zamanlardan bir elf kralını biraz farklı bir üslupla taklit ediyordu. Unar eliyle işaret ederek gördüklerini Arahun’a anlatmaya çalıştı ama başaramadı. Yanına gelmesi için akelfi ikna ettiğindeyse her şey çoktan bitmiş, kral nasıl olduğunu kimsenin anlamadığı

bir şekilde ölmüş ve iki çocuk tarafından kollarından çekilerek sahnenin dışına taşınmıştı. Sonrasında oyuncular, gösteri bitiminde topladıkları bahşişlerle karınlarını doyurmak için arka sokaklardaki ucuz bir hana doğru yönelirken kalabalık da toplandığı gibi, bir anda yok oluvermişti.

“Komik bulmasam da ilginç olduğunu söylemeliyim.” dedi Unar. İnsanların neden böyle şeyleri ilgiyle izlediğini anlamaya çalışıyordu.

“Bak kim geliyor!” dedi Arahun üstlerine doğru yaklaşan baykuşu göstererek, arkadaşının söylediklerine ilgisiz. Kafasını yukarı çeviren Unar az önce söylediklerini bir anda unuttu.

Runnah, Çifteliman’a girdiklerinden beri ortalarda görünmemişti ve şimdi ikisine doğru yaklaşıyordu. Büyük olasılıkla karnını doyurmak için Tapınak’a gitmiş ve aradığını fazlasıyla bulmuştu.

Kuş, kanatlarını sahibinin koluna yapacağı yumuşak bir iniş için hızlıca çarparken etraftakilerin ürkmesine sebep oldu. Ne de olsa vahşi bir ak baykuş ile gezen bir ankad, Çifteliman’da bile, pek olağan sayılmazdı.

“Hoş geldin Runnah, görünüşe bakılırsa karnın tok.”

Unar kuşun dediklerini anlayacağından emin bir ifadeyle onunla konuştu. Bu pek sık yaptığı bir şeydi. Köyündeyken de yetiştirdiği atlarla hep konuşurdu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama onların da bir şekilde kendisini anladıklarını biliyordu. Kuş da bu durumu onaylar bir şekilde iki kez uğğk! diye öttü. Sonra kafasını Arahun’a çevirip kahverengi gözleriyle ona baktı. Bir saniye sonra ise az önce geldiği yere doğru yükseliyordu.

“Unar, biz de gidip oturabileceğimiz sakın bir yer bulalım. Hem Çifteliman’ın yemeklerinin tadına bakar hem de bu yaban ellerde ne yapacağımıza karar veririz.”

Unar başıyla onayladı.

* * *

İkisi için Çifteliman’daki o gün, başka yerlerdekinden çok daha hızlı ilerledi. Gördükleri onlarca yeni insan, varlığından henüz haberdar oldukları bir sürü garip araç, ilk kez kokladıkları hoş baharatlar ve seslerini ilk kez duydukları ötücü kuşlar arasında dolaşırken, pazaryerinde zamanın nasıl geçtiğini unutmışlardı. Sonra kendilerine yakın hissettikleri bir içki evine girip bir yandan karınlarını kızarmış geyik etiyle doyururken bir yandan da Çifteliman’a özgü şarapları tatmışlardı. Unar, köyünde yapılandan daha iyi bir içki tatmadığını söyleyip durmuştu. Aarah’nın kuzeyi, kendine has birçok içkiye sahipti ancak hiçbir akelf vatanıyla övünürken küçük Aktoprak köyünde yapılan koyu biradan bahsetmezdi. Zaten bahsedilecek pek bir yanı da yoktu. Yitirdiklerinin özlemini, köyünden aklında kalan kötü bir biraya yüklemişti Unar. İçki hakkında konuşurken gözlerinden, aklının kuzey Aarah’nın bir düzlüğünde at koşturduğunu görülebilirdi. Bakışları dışarıya değil de sanki kendi içine dönmüştü.

Atından inip tekrar Arahun’un yanına döndüğünde gün batımı yaklaşıyordu. Önlerindeki tüm renkler yavaşça solup karanlığa karışırken, hanın yüksek duvarlarındaki kandiller onları tekrar canlandırmaları için birer birer tutuşturuluyordu. Garson çocuğun önlüğündeki lekeler, yaktığı son kandille iyice belirginleştğinde üst katın merdivenlerinden yemek salonuna inen bir ozan belirdi. Onun geldiğini gören kalabalığın gürültüsü bir anda kesiliverdi.

Birçok mevsim gördüğü belli olan bu yaşlı adam, omuzlarından aşağı dökülen saçlarındaki akları gizlemek için pek bir çaba sarf etmişe benzemiyordu. Sırtına astığı sazı muhtemelen kendisinden de yaşlıydı. Yanında bu işi öğrendiği ustası, aynı zamanda ona bu çalgıyı da vermiş olmalıydı. Bu durum, Kyra ozanları arasındaki en eski geleneklerden biriydi.

Ozan, salonun ortasındaki açıklığa doğru yürürken tüm oturaklar ve sandalyeler de o yöne çevrildi. Kendine yüksek bir tabure seçip üzerine çıktı, garson çocuğun getirdiği içkiden bir yudum alıp boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

“Toplanın gençler, toplanın yaşlılar! Toplanın çocuklar, toplanın ve kulağınızı iyi açıp dinleyin beni. Size tanrılardan bahsedeceğim ve de yaratıklardan, size bir hikâye anlatacağım çok eski zamanlardan.”

Sözüne başlar başlamaz herkes ozanın anlattıklarından bir tanesini bile kaçırmamak için kulak kesildi. Ses tonunda herkesi kendine çeken garip bir büyü var gibiydi ama asıl etkiyi bakışları sağlıyordu. Konuşurken etrafındakilerin gözlerinin içine bakıyor ve söyledikleriyle sanki o an dinleyenin gözü oluyordu. Anlattıklarıyla hanın orta yerine dinleyenleri için koca bir resim çiziyordu.

Hikâyesine başladığındaysa herkes çoktan büyüü altındaydı. Hepsi de asıl kahramanla birlikte bir ejderhayla savaşırken buluyordu kendini ya da Kyra’nın katı iklimiyle boğuşurken An Nimeni düzlüklerinde. Hiç duymadıkları kadar büyük savaşlarda çarpışıp kralların huzuruna çıkıyor, tanrılarla konuşuyorlardı.

Ozan şiirine çalgısıyla eşlik ederken dizeleri hep beraber söylüyorlardı çünkü bu efsaneyi hepsi ezbere biliyordu. Sayısız kez dinlemişlerdi ve bir o kadar daha dinleyebilirlerdi. Bu, tarihin başlangıcından önceki zamanlardan kalan, cesur bir cüce kılığına bürünen bir tanrının hikâyesiydi. Büyük olasılıkla Rukonor yöresine aitti çünkü içindeki motifler yöre halkının yaşayış tarzlarına işaret ediyordu. Büyük Cüce Yürüyüşünün ardından yöreye yerleşenler arasında savaş zamanı öldürdükleri düşmanlarının kulaklarını boyunlarına asmaları oldukça eski bir gelenektir ve erkek cüceler arasında bir güç göstergesiydi. Ozan da kahramanın boynundaki kolyeden bahsederken şöyle demişti.

“O, öylesine büyük bir savaşçıydı ki, boynunda sallanan her kulak canını aldığı yüz düşmanına işaret ederdi.”

Bir süre sonra bu efsaneyi sonlandırıp dinleyicilerinden bir alkış aldığında kahramanın başından geçen bir başka savaşı anlatmaya koyuldu. Görünüşe göre handakiler onu sevmişti. Sonra bir tane daha anlatmasını istediler ozandan. Ama bu kez bilmedikleri, duymadıkları bir şeyler istiyorlardı. Yaşlı adam da onları kırmadı ve başka diyarlardan toplayıp derlediği bir efsanenin orta yerine cüceyi koyup anlattı handakilere.

Son hikâyesini bitirip dinleyenlerini selamladığında herkes memnundu. Salonu terk etmek için hareketlenirken emeğinin karşılığında kendisine sunulan bahşişleri geri çevirmedi ve hancının ikramı olan bir şişe Saklı Vadi şarabıyla birlikte dinlenmek üzere odasına çıktı.

Ozanın gidişle efsaneler diyarından Eiven'e geri dönen Arahun, Dunaan'la olan randevularına geç kaldıklarını hatırladı. Unar'la birlikte, bir hışımla kendilerini dışarı attıklarında gün bitmişti ve gökyüzü kararıyordu. Gümüş ay, güney göğünde koca bir göz gibi belirmektedir. Dışarısoğuktu. Rüzgâr dar sokaklar arasında gürültüyle dolaşırken geceye kalmak istemeyen arabacıların aceleci kırbaç vuruşları dörtnala koşturan atların sırtında şaklıyordu.

“Dunaan’a bir açıklama yapmamız gerekecek.” dedi Arahun telaşla.

“Ozanın anlattığı hikâye bana Othka’yı hatırlattı.” diye karşılık verdi Unar. Dunaan’ın kendilerini anlayışla karşılayacağından emindi. Yaşlı tuikadın bilgeliği ona sabır da kazandırmış olmalı diye düşünüyordu içinden.

“Şimdi nerede olduğumu merak ediyorum doğrusu.”

Othka Unar’ın tanıdığı gezgin bir cüceydi. Arada sırada Aktoprak’a uğrar ve Unar’a gerçek cüce oklarından verirdi. Cüce okları havada süzülürken çıkardıkları sesle ünlüydüler. Arahun da onunla kuzeydeki bir çarpışma esnasında tanışma fırsatı bulmuş ve ilginç kişiliğini ortaya koymuştu.

Arahun bir başka köşeyi aceleci adımlarla ardında bırakıp arkadaşına seslendi.

“Haydi, daha hızlı ol.”

Cüceden daha yakındaki bir dostu bekletmek istemiyordu.

Kısa bir koşunun ardından kendilerini Shuron Yolunun orta yerinde buldular. Çifteliman'ın en işlek yolu sabahki gürültüsünden hiçbir şey kaybetmemişti. Onlarca renk hareket halinde güzel ve oynak bir manzara sunuyordu kendisini izleyenlere. Bu kez insan selinin yerin, kente yeni varan malları limanda bekleyen gemilere taşıyan yük arabaları almıştı. Ağzı bozuk arabacıların sabırsız konuşmaları yola çarpan nal seslerinin çıkardığı tok seslere karışıyordu.

Dunaan'ı daha fazla bekletmek istemeyen Arahun, yolu yararak arka arkaya ilerleyen iki arabanın arasından geçerek diğer tarafa vardı ve arkadaşını bekledi. Ona eliyle kendisini izlemesini işaret etti. Unar yanına geldiğinde ikisi birlikte az ileride, sabah ayrıldıkları yerde kendilerini bekleyen Dunaan'a doğru yürüdüler.

Arahun, kendilerini yaşlı elfi sabah ayrıldıkları yerde görüp rahatlamak üzereydi ki, belinde sallanan kılıcının harekete geçtiğini fark etti ve silahının yanında olduğunu hatırladı. Derhal yürümeyi kesip olduğu yerde durdu ve kılıcını kabzasından kavradı. Elinden vücuduna yayılan sıcaklık, Son Akın sırasında o koca singunu gördüğündeki gibi yakıcıydı. Gözleri, etrafta bir çift kara kanat göreceğini sanarak sokağı taradı ama koca boynuzlu yaratığın en ufak bir izine bile rastlayamadı. Yürümeye devam edecekken caddenin karşısında, ara sokaklardan birine sapıp karanlıkta kaybolan bir grup kara cübbeliyi fark etti. Merakla o yöne doğru koşmak istedi ama az ileride kendisini bekleyen Dunaan ve Unar'ı hatırlayınca vazgeçti.

Birkaç adım sonra ikisinin yanına varmıştı. Geç de olsa, anlaştıkları gibi Dunaan ile ayrıldıkları noktada buluştular.

İkisini bekleyen tuikad da tüm yüzüne yayılan koca bir gülümsemeyle onları karşıladı.

“Hoş geldiniz dostlarım, Olgan'ın ışığı adına hoş geldiniz.”

IV. Bölüm

Şöminenin isli taşları arasında dalgalanan kızıl alevler usulca oynasırken, özenle döşenmiş odanın dört bir tarafında korkak gölgeler oluştuyordu. Yuvasında huzursuzca kıpırdayan ateş, ışığının değdiği yerleri belli belirsiz, cılız bir aydınlığa boyuyordu. Tam karşısındaki masada eski bir kandil henüz tutuşturulmuş olduğundan titrek ışığını büyütme çabasıdaydı, birkaç başarısız denemeden sonra küçük sabit bir güneşe dönüştü. Arkasındaki pencere aralandığında ise neredeyse yok oluyordu. Açılan pencereden odaya dolan hırçın rüzgâr, ateşi ürküttü, şöminenin içini dolduran kırmızı renk solmaya yüz tuttu. Karanlık tüm odayı doldurmak üzereyken Dunaan'ın pencereyi kapamasıyla, her şey bir anda eski sakinliğine kavuşuverdi.

“Rüzgârlı bir gece. Çifteliman için fazlasıyla rüzgârlı. Korkarım bir başka fırtına bu kıyıları vuracak.”

Yaşlı elf oturduğu taburenin üzerinden odadaki diğer iki elfe arkasını dönmüş, pencerenin ardında uzanan Çifteliman'ın renkli silüetini gözlüyordu. Şehrin kıvrımlarının bazı yerlerinde beliren ateşler göktekilerle yarışacak kadar canlıydı. Dolunay gecede isli bir fener gibi belirmiş okyanusun kara sularını aydınlatırken, limanın girişini gözleyen kadının alevden saçları ise üzerindeki bu camdan küreye erişmeye çabalıyordu.

“Tez zamanda yola koyulsak iyi ederiz.” dedi Arahun odanın içinde aceleci adımlarla ileri geri dolaşıp düşünürken. Bir eli kınındaki kılıcının kabzası üzerinde duruyordu. Avucundaydı sıkı sıkıya tuttuğu işlemeli bir mendili saklıyordu.

“Ama nereye?” diye endişeyle sordu Unar, gidecekleri yer konusunda bir şüphesi olmamasına rağmen. Aynı düştükleri Aarahn halkının yanına dönmek istiyorlardı. Bunun için Tuikadnor'dan günlerce süren gemi yolculuğuyla güneye inip, Sulian Okyanusunu boyuna kat ederek, Kyra'nın en güney ucuna, Çifteliman'a gelmişlerdi. Ama nasıl yapacakları konusunda bir fikirleri yoktu.

Dünyanın öbür ucundaydılar ve dolanan söylentilerin ardı arkası kesilmiyordu. Bazen sürgündeki halkın bir kısmının Dört Yol üzerinden Eidise'ye dek göçtüğünü duyuyorlardı, bazı dedikodular ise Eiris'i işaret ediyordu. Nereden çıktığı belli olmayan bu haberler yolcuların aklını daha da karıştırıyordu. Ama hikayelerin ortak bir noktası vardı -hepsi An Nimeni'yi işaret ediyordu.

“Kuzeye doğru yürüyüşümüze bir an önce başlamalıyız.” diyebildi Arahun. Emin oldukları tek noktayı vurgulayarak.

“Ama oraya nasıl varacağımız konusu hala bir muamma.”

Kuzeye uzanan yolda önlerinde sayısız seçenek vardı. Bulundukları yerden kolay bir başlangıç için Eiven'den ayrılıp ulu Rinsir Nehrinin doğusuna geçerek Aktaht Dağlarının batısından Hailnimen'in içlerine ilerleyebilir, oradan da Noredûhn'a kadar sürecektir olan kuzeye yürüyüşlerini tamamlayıp Dört Yol'a varabilirlerdi. Sonrasında kadim Ortaorman'ı geçerek efsanevi Kızıl Kar Düzlüğüne çıkabilirlerdi. Fakat Kyra'nın iç kesimlerinde yer alan Hailnimen'in iklimi iki ankadı zorlayacak kadar çetindi. Yılın hemen her mevsiminde beliren tipi, olası bir yürüyüşü neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Zaten yörenin adı da bu duruma vurgu yapıyordu. Kartallardan başka bir canlı için Hailnimen'de hayatta kalmak zordu.

Diğer bir yol ise yine Eiven üzerinden başlayıp Senerin'e vararak hakkında pek fazla şeyin bilinmediği ve çokça şeyin söylendiği Sahipsiz Topraklar'a girmeleri gerektiğini işaret ediyordu. Bölgenin merkezindeki Ateşyolu Dağlarını aşarak Rehnan'a varmaları halinde oradan da Ejderyuvası Dağlarının ardına geçeceklerdi. Bu sarp dağlar hakkındaki söylentiler en cesurlarının bile içine karartı düşürecek büyüklükteydi. Dağların ardındaki Yeşil Vadi onlar için zor bir yol olmazdı ve sonrasında Rinsir'i aşmaları gerekecekti. Son olarak Kyra'nın en yüksek ve en uzun sıradağları olan Alaca Dağları geride bırakıp kendilerini Dört Yol'da bulacaklardı.

Bu yol da ikili için pek uygun sayılmazdı. Sahipsiz Topraklar'ın iklimi Hailnimen yöresine göre daha yumuşaktı ve arazi daha az engebeli olduğundan hızlı bir yürüyüşe uygundu ancak kuzeydoğusunda yaşayan orkanlar yöredeki göçebe halklarla bitmeyen bir hâkimiyet mücadelesi içindeydiler. Ayrıca efsaneye göre Fenore'nin kuzeyindeki Ejderyuvası Dağları'nın bağrında dev kanatlı, alev soluyan yaratıklar yaşıyordu. Anlatılanlardan çıkan; asırlar önce Ejder Adalarından Kyra üzerine gelen bu korkunç yaratıkların bir kısmının anakarada kaldığı ve Sahipsiz Topraklarda yaşamlarını devam ettirdikleriydi. Kimse, onları gören birini dahi görmemişti. Bütün hikâyeler hep *gördüğünü söyleyen birini gördüğünü söyleyen biri* tarafından anlatılırdı ama bu bile dinleyenlerin tüylerini ürpertmeye yetiyordu. Ayrıca; adının da gösterdiği gibi bu topraklar efendisizdi. Üzerinde yaşayan birkaç göçebe halk ona hâkim olmaktan çok uzaktı, Aynı durum buradan geçmek isteyen yolcular için de geçerliydi. Çünkü hiçbir yerleşimin olmadığı bu çetin iklimli yerde hayatta kalabilmek başlı başına bir zaferdi.

Tüm bu düşünceler Arahun'un kafasında koca bir düğüm halini alınca akelf, yaşlı adama dönerek bir çözüm önermesi için ısrarla gözlerinin içine baktı.

“Ne dersin Dunaan, omzundaki yılların ışığında neler görürsün? Yüzümüzü nereye çevirmeliyiz? Hangi yol bize hayır getirip, bizi halkımıza götürür? Söyle ki, onlara kavuştuğumuzda seni bilge diye anlatalım.”

Genç süvarinin söylediklerini büyük bir sakinlik içinde dinleyen tuikad avucundaki asasına dayanıp ayağa kalktı, ateşin yanına doğru sakın adımlarla ilerlerken cevap verdi.

“Yıllar akla aydınlık getirirken, gözlere gölge düşürür.” dedi bakışlarını pencereden dışarıya doğru çevirirken.

Kısa bir sessizlikten sonra konuşmasını sürdürdü.

“Gece yol alanların ışığı gökten gelir. Bu yüzden benim gibi bir ölümlüden bir şey beklemeyin. Size sadece adınızı sağlam atmanızı söyleyebilirim.”

Bu yaşlı tuikadın bile söyleyebilecek bir şeyi olmaması karşısında endişeye kapılan Unar atıldı.

“Söyle bilge elf, bize, kardeşlerine işaret ettiğin bir yol yok mu? Parçalanıp dağılan kardeşlerinin yitip gitmesine izin verme.”

Dunaan, genç akelfin söyledikleri karşısında kendisini sorumlu hissetti ve onlara izlemeleri için en uygun olduğunu düşündüğü yolu söyledi.

“Saklı Vadi'ye gidin. Ahrina'nın evinde Charud'u bulun –zor olmayacaktır. Ona sizi benim gönderdiğimi söyleyin. Elimden gelenin hepsi bu.”

Arahun, tuikadın bu cömert davranışı karşısında teşekkür etmek için ona doğru yaklaştı. Yaşlı elfin önünde diz çöküp başını öne eğmişken konuştu.

“Teşekkürler Dunaan, Olgan'ın ışığı üzerine olsun. Sana minnettarız.”

“Bana teşekkür etmeyin, ben sadece size yardım edebilecek olana giden yolu işaret ediyorum.” dedi yaşlı elf. “Asıl teşekkür etmeniz gereken Ahrina.”

Dunaan, Arahun'un çenesinden tutarak ayağa kaldırdı.

“Saklı Vadiye vardığınızda ona teşekkür etmeyi unutmayın.” diye ekledi.

Kaderlerinin belirlendiği bu kısa konuşmadan sonra, üzerlerine büyük bir yorgunluk çökmüşçesine masaya oturan Unar ve Arahun, bir süre susmayı tercih ettiler. Dunaan'ın bir şeyler söylemesini beklerlerken akıllarında izleyecekleri yol yavaş yavaş şekilleniyordu. İkisi de kafasında kendince hesaplar yapıyor ve bir an önce Auzlara katılmak için en kısa rotayı belirlemeye çalışıyorlardı.

Çifteliman girişinde yükselen Uzakgören'in yeni beslenen ateşi yükselerek doğan bir güneş gibi odayı doldurduğunda Arahun içine dalıp kaybolduğu düşüncelerden bir anda sıyrıldı. Ayağa fırlayıp kesin bir şekilde konuştu.

“Hissediyorum.”

Kılıcını, kırılıp gitmesinden endişe duyuyormuşçasına yavaşça kınından çıkardı, sonra bir şeyi işaret edencesine sivri ucunu yukarı doğru çevirdi. Bakışlarını babasından kalan bu eski ve bir o kadar da keskin silah üzerinde avını bekleyen bir çift kurt gibi dolaştırırken konuştu.

“Tıpkı bugün Shuron Yolunda hissettiğim gibi. Onun içindeki gücü hissediyorum. Harekete geçmek istiyor.”

“Anlat bana kardeşim, bugün neler olduğundan bahset hele.”

Dunaan, akelfin söyledikleri karşısında meraklanmıştı ve devamını duymak istiyordu.

Unar da meraklı bakışlarını Arahun'a çevirdiğinde akelf kılıcını eski yerine koydu ve aklını kurcalayanları anlatmak üzere masaya oturdu.

“Seninle olan buluşmamıza geç kalmamak için hızla Shuron Yoluna doğru koşarken onun içindeki gücün hareket etmeye heveslendiğini duydum.”

Mavi gözlerini kısmış, Dunaan'a bakarak konuşuyordu.

“Tıpkı bir sene önce, savaş meydanında singunları gördüğümde hissettiğim gibi.”

Sözlerinde geçmişte yaşadıklarının acısı duyulabilirdi. Ama bunları bir çırpıda unutup bugün yaşadıklarına geri döndü ve anlatmaya devam etti.

“Kafamı göğe çevirip yol boyunca bir çift kanat ve sivri pençe görmek için bakındım durdum. Ama o lanet yaratıktan en ufak bir iz bile yoktu.”

Bu noktadan sonra, sanki birilerinin kendisini dinleyeceğini düşünüyormuşçasına sesini alçalttı ve zayıf bir soluğa dönüşene dek fısıldayarak konuşmayı sürdürdü.

“Sonra onları gördüm. Kara cübbe giyenleri. Çifteliman'a vardığımızda rastladığımız kızıl yelkenli kara gemilerden inen adamlar gibi giyinmişlerdi.”

Bunu der demez, diğer ikisinin aklında gemide yaşadıkları o an belirmişti.

“Yanlarına gitmeye yeltendim ama aniden köşeyi dönüp gölgelerde kaybolduklarında bu tanımsız güç birden yitip gitti.”

Dunaan'ın düşünceli bir ifadesi vardı. Belli ki akelfin anlattıkları yaşlı elfin zihninde bir şeyleri canlandırmıştı.

Tuikad, Arahun'un silahının garipliklerinden haberdardı. Akelf, adada geçirdikleri aylar boyunca kılıcın eski sahibinin –Arahun'un babası Ulkar- başından geçenleri ve kendi yaşadığı çarpışmaları, singunu öldürüşünü yaşlı elfe bir bir anlatmıştı. Bu konu üzerine uzun uzun konuşmuşlar ve bu duruma bir açıklama getirmeye çalışmışlardı. Dunaan, tecrübeleri de yetersiz kalınca adadaki İlkdoğan Tapınağı'na giderek Ahrina'dan yardım dilemişti. Sadece ‘Bu Olgan'ın yüceliklerinden biri.’ demişti Dunaan, tapınağın kitaplığında günlerce kalıp bu durumu açıklayabilmek için bir işaret arayıp dışarı çıktığında.

“Ama daha fazlasını ben de bilmiyorum.”

Arahun, bu bilinmezliği daha da arttıracak bir soru sordu.

“Söylesene Dunaan, kim bunlar? Nereden gelirler?”

“Dostum Arahun, soruların en eskilerinden birini sordun.”

Dunaan kendisine yöneltilen bu soruyu uzun süredir bekliyormuşçasına konuşmuştu.

“Kyra'nın çok genç olduğu zamanlardan beridir dillenen bu soru kaynağı her şeyin başlangıcına dek dayanır. Bu yüzdendir ki cevaplar çok ve çeşitlidir.”

Duydukları karşısında Arahun'un bakışları uzaklara kayd, bu kara cübbeliler hakkında bir şeyler öğrenebilmek için daha da heveslendi. Bilge elfin cevabı aklındaki soruyu büyütürken merakını da arttırdı.

“Odgül.”

Dunaan bu sözcüğün iyice anlaşılması için bir süre hiç konuşmadı. Kısa bir duraklamanın ardından bakışlarını ikisinden öteye çevirerek bir kez daha tekrarladı.

“Odgül.”

“Thruul'un çocukları. Kyra'nın ak kefeni sarılı kara kaderinin sebebi olan, saklı yaratılanlar.”

Bu sözcükler ikisi için de pek anlam ifade etmedi. Sadece, akıllarının köşesinde uyuyan bazı eski ve eksik hatıraları kıpırdattır gibi oldu.

Ancak Arahun bununla yetinmek niyetinde değildi. Hikâyenin tamamını duymak istiyordu.

“Anlat Dunaan, odgûllar hakkında ne biliyorsan bizden esirgeme.”

Yaşlı elf bakışlarını Arahun’a çevirerek sordu.

“Dün Çifteliman’a girerken gördüğümüz kızıl yelkenli o kara gemiyi hatırlıyor musunuz?”

İkisi de başıyla onayladı.

“O gemi Gûltol’dan geliyordu. Odgûlların Yuva’daki tek sığınakları. Eskiden tüm Kyra üzerindeydiler, Çifteliman’da, Eiven’de ve Hailnimen’de. Fakat tüm kıtaya elem veren Kızıl Kar savaşı onlara da hak ettiklerini verdi ve odgûllar anakaradan çekilmek zorunda kaldılar. Çifteliman’ın güneyindeki adaya yerleşip orayı yurt bellediler, ona adlarını verdiler.”

Sonra bu gizemi daha da derinleştirecek bir şey söyledi.

“Söylenene göre bazı gruplar hala Kyra’nın ücra köşelerinde kendi içine kapanık topluluklar halinde, dağlarda, mağaralarda yaşamaya çalışıyorlarmış, lakin ne bir gören var ne de duyan.”

Uzun bir hikâye anlatmaya niyet edercesine derin bir soluk alıp masanın üzerine doğru eğildi. İkinin de dinlediğinden emin olduğunda sözlerini sürdürdü.

“Ancak, sorunuzun cevabı bundan da eskiye dayanıyor, Kızıl Kar savaşının çok öncesine.”

“Yüce Olgan, Üç Hizmetkârları yaratıp akbaşlı kartal Ensihil’e bir yuva örmelerini emrettiğinde, boşluğa kurdukları tezgâhta, üçü birden özlerinden katıp Tarpag’ı yarattılar. Üçünün canından can alan Tarpag büyüdü, gelişti. Kendini yaratanlarla cenge tutuştu. Göğüs göğse vururken boşluğun ortasında kurulan tezgâhı yıktılar. Saçılan altınlar ve ateşler, gökte asılı duran burçları oluşturdular.”

Bu noktadan sonra sözlerine hoş bir ezgi hâkim oldu ve bir şarkıymışçasına akıp gitti.

“Sonunda efendiler Tarpag’ı yaraladılar, Tarpag’ın yaraları kara kabuklar bağladı ve kabuklarından yüce dağlar oluştu. Tarpag yeni yaralar aldı, içindeki sular dışarı taşıtı okyanuslar, denizler, nehirler oluştu, bağrındaki alev taşıtı; yanardağlar oluştu. Bir tek altın kaldı içinde saklı, tek hayat kaynağı. Sonra Olgan cüceleri gönderdi üzerine, Tarpag’ı öldürsünler diye. Onlar da kendilerine verilen görevi tamamladıklarında Olgan’ın huzuruna döndüler, yeniden Yuva’ya incekleri günü beklemek için.”

“Tarpag’ın cansız bedeni taşan nehirlerle karıştığında nice hayvanlar ortaya çıktı. Bunların kimi ormanları yurt seçti kendine kimi de yüce dağları yuva belledi. İşte bu yaratılış, Yuva üzerindeki lanetin başlangıcı oldu. Yeni yaratılanları gören Ihruul onları kışkırttı ve Olgan’dan habersiz odgûlları yarattı. Böylece bu kadim halkın çileli kaderi de başlamış oldu.”

“Sonra ne oldu? Peki ya diğer soyların doğuşu?”

Unar bu efsanenin devamını duymak için sabırsızlanıyordu.

Anlattıkları yaşlı bedenine ağır gelen Dunaan yorulmuştu ve devam etmek onun için fazla olurdu.

“O günden bugüne uzanan yol; savaş ve ölümle kaplı uzun bir yol. Kyra halkları birbiri arasında yıllar süren savaşlar yaptı, sayısız can yitip gitti. Sonunda galip gelen yoktu. Her halk bir daha asla kazanamayacağı şeylerin özlemiyle yanar oldu. Geçmişin gölgesi, Kyra üzerinde hep karanlık kalacak olan yerler bıraktı.”

Sonra Arahun’a dönüp şöyle dedi.

“Ama bugünlerde yükselen ışık, karanlıkta solan renkleri yüce Olgan’ın kayrasıyla yeniden diriltmek ister gibi.”

Anlatacaklarının sonuna geldiğini düşündüğünde oturduğu yerden doğrularak, karşı köşedeki yatağına doğru ilerledi. Elindeki asası ahşap zeminde yavaş bir ritim tutarken konuştu.

“Uzun bir yolculuk oldu. Yorgunum, sanırım yaşlı vücudum için bu kadarı biraz fazla. Siz de yatsanız iyi olur -yarın sabah erkenden yola çıkmak istiyorsanız eğer.”

Sonra başucunda yanan kandili üfleyerek bir kerede söndürdü, arkasını dönerek bir an önce uyumak için gözlerini kapadı.

* * *

Gün doğmak üzereydi.

Thordnar'ın yüksek başı üzerinde doğrulan güneş henüz tam olarak uyanmamıştı ve tüm Çifteliman alev almış gibi görünüyordu. Gölgelere erken bir kızılık hâkimdi. Kentin uzayıp giden yolları arasında dolanan onlarca insan gecenin uyuşukluğunu üzerilerinden atarken yeni günün getireceklerine doğru ilerliyorlardı. Birazdan onların arasına iki elf de katılacaktı.

Unar ve Arahun, geceyi geçirdikleri hanın yola bakan kanatlı kapısı önünde dikilmiş, yaşlı dostlarının aşağı inmesini bekliyorlardı. Arahun elini yanağındaki yara izi üzerinde gezdirip aklında eski anıları canlandırırken, Unar da koluna tünemiş olan Runnah'ı beslemekle meşguldü.

Yaşlı elfin kapıda belirmesiyle kuş uğğkladı, tünediği yerden yükselerek uzaklaştı. Dostlarının geldiğini gören ikili de ona doğru döndüler.

“Siz hala burada mısınız?”

Dunaan iki akelfi gördüğüne şaşırmıştı.

“Sizin çoktan gitmiş olduğunuzu sandığımdan biraz daha dinlenmenin yaşlı vücudum için bir zararı olmayacağını düşündüm. Ama görüyorum ki siz pek aceleci değilmişsiniz.”

“Seninle vedalaşmadan ayrılmak istemedik Dunaan.”

Arahun yaşlı elfe doğru yaklaşarak elini bileğinden kavradı. O da gücü yettiğince Arahun'un elini sıktı.

“Elveda kardeşlerim.”

Sesinde belli belirsiz bir titreme duyuluyordu.

“Elveda Dunaan, elf kardeşim. Dualarını üzerimizden esirgeme.”

Unar da yaşlı elfin bileğini kavramıştı.

Sonra iki akelf yaşlı Dunaan'ı arkalarında bırakarak, kuzeye doğru uzanan bir yola saparlarken ardlarından tuikadın kendilerine seslendiğini duydular.

“Olgan sizinle olsun.”

V. Bölüm

Liman'dan yükselen gürültüler ve gıcırtilar, uçsuz düzlüğün boğucu sessizliğine yenileli çok olmuştu. Deniz kuşlarının tiz çığlıkları artık duyulmuyordu ve ılık meltemin yerini hırçın bir rüzgâr almıştı.

Sabah vakti terk ettikleri Çifteliman artık görünmüyordu. Thordnar Dağlarının zirveleri, bir fırtına sonrasında üzeri karla örtülen çamlar gibi bembeyaz, güney ufkunu dolduruyordu. Yer yer beliren mor lekeler ise kışın örtüsüne direnen çıplak kayalardı. Onlar da birkaç hafta içinde yok olup, mevsimin mutlak rengini kuşanacaklardı.

Önlerinde koyu bulutlar toplanırken, yolcular da adımlarını sıklaştırdılar.

“Acele et Unar, gece çökmeden önümüzdeki düzlüğü aşıp Eiven'den çıkmalıyız.”

Arahun, dizlerine dek yükselen çizmeleriyle karı hızlıca döverken yol arkadaşına seslenmişti. Sesinde, bir kumandanın kararlılığı vardı, adımlarında ise bir erin cesareti.

Beklediklerinden hızlı yol alıyorlardı. Gün doğumundan beri yolda olan iki akelf hızlı bir yürüyüşle, güneş en tepeye çıkmadan Uğuldayan Koruyu geride bırakıp hiçbir aksilikle karşılaşmadan Horas Çayını aşmış ve su kenarında ufak bir mola vermişlerdi. Sonrasında eski bir patikayı izleyip Luud'a çıkmışlar ve karşılaştıkları düzlük boyunca kuzeye doğru ilerlemeye koyulmuşlardı.

Şimdi; başlarının üzerindeki güneş batı ufkuna doğru eğilirken yolcular da düzlüğün orta kesimlerindeydiler. Ağaçtan ve herhangi bir yerleşimden yoksun olan bu bölge, karın örtmediği yerlerde yüksek otlarla kaplıydı. Ara sıra beliren su birikintilerinin çevresinde yükselen yeşillikler bölgedeki vahşi kuşların toplanma yeri olmuştu. Buralara tüneyen sürülerden yükselen sesler, düzlüğün dört bir tarafına yayılırken karda yol almaya çalışan iki ankad, sahipsiz yörenin binlerce yıllık uykusunu böldüklerinden endişe ediyorlardı.

“Sessizlik koca bir taş gibi sırtımda.” dedi Unar sonunda dayanamayıp, tünediği yerden havalanan bir yırtıcı kuş sürüsünden yükselen çığlıklarının yitip gitmesinin ardından.

“Öyleyse rüzgâra sor Radagast oğlu Unar; bizim için haberleri var mı?”

Genç elf, derin bir soluk alıp, kuzeye yönelmiş adımlarını hızlandırmakla yetindi.

* * *

Luud Düzlüğü üzerinde uzun süredir konuşmadan yoksun devam eden yürüyüşün bir kısmında akelfler yıllar önce işlek bir yol olduğunu tahmin ettikleri şeyin silik izleriyle karşılaştılar. Şimdi birkaç parça taşın zorlukla bir arada görülebildiği bu yer, bir zamanlar sayısız gezgini sırtında taşıyan kadim bir yoldu.

Kızıl Kar Savaşından öncesine ait olduğunu düşündükleri bu yolda, geçmişin izleri ve tarihin hayali arasında, bir süre ilerlediler. Ancak zamanın yorduğu bu yol üzerinde ilerlemek eski günlerdeki gibi hızlı olmuyordu. Günlerin törpüsüne dayanamayan taşlar, asırlar önceki yerlerinden çıkmış, etrafa saçılmışlardı. Yolun sınırını belirlemesi için dikilen işaretler çoktan kırılıp paramparça olmuştu. Ama yine de bu yol üzerinden yürümek, hızlarını arttırmada ikiliye yardımcı olabilirdi. Bu eski ve unutulmuş iz, iki yolcu için geçmişten gelen bir armağan gibiydi.

Kuzeye doğru ilerlerken, yol boyunca sınırı belli eden taşlar üzerindeki belli belirsiz bir iki işareti anlamaya çalıştılsa da pek başarılı olamadılar. Yazılar bildikleri hiçbir dile benzemiyordu –eğer tüm o simgeler bir anlam ifade ediyorsa. Birkaç sonuçsuz denemeden sonra taşları incelemeyi bırakıp yürüyüşlerine olanca hızıyla devam ettiler.

Şimdi unutulmuş olan uygarlıkların birinden kalan bu yolun sonu vahşi doğanın dizginsiz gücüne yenilip yaban otlar tarafından örtüldüğünde akelfler tekrar yüksek bitki örtüsü arasında ilerlemek zorunda kaldılar. Luud Düzlüğünün bu kısmında otlar daha sık ve

yüksekti. Özgürce büyüyen yeşillerin içinden yürürken Arahun zaman zaman kılıcını çekip kendisini izleyen Unar için yol açmak zorunda kalıyordu.

Doğru yönde ilerlediklerinden emin olmak için yüksek bir kayanın üzerine çıkan Arahun bitki örtüsünün daha da sıklaştığını gördüğünde Ghodan Gölüne yaklaştıklarını anladı.

“İşte orada. Fazla kalmadı. Yakında Eiven’i geçmiş olacağız.”

Gözlerine siper ettiği elini alnından indirip yol arkadaşına kuzeyi işaret ederken ekledi.

“Ardı ise; Sahipsiz Topraklar.”

Adı bile üzerinden geçmeye hevesli yolcuların içini karartan bu garip yörede kendilerini nelerin beklediğini Arahun da bilmiyordu ama şimdiden önlerindeki bu engeli bir an evvel aşmalarını sağlayacak onlarca düşünce kafasında belirmişti. Planlarını genellikle Unar’ın doğayı iyi tanıdığı var sayımıyla yapmıştı. Unar bunu, bir yıl öncesinde başladıkları uzun yolculuğun birçok yerinde ispatlamıştı. Arahun bu farklı ve her ikisi için de yeni olan coğrafyada hayatta kalabilmek için ondan başka kimseye güvenemezdi. Unar’ın da ona olan güveni tamdı. Arahun’un önderlik yeteneklerini savaş alanında defalarca görmüştü ve bu konuda en ufak bir şüphesi bile yoktu.

Arkadaşının işaret ettiği yöne yüzünü dönerek konuştu.

“Öyleyse sevgili kardeşim, Sahipsiz Topraklar’a.”

* * *

Güneş sönmeye yüz tutmuş bir ateş gibi yavaş yavaş solmaya başladığında üzerlerine çöken gecenin beraberinde getireceği tehlikelerden kurtulmak isteyen Arahun daha hızlı ilerlemeleri için arkadaşını uyardı. Aralıksız süren yürüyüş yüzünden ikisi de fazlasıyla yorulmuştu ama biraz daha yorulmak canlarına mal olmazdı –özellikle de elflerin geceleyin avlanmaya çıkan vahşi hayvanları göl çevresinde sıklıkla duydukları düşünülüğünde.

Siyaha bulanık gökyüzünde ilk yıldızlar belirmeye başladığında Arahun ve Unar Ghodan Gölünü arkalarına almayı başarmışlardı. Gölün doğu kıyısından yapılan hızlı bir yürüyüş elfleri bir anda Eiven yöresinin kuzey sınırına taşımıştı. Yer yer, sık bitki örtüsüyle kaplı yolda ilerlemek durmalarına neden olduysa da önlerini kesememişti. Ancak Sahipsiz Topraklara geçebilmek için kat etmeleri gereken yol henüz son bulmuyordu. Önlerinde henüz aşmadıkları Duushan Tepeleri vardı.

Karın içinde yuvarlanırcasına ilerleyen Arahun kendinde bir adım daha atacak gücü bulamayınca olduğu yere çökerek soluk soluğa söylendi.

“Sanırım bir gün için fazlasıyla yol gittik.”

Yorgunluktan yere devrilen arkadaşını kolundan kavrayan Unar, Arahun’u ayağa kaldırmaya çalışırken ona şöyle dedi.

“Haydi dostum, biraz daha yürümemiz gerek. Şu önümüzdeki tepelere vardığımızda güzel bir uyku çekebiliriz. Ama burası dinlenmek için doğru bir yer değil.”

Arahun’u tekrar ayağa kaldırmayı başardığında, öne atılarak son bir yürüyüşle Duushan Tepelerine ulaşmak için adımlarını hızlandırdı.

İki yolcu, gecenin karanlığını üzerlerinde tam olarak hissedene dek yürümeyi sürdürdüler. Önlerinde yükselen Duushan Tepelerinin güney yamacına vardıklarında uzun ve yorucu geçen günün sonunda derin bir uyku çekebilmek için rüzgâr almayan bir köşede konaklamak üzere durdular.

Yorgun Arahun, sığındıkları yaşlı ağacın kuytusunda pelerinine sarınmış sessizce yatıyordu. Hemen tepesindeki dala ise Runnah tünemişti. Unar uyumak için biraz daha yorulması gerekiyormuş gibi, sönmek üzere olan ateşi toparlamakla uğraşıyordu. İşini bitirdiğini düşündüğünde arkasındaki Arahun’a seslendi.

“Şimdi burada, yabancı bir diyarda olduğumuzu düşününce; ne için savaştık dersin Arahun?”

Ama cevap bulamadı. Arahun çoktan, sevdiği Sien’le korulukta el ele yürüdükleri güzel bir rüyaya dalmıştı.

* * *

Gecenin dumanı dağılıp sabahın ilk ışıkları Duushan Tepelerine vurduğunda iki ankad kendilerini güneşin uyandırmasını beklemeden kalkmış, yürüyüş boyunca dinç kalmalarını sağlayacak bir şeyler yedikten sonra da yola koyulmuşlardı. Dünden kalan koyu bulutlar dağılmıştı ve gökyüzü açıktı. Yağmur yağacağı benzemiyordu bu da, yolculuk için elverişli bir gün demektir. Konakladıkları yeri aceleyle terk edip bir an evvel tepeye tırmanmaya başlayan elfler kendilerini fazla zorlamadan zirveye ulaştıklarında güneş tam üzerlerindeydi. Bir süre buradan manzaranın keyfini çıkardıktan sonra, fazla vakit kaybetmeden tekrar yola koyuldular. Diğer tarafa ulaşmaları fazla sürmedi. Biraz sonra, Sahipsiz Topraklar diye bilinen yöredeydiler.

Arkalarındaki Eiven’den geriye kalan son iz olan Duushan Tepeleri de gözden kaybolup Sahipsiz Topraklar üzerlerine bir kapı gibi kapandığında Unar bambaşka bir yere geldiklerini anladı. Burası daha önce gördükleri her yerden daha beyazdı. Tüm düzlüğü bir kefen gibi saran kar, sanki bin yıllardır hiç bozulmadan burada yatıyordu. Üzerinde tek bir iz, tek bir leke bile seçilemiyordu. Uzun zamandan beri bu düzlüğe inen ilk canlılar Unar ve Arahun olmalıydı.

Geniş adımlarla arkadaşının önünde ilerleyen Arahun dizlerine dek varan karlar üzerinde zorla adım atmaya çalışırken Unar’a bundan sonra gitmeleri gereken yönü işaret etti.

“Eiven’i aştığımıza göre doğruya yönelmeliyiz. Bundan sonra Saklı Vadi’ye varana dek yolumuz hep doğu yönünde. Dunaan’ın dediğine göre Rinsir’e vardığımızda yolu yarılacağımızı düşünebiliriz. Ancak buralarda ondan en ufak bir iz bile yok.”

Karların içinde arkadaşına göre daha rahat ilerleyen Unar bulundukları duruma göre mutlu denebilecek bir sesle yanıtladı.

“O halde elimizi çabuk tutmalıyız. Rinsir’i günün aydınlığında görmek istiyorum.”

İki akelf, sonsuz gibi görünen beyaz düzlüğü baştanbaşa yarararak gün batımına dek ilerledi. Rüzgârın bile toprağı uyandırmamak için usulca estiği bu yörede tüm gün boyunca duyulan tek ses, Unar ve Arahun’un ayakları altında sıkışan karın gıcirtısıydı. Yol boyunca onları yukarıdan izleyen Runnah her zaman koyuverdiği tiz çığlıklarını yutmuş, gri gökyüzünde sakince süzülüyordu.

Tek bir söz bile işitilmeden geçen yolun bu ölüm sessizliği akşamüzeri ufukta beliren ulu nehir Rinsir’in gürlemesiyle bozuldu.

Kuzey’de; Elfyurdu, An Nimeni ve Orkanbükü’nün kesiştiği noktadaki Kızılçam Ormanı içinden doğan Rinsir, Sahipsiz Topraklar ve Hailnimen arasındaki sınırı belirleyerek güneyde Çifteliman’dan Sulian Okyanusu’na dökülüyordu. Kyra’nın en uzun akarsuyuydu ve adını doğduğu yer olan Kızılçam Ormanından alıyordu. Nehir bu kutsal ormanın arasından kıvrılarak ilerlerken, dallarında kırmızının ve sarının her tonunun barındığı ağaçlar arasından süzülüyor, onlara özenip kızıl bir renge bürünüyordu. Bu yüzden elfler ona *rinsir*, yani *kızıl nehir* derlerdi. Elfyurdu’nun doğu sınırını çizen bu ırmak, Auzlar için kutsal bir anlam taşıyordu.

Nehrin coşkuyla gürleyen, boncuk boncuk köpüren sularını gördüğünde akelfler kendilerini bir an anayurtlarında hayal ettiler. Başkent Aarahn’dan fazla uzaklaşmadan küçük bir gezintiye çıkmış gibi. Gece çöktüğünde evlerinde olacaklarını düşünüp, bir sonraki anda bozulacak geçici bir mutlulukla doldular.

Giderek kararan hava, göğü yaran bir yıldırımla gün gibi aydınlandığında Unar ve Arahun nerede olduklarını hatırlayıp, gelecek olan sağanaktan korunmak için kuytu bir köşe bulmak umuduyla gittikleri yönü bilmeden koşuyorlardı.

VI. Bölüm

Gece boyunca durmak bilmeden düşen sağanak dinip, güneş tepeye doğru tırmanmaya başladığında Unar ve Arahun düzlüğün orta yerine yayılmış Rinsir'i aşmak üzere yola koyuldular. Saklı Vadi'ye ulaşip Auzlara uzanan yollarına devam edebilmek için suyun karşı yakasına geçmeleri ve Dunaan'ın dostu Charud'u bulmaları gerekiyordu. Ancak nehir yatağı bu bölgede fazlasıyla geniş olduğundan yüzerek geçmek olanaksızdı, su ise içine gireni donduracak kadar soğuktu. Yapabilecekleri başka bir şey olmadığını anlayan elfler bir geçit bulabilmek umuduyla nehrin kıyısını takip ederek kuzeye doğru ilerlemeye başladılar.

Rinsir'in rehberliğinde gündönümüne dek süren yürüyüş boyunca Unar, Çifteliman'da gördükleri odgûl denen garip halk hakkında tahminler yürüttü. Onların yaşayışlarını, görünüşlerini ve ananelerini düşündü. Tarihin bildiği kısmından sonuçlar çıkarıp odgûllara kötü gözle bakmanın pek de haklı olmadığını söyledi.

"En fazla şansız sayılabilirler." diyerek düşüncelerini sonlandırdı.

"Garip oldukları yadınsamaz, hele Liman'da gördüklerimizden sonra." diyerek arkadaşının sözünü kesti Arahun. Odgûlların üzerinde yarattığı etkiden hoşlanmamıştı.

"Odgûl soyunun yaratılışındaki hainlik onlara da yansımış." dedi sertçe. Sonra adımlarını hızlandırıp Unar'la arasındaki mesafeyi açtı.

* * *

Arahun Rinsir'in akıntısının iyiden iyiye yavaşladığı bir yere geldiklerinde az ileride yüksek bir taşın varlığını fark ederek duraksadı. Önce, bunun da eski uygarlıklardan kalan bir işaret sandı ancak daha yakından bakmak için yanına vardığında taşın o kadar da yaşlı olmadığını anladı.

Parmaklarını, taşa kazınmış runlar üzerinde gezdirirken yanına yaklaşan Unar'a seslendi.

"Sanırım bir yol bulduk."

"Öyleyse buralarda bir yerde bir geçit de olmalı." diye ekledi Unar.

"Eğer yanlış okumadıysam bu işaret bize kuzeyde bir köprü olduğunu söylüyor."

"Gidip görelim."

Fazla uzun sürmeyen bir koşudan sonra işarette bahsedilen köprüyle karşı karşıya geldiler. Altından Rinsir başını eğmişçesine usulca akıp giderken, köprü yaşlı bir adam gibi kambur duruyordu. Ayaklarının dibindeki yeşillikler, nehrin oluşturduğu köpüklere karışıyordu. İki yanında uzanan toprak yolu sıkça dövdüğü belli olan toynak izlerinden, bu yıpranmış, eski usul taş köprünün işlek bir güzergâh üzerinde olduğu sonucu çıkıyordu.

Unar, kendisini inşa edenlerin çoktan unuttuğu bu köprünün üzerindeyken, geçidin yöredeki adını tahmin etmeye çalışıyordu. Bir yandan da bulunduğu yerden aşağıdaki manzarayı dikkatle inceliyordu. Bembeyaz kar örtüsünün ufka değdiği noktada yaklaşan bir karartı fark edince Arahun'u uyardı.

"Birileri geliyor."

Yaklaşanları gören Arahun tedbirli davranarak bir tehlike olup olmadığını anlamak umuduyla elini kılıcının kabzasına kaydırды. Avucunun içinde silah, hiç olmadığı kadar sakindi. Gözlerini kısarak karşıdan gelenlerin hangi milletten olduğunu kestirmeye çalıştı, fakat başaramadı. Yaklaşanının bir kervan olduğunu anlaması için biraz daha beklemesi gerekecekti.

Yaklaşanlar, tek sıra halinde ilerleyen ve kalın kürkleri altında iri geyiklere benzeyen, sırtları iki yandan taşan yüklerle dolu bir grup hayvanın çevresinde aceleci bir şekilde dolanıp duruyor bir o yana bir bu yana geçip bir an evvel köprüye varmaları için onları dürtüyorlardı. Bazen hayvanlar kişnemeye yakın bir ses çıkarıyor, sahipleri, boyunlarında dolanmış

dizginleri çekince de sakinleşiyorlardı. Kervan biraz daha yaklaştığında gelenlerin insan olduğunu anlayan Arahun, elini kılıcından çekerek yabancılarla konuşmak için hazırlandı. Unar da omzunda beliren Runnah ile birlikte yaklaşan yolcuları süzüyordu. Yüzleri seçilir bir mesafedeyken Arahun onlara seslendi.

“Olgan’ın adıyla selam olsun.”

Kendisine seslenen Arahun’u fark eden tüccar vücudunu sarmalayan kürkün altından karşılık verdi.

“Olgan’ın adıyla.”

Yanıdaki iki adamla Arahun ve Unar’a doğru yaklaşarak meraklı gözlerle onları süzdü. Bir an düşündükten sonra sordu.

“Gökten düşen kar aşkına, bur’da, bu sahipsiz yörede yalnız başına gezen iki ankadın işi ne?”

“Sorunun cevabı hiç duymadığın kadar uzun insan, o yüzden şimdilik bizde kalsın. Ben, Elfyurdu’ndan, Aarahn Krallığı süvarilerinden Ulkar oğlu Arahun, bu da kardeşim Radagast oğlu Unar. Saklı Vadi’ye varmak için yollardayız.”

Sözünü bitiren Arahun, yaşlı tüccara elini uzattı.

“Ben de Fhuragillerden Sua Dhanur. Sahipsiz’deki aylaklardan aldığım malları Vadi’ye götürüyorum.”

Sua, kendisine uzanan eli havada bırakmayarak Arahun’un bileğini kavradı. Sonra da Unar’a dönerek onunla selamlaştı.

“Fhuragillerden Sua Dhanur-” dedi Unar, ama tüccar araya girdi.

“Dhan yeterli.”

“Pekala Dhan. Saklı Vadi’ye giden en kestirme yol burası, değil mi? Dedğine göre sen de oraya gidiyormuşsun.”

“Ben öyle demezdim. Zira bur’da her yer yol. Dağlar, tepeler, ovalar. Ama en güvenlisi burası. En azından düzgün. Purların koşması için ideal.”

“Ne demek istiyorsun Dhan?” Bu yanıt üzerine Arahun tedirgin oldu.

“Şey... Sırtı yükle dolu bir kervan pur, yağmacılar için pek de göz ardı edilecek bir av sayılmaz ankad. Bu yüzden hızlı yol almamız gerek. Bur’da daha fazla oyalanmayıp yola devam etsek fena olmaz. Hem Eifeas için hazırlanan Vadi’dekiler beni bekliyo’lar.”

Sonra en öndeki purun dizginlerini avucuna alarak köprüyü geçmeye koyuldu. İki akelfin yanından geçip giderken soru soran bir ifade takınarak onlara seslendi.

“Ne o? Yoksa gelmiyo’ musunuz?”

“Ne dersin?” diye sordu Arahun arkadaşına.

“Biraz aptal ama yolu bildiği kesin.” diye yanıtladı Unar bilmiş bir tavırla.

“Haydi öyleyse.”

Arahun ve Unar, yeni tanıştıkları Dhan ve pur kervanıyla birlikte Saklı Vadi’ye giden yolda ilerlemeye koyuldular. Köprüyü geride bırakıp Rinsir’in karşı yakasında yollarına devam ederken, aralarındaki buzları eritmeye yönelik birkaç zorlama konuşmadan sonra birbirlerine ısındıklarını düşünen Dhan kulağına sıkça gelen bir haberin aslını öğrenmek için akelflere sordu.

“Kuzeyde olanlarla ilgili söylentiler hep kara haberler. Aarahn’ın düştüğünü söylüyorlar, gerçek olabilir mi?”

“Söylentilere inanmasan iyi edersin Vadili dostum.” diye yanıtladı Unar, “Ama bu söylentiden fazlası. Aarahn düştü. Anayurdumuz orksyonun istilası altında can çekiyor.”

Bu acı gerçek karşısında yol arkadaşlarının kederlendiğini fark eden Dhan iyi niyetli ama fazlasıyla patavatsızca onları neşelendirmeye çalıştı.

“Eifeas yaklaşırken savaşlardan ve orklardan konuşmak olmaz. Böyle yaparak tanrıları gücendirmekten başka bir şey geçmez elimize.”

Sonra sohbetin yönünü iyice değiştirmek için sordu.

“Kutlamalara katılacaksınız öyle değil mi? İkiniz de yiğit savaşçılara benziyorsunuz. Oyunlarda aksoydan birilerini görmek Vadi halkı için de güzel olacaktır.”

Eifeas oyunlarından bahsediyordu. Sözünü ettiği hazırlıklar da; Büyük Savaş sonrasında Kyra üzerinde beliren yeni güç dengelerini değiştiren ve insan ve akelf soyları arasındaki yakınlaşmayı sağlayan bir düğünün kutlaması içindi. Elfyurdu’ndaki iki devletin arasındaki gerginlik, Aarahn prensinin Ruir Olen halkının prensesiyle evlenmesi sonucunda silikleşmeye başlamış ve yıllar içinde güçlü bir ittifaka dönüşmüştü. Başlangıçta Elfyurdu’ndaki insan ve akelf halklarınca kutlanan bu bayram, daha sonraları inançlarla da kaynaşarak tüm kıta üzerindeki insanlar ve ankadlar arasına yayılmış ve dini bir bayram halini almıştı. Saklı Vadi’de yaşayan halk da yaklaşan bu özel güne hazırlanıyordu.

Dhan’ın sorusunu ilk yanıtlayan Aarahun oldu.

“Oyunlar konusunda söz sahibi olan Unar. Ona sorsan daha iyi olur.”

Bu yanıt üzerine Unar’ın belindeki kemeri fark eden Dhan heyecanla atıldı.

“Vay canına! Gerçekten iyi bir atıcı olmalısın. Bunu geçen senenin şampiyonu Vuraasgillerden Oren’in de görmesini isterdim. Demek, oyunlarda bir ankad şampiyon da yer alacak. Bu senekiler hepsinden iyi olacağı benzer!”

Bu sözler üzerine Unar sadece gülümsemekle yetindi.

* * *

Dhan, bir akelf şampiyonuyla yürüdüğünü fark ettiğinden beri gözlerini Unar’dan ayırmıyordu. Omzunda asılı olan yayını süzüp onunla neler yapabildiğini düşünürken, arada bir gelip Unar’ın koluna tüneyen Runnah’ı inceliyordu. Tüm dikkati sürekli olarak akelf savaşçısı üzerindeydi. Öyle ki, tüccarın küçük çıraklarından biri gelip kendisine bir şeyler söylediğinde çocuğu terslemişti. ‘Git, misafirlerimize ikram edeceğimiz bir şeyler getir.’ diye emretmişti. Ardından çocuk kervanın arkasından getirdiği bir sepetle iki elfe ikramda bulunmuştu. Unar ve Aarahun da taş yolda kervanla birlikte ağır aksak Saklı Vadi’ye doğru ilerlerken kendilerine sunulan, yabancı oldukları bir sürü meyvenin tadına bakıyorlardı.

Bu azarlamayla birlikte çocuktan sonsuza dek kurtulduğunu düşünen Dhan, bir süre sonra ufaklığın bir kez daha kendisini rahatsız etmesiyle çılgına döndü.

“Sana kaç kere söyledim, bizi yalnız bırak. Gidip hayvanlarla ilgilen!”

“Ama efendim, hayvanların hepsi tedirginleşti. Sanırım bir şeyler hissediyorlar.”

“Saçmalama! Onlar pur. Purlar sadece yük taşır. Şimdi toz ol.”

Sonra Aarahun’a dönüp şöyle dedi.

“Çocuklar. Her şeyin mümkün olduğunu sanı-”

Ama daha sözünü bitirmeden kervanın arkalarındaki bir purdan yüksek bir kişneme duyuldu. Ardından hayvan arka ayakları üzerinde yükselerek sırtındaki yükü yere devirdi. Koşarak yanına gelen Dhan dizginlerini çekiştirip hayvanı sakinleştirdiğinde, pur hala tedirgin bir şekilde yeri eşelemeye devam ediyordu. Bir anda hareketlilik tüm kervana yayıldı. Sürü ilerlemeyi bırakmış olduğu yerde duruyordu, hepsi tedirgin gözlerle etrafa bakınırken hırıltılar ve kişnemeler duyuluyordu.

“Sanırım bir şeyler ters gidiyor.” diye Aarahun’a seslendi Unar.

Aarahun başıyla onayladı. “Hazırlıklı olsak iyi olur.”

Unar okunu eline alıp kirişe sırtından çektiği bir yay sürdü. Aarahun da bir çırpıda kılıcını kınından çekerek kısık gözlerle etrafı izlemeye koyuldu. her şey yolunda gibiydi. Görünürde bir tehlike yoktu. Neler olduğunu öğrenmek için kervanın arka tarafındaki vadiliye doğru seslendi.

"Neler oluyor Dhan?"

"Bilmiyorum, sanırım bir şeylerden korktular." diye yanıtladı tüccar. Ne olup bittiği konusunda onun da en ufak bir fikri yoktu.

Arahun, bir kez daha etrafta bir tehlike olup olmadığını anlamak için bakındı, fakat herhangi bir şey seçemedi.

"Haydutlar!"

Dhan, doğudaki tepenin ardında beliren onlarca vahşi köpeği gördüğünde, ciğeri parçalanana dek bağırdı. Ama artık çok geçti, şimdi köpekler nefes nefese, kervana doğru koşuyorlardı.

Unar ilk okun parmaklarından kurtulup gitmesine izin verdiğinde henüz köpeklerden hiç biri kervana ulaşamamıştı. Hayvanın göğsünü delip geçen demirin keskinliği, kanayan gırtlığında tiz bir çığlığa dönüştü. Akelf yayını bir diğerini indirmek için tekrar gerdiğinde köpekler çoktan küçük چراغın bacağını parçalamıştı bile. Çocuğun çığlığı sürüdeki hayvanların ürkmesine neden olmuş ve tüm yükün ortalığa saçılmasına yol açmıştı.

Belinden çektiği hançerle üzerine atılan kara bir tanesini kanatmaya çalışan Dhan'ın yardımına Arahun yetişti. Kılıcını yarısına dek hayvanın sırtından içeri sokarak kalın kürkünde derin bir yara açtı. Oluk oluk akan kan, baygın yatan Dhan'ın üzerini kızıla boyamıştı. Bir başka köpeğe doğru hamle yapmak için hareketlendiğinde bacağında hissettiği acıyla irkildi. Vahşi hayvanlardan biri dişlerini etine geçirmiş, çenesini savurup duruyordu. Önce hayvanı bacağından savurmayı denedi, ama güçlü çenelerinin sıkıp dişlerinin daha da derine indiğini anladı, bir an önce kurtulabilmek için köpeğin kocaman kafasının hemen ardından kılıcını saplayarak diğer taraftan çıkmasını sağladı. Bir anda çenesi boşalan hayvan hareketsiz kaldı. Arahun, leşi kılıcıyla öteye savurarak yakınlardaki Unar'ın yanına gitmek istedi. Arkadaşı, çevresini saran köpeklerin arasında zor durumdaydı.

İlk seferde tökezleyerek dizleri üzerine düştü, yerdeki karı avuçladı. Tekrar doğrulmak için kendini zorladı ve aksak adımlarla Unar'ın yanına vararak kılıcını bir başka köpeğin beline doğru savurdu. İki akelf onlarca itle aynı anda boğuşuyorlardı.

Hayvanlar Unar'ın etrafında hırlayıp elften bir parça koparmaya çalışırken yaklaşan sahiplerinin komutlarıyla bir anda duruverdiler. Köpeklerin arasında sıkışan Unar ve Arahun karşılarındaki haydutların üzerine doğru hareketlendilerse de bunun gereksiz olduğunu anlayıp silahlarını indirdiler.

Adamlardan biri yüzünde sinsî gülümsemeyle ikisine doğru yaklaşırken, Arahun aldığı yaraların acısına daha fazla dayanamayarak baygın, yere devrildi.

VII. Bölüm

Arahun gözlerini açtığında giderek ufuk çizgisine karışan karlı tepelerle karşı karşıyaydı. Boylu boyunca uzanmış, manzaranın git gide solan renklerine bakışlarını alıştırmaya çalışıyordu. Öldüğünü düşünüyordu. Kendisi hareket etmiyordu ama geride bıraktığı Rinsir giderek küçülüyordu. Gözlerinin önünden bir kar tanesi kayıp gitti.

İnen geceyle beraber nehrin bu yanına usuldan kar yağıyordu.

Hayatta olduğunu anladığında hemen ayağa kalkmak istedi ama bileğindeki acı onu olduğu yere mıhladı. Tekrar sırt üstü uzanıp solan gökyüzüne çevirdiği gözleriyle üzerine dökülen beyaz taneleri izledi. Az sonra hemen arkasından yükselen tanıdık bir ses duydu.

“Uyandı.”

Umutla seslendi. “Unar?”

“Buradayım kardeşim.” diye yanıtlayan Unar’ı duyduğunda doğrulup arkasına bakmak istedi ama bir el onu omzundan bastırarak yeniden uzanmasını sağladı.

“Henüz ayağa kalkman için erken elf dostum.”

Dhan da hemen Unar’ın yanında yorgun adımlarla ilerliyordu.

* * *

Haydutlar, tüm malları yağmalayıp, kervanı da satmak veya köpeklerine yem etmek için yanlarında götürmüşler, üç yolcuyu da Geçit’te ölüme terk etmişlerdi. Aslında, ayrılırken Arahun ve Dhan’ın çoktan ölmüş olduğunu düşünüyorlardı. Aldığı yaralarla yarı baygın düşen Unar’ı da geride bırakıp Sahipsiz Topraklar’a dönerken ne kadar kârlı bir gün olduğu konusunda birbirlerine şakalar yapıyorlardı.

Ama Dhan ölümünden uyandığında iki akelfe de hayat getirmişti. Yaşlı tüccar, üzerine atılan köpeği Arahun öldürmeden bir an önce korkudan bayılıp yere düşmüştü. Uyandığındaysa kervanı gitmiş, malları ise yağmalanmıştı. Köpek leşleri arasında, üstü başı kan içinde, ıssız bir yerdeydi ve çaresizdi.

Yattığı yerden güçlkle doğrulabildi. Küçük çırağını görebilmek umuduyla etrafa bakındı. Çocuğun köpekler tarafından parçalanmış cesedini gördüğündeyse dizleri üzerine çökerek ağlamaya başladı. Hıçkırıkları uğuldayan rüzgâra karışırken ötede bir şeylerin can çektiğini fark etti. Unar aldığı yaralar içinde kıvrılırken, bayılmak üzereydi. Hemen onun yanına vararak ölümcül bir yarası olup olmadığına baktı. Genç elfe matarasında sakladığı Vadi yapımı içkiden ufak bir yudum verdi. Başucundan ayrılmadan bekledi, bekledi ve bekledi.

Unar, konuşabilecek gibi olduğunda ilk sorduğu Arahun oldu.

Dhan da onun varlığını bu soru üzerine hatırlamıştı. Adam, köpek leşleri arasında bir elf görmek umuduyla etrafa bakınırken Unar zorlukla olduğu yerden doğrularak, kanlar içinde yatan arkadaşının yanına gitti. Arahun az ötede baygın yatıyordu. Eline geçirdiği bir paçavrayla Arahun’un bacağındaki yarayı sararken, Dhan da başka bir yarası olup olmadığını kontrol ediyordu.

“Onu taşımamız.” dedi Unar.

“Burada böylece ölüp gitmesine izin veremem.”

Akelf, arkadaşı için endişe duyuyordu. Auzların kuzeye düzenlediği büyük akından beri neredeyse her gününü birlikte geçirdiği bu kadim dostunu ve kardeşini böylesi ucuz, bayağı bir ölüme göndermeye niyeti yoktu.

“Burada bekle. Sakın yanından ayrıлма.”

Unar ayağa fırlayıp olabildiğince hızlı adımlarla uzaklaşırken Arahun’un yanı başındaki yaşlı tüccara sesleniyordu.

Kısa bir bekleyişin ardından, elinde üç kalın ağaç dalıyla birlikte döndü.

Arahun'un başından ayrılmamış olan Dhan, şaşırılmış görünüyordu.

"Onu taşıyacağız." diye açıkladı Unar.

"Ama ipe ihtiyacım var."

Beline doladığı kemerden sarkan ipleri bir çırpıda çıkarıp elfe uzatan Dhan, ne yapması gerektiğini anlamış gibiydi. Derhal dallardan ikisini birbirine çatıp, bağlaması için Unar'a doğru uzattı. Elf de iki dalı, sıkı bir düğümle birbirine tutturduktan sonra bıçakla ipi keserek fazlalığını ayırdı. Sonra da iki dalın diğer uçlarının arasına üçüncüyü bağlayarak yaptığı iskeleti yere bıraktı. Auz ordusuna katıldığı günden beri üzerinden çıkarmadığı kürkünü omuzlarından alarak bu üçgen şeklinde çatılmış olan dalların arasına gerdi. Sonra da, yaptığı bu sedyenin üzerine Arahun'u taşımak için Dhan'dan yardım istedi. Akelfi büyük bir dikkatle, yaralı olan bacağına ayrı bir özen göstererek yatırdılar. Dhan, üzerindeki paltoyu çıkarıp yaralı elfin üzerine örttü. İkisi de sedyenin birer ucundan kavrayarak doğuya doğru ilerlerken, aralarında Arahun'u da getirmeyi başarmışlardı.

* * *

Arahun, arkadaşlarının kendisini Geçit'ten buraya dek çekerek sedye üzerinde taşıdıklarını anladığında içi daha önce hiç tatmadığı garip bir duyguyla doldu. Gerçek bir dostu sahip olmanın verdiği mutluluk göğsünde bir sıcaklığa dönüştü. Derin bir nefes alıp, sedyenin sivri ucunun sürüklenirken ardında bıraktığı ize baktı bir süre.

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

İkisinin de pek önemli yaraları yoktu ama gün boyu süren bu ağır yürüyüşten dolayı oldukça yorgundular.

"Ölmeyiz, meraklanma." diyerek arkadaşının mahcubiyetini yatıştırmaya çalıştı Unar.

"Evet, elf dostum." diyerek Unar'a destek çıktı Vadili tüccar.

Bu yolu sayısız kez gidip gelmiş olan yaşlı Dhan, bu kısa konuşmanın ardından bakışlarını gökyüzüne kaydırды. Hava kararmak üzereydi. Düşünceli bir ifadeyle bir Unar'a uygun bir kamp yeri bulmaları gerektiğini hatırlattı.

"Sanırım Vadi'ye bugün varmamız imkânsız. Geceyi geçirecek korunaklı bir yer bulmak gerek."

"Doğru dersin Dhan. Karanlık bastırınca yola devam etmek bizim için yarar sağlamaz."

Sonra, az ileride bir araya toplanmış birkaç genç çam ağacını işaret ederek geceyi geçirecekleri yeri belirledi.

"Burası işimizi görür gibi."

Biraz sonra, iki elf ve bir insan, çam ağaçları arasında rüzgardan korunaklı bir köşede yaktıkları cılız bir ateşin etrafında oturuyorlardı. Yorgun oldukları her hallerinden belli olan bu yolcular, varacakları yeri ya da hangi günde olduklarını unutmuşlardı. Suskundular. Bu sabah başlarına gelenlerin ağırlığı hepsinin aklı üzerine kar düşürmüştü gibiydi.

Üzerlerindeki bu gergin havayı dağıtmak için Arahun, uykuya dalmadan önce kendisine yardımcı olan yol arkadaşlarına teşekkür etmek istedi.

"Unar, Dhan; sizin gibi yol arkadaşları olanlar ne şanslı yolcular. Bugün, kendi hayatınız pahasına beni geride bırakıp gitmediniz. Dilerim, Olgan'ın ışığı da her daim üzerinizde olur."

"Yol arkadaşları bunun içindir." diyerek yanıtladı Dhan.

Uğradıkları saldırıdan sonra birden değişmiş, az konuşan bir adam oluvermişti. Unar'ın bahsettiği aptallık gitmiş, onun yerini sakın bir suskunluk almış gibiydi.

Unar oturduğu yerden dikkatle doğruldu, Arahun'un yanına vararak yarasını kontrol ettikten sonra şifa gücü olan bir tutam ot bulabilmek umuduyla ağaçların arasında dolaşmaya başladı. Dhan da, yanındaki azık torbasından çıkardığı birkaç parça peksimetin yanında

yemek üzere peynir dilimlemekle meşgulken Arahun gözlerini ateşe çevirdi. Bakışları oynak alevlerin kızılığında kaybolurken aklı ailesi ve sevdiği Sién'in hatıralarıyla doldu. Bugünün son günü olabileceğini düşündü. Bir daha onları hiç göremeyebileceğini. Ama sonra, onların yanına varmak için yolculuk ettiğini hatırlayınca, bir anda bileğindeki acı diniverdi. Sadece o gece için hayatlarından endişe etmedi, yolun sonunda, An Nimeni'de ya da Demir Dağların ardında bir yerlerde olduklarını düşünüp mutlu olmayı denedi.

Tam Auzların yanına vardığı bir hayalin ortasında elinde bir tutam otların Unar çıkageldi. Ateşin yanı başına çökerek Dhan'ın matarasından birkaç damlayı oradaki büyükçe bir taşın üzerine akıttı. Sonra, bıçağıyla incecik kıydığı otları da ilave ederek bu karışımı başka bir taşla dövmeye koyuldu. Bittiğinden emin olmak için küçük bir parçasının tadına baktıktan sonra aklından geçeni söyledi.

“Yağımız olsaydı daha etkili bir ilaç olabilirdi ama sanırım bu da iyileşmene yardım edecektir.”

Elinde, havan yerine kullandığı taşla birlikte Arahun'un yanına geldi. Dikkatlice, akelfin sarılı olan yarasını açarak kanlı bez parçasını öteye attı. Üzerindekilerden, yeni bir parça koparak önce onu bir avuç karla temizledi, sonra ateşe doğru tutarak bir süre ısınması için bekletti. Bu sırada hazırladığı karışımı Arahun'un yaralı bileği üzerine sürdü. Ateşte ısıttığı bezle de sıkıca bağlayıp işini tamamladı.

Dhan, peksimetleri iki elfe ikram ederek yanında katık etmeleri için kestiği peynirleri uzattı. Sonra hep birlikte zor geçen bir günün sonrasında bir ziyafet gibi gelen yemeklerini yediler.

O gece, iki elf ve bir insan, Saklı Vadi'nin doğusunda bir yerlerde, Eifeas'ın ilk gecesini böyle mütevazı bir yemekle kutladılar.

VIII. Bölüm

Gün, huzur veren ışıyla doğuda Aktaht Dağları üzerinden yükselip Saklı Vadi bozkırlarını aydınlatmadan önce üç yolcu da uyanmıştı. Güne erken başlamanın yarattığı zamanda karınlarını tam olarak doyurmayan bir kahvaltının ardından nasıl bir yol izleyeceklerini tartışıyorlardı. Unar, gün batımında önce Saklı Vadi’de olmaktan bahsediyordu. Bu oldukça hızlı bir yürüyüş demektir –üstelik yaralı Arahun’u da taşımaları gerekiyordu. Ancak Arahun, arkadaşının dün gece yarasına sardığı merhemini iyi geldiğini söyleyerek, yürüyebildiğini göstermek üzere ayağa kalktı. Adımları dengesizdi ama ayakta durabiliyordu. Başlangıçta her ikisi de inanmamıştı ancak sonraları Arahun’un topallayarak da olsa adım atabildiğini görünce ikna oldular. Elfin taşınmaya niyeti yoktu, o da arkadaşlarıyla birlikte yürüyecekti.

Bunun üzerine Unar, "O halde pansumanını yenilememiz gerek." dedi ve dün gece hazırladığı karışımı yapmak üzere işe koyuldu. Hazırladığı merhemini Arahun’un yarasına sürüp, üzerine bir güzel bağladıktan sonra yola koyuldular. Aksayan adımlarıyla koruyu terk edip düzlüğe çıktıklarında günün ilk ışıkları çok uzaklardaki cılız meşaleler gibi ufuktan belli belirsiz baş gösteriyordu.

Öğle vaktine dek süren yürüyüş boyunca Arahun neredeyse bitkin düşmüştü ve kısa bir mola vermek zorunda kaldılar. Ayrıca, Dhan ona matarasındaki içkiden koca bir yudum verdi. Atıştırdığı birkaç parça ekmek ile birlikte tekrar dinçleşmişti. Yürümeye devam edebilirlerdi.

Bu kısa molanın ardından yolcular Vadi’ye dek uzanan düzlükteki yürüyüşlerine güneş, batıya eğilip, yaklaşan gecenin habercisi yıldızlar birer birer belirene dek sürdürdüler.

Akşamüzeri, bütün gün yürümekten bitkin düşmüş üç yolcu, ufukta bir grup atlının kendilerine yaklaştığını görünce, önceki tecrübelerine dayanarak yeni bir saldırıyla karşı karşıya olduklarını düşünüp silahlarına davrandılar. Arahun ayakta zar zor durmasına karşın, kılıcını çekmiş, savaşıma hazırды. Dhan gergindi. Unar yayını son haddine kadar germiş, yaklaşanların atış menziline girmesini bekliyordu.

Gergin bekleyiş, üçünün de hırslanmasına sebep oldu. Atlılar giderek yaklaşıyor, onlar yaklaştıkça da Unar yayını biraz daha geriyordu. Tam okun parmakları arasından kayıp gitmesine izin verecekken Dhan’ın uyarısı duyuldu.

“Silahlarınızı indirin, bunlar Vadi’nin kolcuları.”

Akelf, bunu duyduğuna sevinmişti. Yayını gevşeterek tekrar omzuna astı. Gecen gün yaşadıklarının etkisi hala üzerinden gitmemişti, fakat atlılar yanlarına varıp ilk sözleri duyulduğunda derin bir oh çekti.

Genç atlar üzerinde, gösterişli elbiseler kuşanmış genç askerler yanlarında belirmişti. Hepsisi, tehditkâr bakışlarla üçünü süzdü. Tüm atlılar ellerindeki silahları gösterecek biçimde duruyorlar ve gelecek emir için bekliyorlardı. Az sonra liderleri atından inmeden yolculara birkaç adım daha yaklaşarak konuştu.

“Sizleri-”

Bir an iki akelfe bakıp duraksadı, sonra Dhan’a dönerek sordu.

“Sen, Fhuragillerden Sua Dhanur musun?”

“Olğan’ın aşkına ben oyum, Dhan.” diye yanıtladı Vadili insan.

Aradığını bulan atlı rahatlamışa benziyordu. Yanındakilerden birine başıyla yardım etmesini işaret etti. O da Dhan’ın yanına vararak, ata binmesi için elini uzattı.

“İki gündür seni arıyoruz. Kervanın zamanında gelmediğinden beri.”

Sonra bakışlarını iki elf üzerine kaydırarak sordu.

“Siz kimlersiniz?”

Arahun, bir anda yüzünde beliren bir gururla birlikte yanıtladı.

“Ben Elfyurdu’ndan, Ulkar oğlu Arahun. Bu da kardeşim Radagast oğlu Unar.”

Bir yanlışlık olabileceğinden endişe eden Dhan atıldı.

“İkisi de benim arkadaşlarım, kervana haydutlar saldırdığında hayatımı kurtardılar.”

Soruyu soran atlı, yanındaki süvarilerden bir başkasına işaret ederek Unar ve Arahun’u da at sırtına almasını söyledi.

"Pekâlâ, gidelim." dedi kolcuların lideri sertçe.

Sonra üç yolcu, Vadili kolcuların eşliğinde, gecenin son yıldızı da sabahın ilk ışıklarınca yutuluncaya dek Aktaht Dağları’nda doğru at sürdüler.

* * *

Arahun gözlerini, küçük ve yalın bir dört duvar içine açtı. Karşısındaki pencereden içeri süzülen güçlü ışık, dışarıda günün çoktan doğduğunu gösteriyordu. Yattığı yerden doğrularak çevresine bakındı. Üzerine durduğu yatağın yanı başındaki masanın kenarında kılıcı duruyordu. Peleriniyse onun yanından sarkıyordu. Üzerini giyinmek için doğrulduğunda ayağının artık acımadığını fark etti. Yarasının nasıl olduğuna bakmak için eğildiğinde, Unar’ın yaptığı pansumanın yerine bir başkasının konduğunu gördü. Bileğindeki yarada hoş bir ferahlık hissediyordu. Ayağa kalkıp tüm gücüyle üzerine bastığında neredeyse acımadığını görüp sevindi. Yanı başında duran bir tas suya yöneldi. Ellerini ve yüzünü yıkadı. Duvarda asılı duran beyaz havluyla kurunarak silahını kuşanmak üzere masaya vardı. Önce kılıcını beline astı, ardından pelerinini boynuna bağlayarak kapıya yöneldi.

Kapının ardına çıktığında kendini, fazla geniş olmayan bir koridorda buldu. Sade ve diğerlerinden hiçbir farkı olmayan bir yapıydı. Nerede olduğunu belirten bir işaret görebilmek umuduyla etrafına bakındı. Az ileride yukarıya uzanan birkaç basamak olduğunu fark edip oraya yöneldi. Koridor boyunca her iki yanındaki kapıları görmezden gelerek merdivenlere doğru yürüdü ve yukarıya çıktı.

İki yanında uzun sütunların yükseldiği geniş bir koridorda buldu kendini. Kafasını tavana çevirdiğinde gördüğü freskolarda tanıdık gelen bir olayın resmedildiğini düşündü ama tam olarak neyin anlatıldığını hatırlayamadı. Bakışlarını tekrar önüne çevirdi, koridorun sonunda bir grup beyaz elbiseli adamın köşeyi döndüğünü görerek, onlara yetişmek için hızla koştu.

Bir hışımla köşeyi döndüğünde kendisini büyük bir salonda buldu. Dört yanda yükselen sütunlar, az önce geçtiği koridordakilerin iki katı yüksekliğindeydi. Her biri beyaz ve mavinin tonlarındaki mermerden yapılmış ince işlemelerle doluydu. Taşdıkları tavan ise göksel sembollerle bezenmişti. Güneşin olduğu yer olan kubbenin tam ortasında bir açıklık vardı. Buradan içeri süzülen ışık tam altındaki dev heykeli aydınlatıyordu. Salonun orta yerinde yükselen bu yekpare mermerden oyma heykel, Üç Efendilerden Ahrina’nın heykeliydi.

Yaşlı, sakallı ve yapılı bir adam olarak tasvir edilen Ahrina’nın oturduğu tahtının ayakları dibinde geniş, dörtgen bir sunak bulunuyordu. Tapınağın ana salonunun ortasındaki devasa heykelin iki yanında usulca akan iki çeşme şarılıyordu. Bunun dışında büyük salonda duyulan tek ses koridorlardan içeri dolan ılık bir esintinin fısıldadıklarıydı. Suyun çevresindeki bitkilerin yaydığı hafif koku ise salonun her köşesinden hissedilebilirdi.

Arahun usul adımlarla sunağa yaklaştı, kılıcını kınından çekerek mermerin üzerine boylu boyunca koydu. Tavandaki açıklıktan içeri süzülen ışık, elfin sunaktaki kılıcının üzerine düşüyordu. Sonra heykele arkasını dönmeksizin birkaç adım attı ve dizleri üzerine çöktü.

“Olgan’ın adıyla.”

“Tarpag’ın yaratıcısı, halkların efendisi, suların hâkimi ve Olgan’ın hizmetkârı yüce Ahrina; evinde ve önünde diz çöküyorum. Sana olan inancımı ve bağlılığımı kabul et. Beni, silahımı ve halkımı kutsa. Yolcuğumda bana yardımcı ol.”

Sonra, belli belirsiz bir şeyler daha mırıldandı. Sözlerini bitirdiğinde ayağa kalktı, geldiği yöne doğru yürüdü ve yavaşça köşeyi dönüp sütunlarla bezeli koridorun sonundaki merdivenlerden aşağı indi. Kapıların arasından geçerek kendi odasına vardı. İçeride birisinin olduğunu duyduğunda yavaşça kapıyı araladı. Ürkek adımlarla odaya girdiğinde karşısında yaşlı bir elf duruyordu.

“Olgan’ın ışığı adına hoş geldin, Arahun.”

“Hoş gördüm rahip.” diye yanıtladı akelf.

Kendisini karşılayan adam, ömrünün sonlarına yaklaşan, kısa boylu, sıska ve kumral bir tuikad rahibiydi. Üzerindeki yeşil giysiler sanki yıllardır çıkarılmamış gibi sert hatlarla katlanmış ve buruşmuştu, fakat ilk günkü gibi temizdiler. Elinde olması gereken esasını duvarın dibine dayamıştı ve pencereden gelen ışık yüzüne vururken Dunaan’ı andırıyordu.

“Ben Charud, Ahrina’nın hizmetkârıyım.” dedi tuikad esasını eline aldıktan sonra selam vermek için başını hafifçe öne eğerek.

Arahun, yaşlı adamın titreten ellerini görünce bileğini sıkmaktan vazgeçerek öne doğru eğilmekle yetindi.

Duyduğu isim onu şaşırtmıştı. Saklı Vadi’ye geldiğinde, şimdi karşısında duran adamı bulmak niyetindeydi ama bu kadar kolay olacağını düşünmemişti. Dunaan ‘Zor olmayacaktır.’ derken bundan bahsetmiş olamazdı.

“Ne zaman geleceğinizi merak ediyordum doğrusu.”

Yaşlı adamın Arahun’u gördüğüne sevinmiş bir hali vardı.

“Gel, şöyle otur.” Sandalyeyi Arahun’un önüne çekti.

“Bacağındaki yara henüz tam olarak iyileşmemişken fazla ayakta durmak sana iyi gelmez ankad dostum.”

“Teşekkürler.” diyerek yanıtladı Arahun ve sandalyeye oturdu.

Yaşlı elfi şöyle bir süzdü. Hareketlerinden uzun zamandır burada olduğu belliydi. Arahun kendi kendine ‘*Vadide, insanların arasında işin ne?*’ diye düşündü. ‘*Onu halkından ve sevdiklerinden uzakta tutan şey ne?*’ Bu düşünceler ona yol arkadaşlarını hatırlattı, derhal oturduğu yerden fırlayarak yaşlı adama sordu.

“Diğerleri nerede?”

“Sakin ol akelf dostum, onlar da kendi odalarında dinleniyorlar. Ancak henüz hiçbiri uyanmadı. Bütün gün boyunca zorlu bir yolculuk geçirdiniz. Dinlenmek onların hakkı.”

Charud, akelfi sakinleştiren bu konuşmayı yaptıktan sonra sandalyenin karşısındaki yatağın üzerine oturarak Arahun’a döndü.

“Ahrina’nın dostu Dunaan’dan geliyorsunuz demek.”

“Haberimiz bizden önce varmış.”

Arahun şaşkınlığını gizleyememişti.

“O halde yolumuzun nereye uzandığını da biliyordundur rahip. Bana ve arkadaşlarıma izlememiz gereken yolun hangisi olduğunu söyleyebilir misin?”

“Bugün dinlenin. Uzun bir yoldan geldiniz ve yaralısınız. Hala şansınız varken karnınızı doyurun, çünkü önünüzdeki yol zorlu.”

“Dinlenmeye ihtiyacım yok rahip, bir an evvel ayrı düşüklerimin arasına kavuşmak istiyorum. Bunu en iyi sen, Vadililer içinde bir tuikad, anlayabilirsin.”

Duydukları üzerine Charud bir süre suskun kaldı, aklından binlerce şey geçiyor gibiydi. Eski-yeni sayısız anının arasından sıyrılıp odaya döndüğünde akelfe izlemeleri gereken yolu söyledi.

“Yarın, gün doğar doğmaz buradan ayrılıp kuzeye ilerleyin, Aktaht Dağlarını aşip Sahipsiz Topraklar üzerinden devam edin. Biliyorum, kulağa bilinmedik ve korkulu geliyor ama Hailnimen’de bilinen tehlikeler oradakinden çok daha fazla. Eğer yağmacılardan ve çetelerden kurtulabilseniz bile fırtına sizi sağ komayacaktır.”

Sonra, bakışlarını Arahun'un belinden sarkan kılıcı üzerine kaydırarak konuşmasına devam etti.

“Olgan'ın kayrası sizinleyken, kötülük sizden uzak olacaktır.”

Aklı düşüncelerle dolu olan Arahun, bunu söylerken tuikadın gözlerinde oluşan parıltıyı yakalayamamıştı.

Yaşlı tuikad, elini cübbesinin yanındaki derin ceplerden birine atarak bir paçavra çıkardı. Katlanan yanlarını açtığında avucunun ortasında çoktan kurumuş bir çiçek belirdi.

“Bunu al. Toprağında büyüyen ve toprağından kopardığım bir érne. Seneler önce, henüz zamanın yükü omuzlarıma binmeden evvel, Elfyurdu'ndan geçen yolumdayken toplamıştım. İlk defa gördüğüm bu yerin asırlar önce, atalarımın anayurdu olduğunu bildiğimden, bir parçası hep benimle olsun istedim. Şimdi aynı özlemi senin gözlerinde görebiliyorum.”

Avucundakini Arahun'a doğru uzattı. Akelf, cebinden kanlı bir mendil çıkararak avucuna yerleştirdi, kurumuş çiçeği özenle tam orta yere yerleştirerek üzerini örttü. Göğsünün içine soktu. bir şeyler söylemek istedi ama sözcükler ağzından bir türlü çıkmadı. Bakışlarını yaşlı rahipten uzaklara, pencereye doğru çevirerek önlerinde uzanan yeşil örtüye kaçırdı.

Genç adamın huzursuzluğunu gören Charud, oturduğu yerden kalkarak kapıya yöneldi.

“Vaktin varken dinlen genç dostum. Yarın sabah uzun bir yolculuğun başlangıcı olacak. Olgan'ın ışığı üzerinize olsun.”

Kapıyı ardından kapatarak odadan çıktı.

Arahun yalnız başına, pencereden dışarı bakarken parmağını yüzündeki yara izi üzerinde gezdiriyordu. Eskisi gibi değildi, yarası kabuklarını atalı bir yıldan fazla olmuştu. Bu süre içinde bu iz, onun bir parçası haline gelmiş ve vücudunun bir parçası, sevdikleriyle ve ailesiyle arasındaki bağ olmuştu. Ne zaman ona dokunsa gözlerinin önünde eski günler canlanıyordu.

Elini göğsüne atıp mendile sardığı çiçeği ortaya çıkardı. Kurumuş haliyle bile güzel görünüyordu. Sién gibi güzel ama bir o kadar da uzak bir kokusu vardı. Giderek kayboluyor gibi gelmişti Arahun'a. Çiçeği hızla mendile sarıp göğsüne soktu, kendiyile bir etmek istercesine bastırıp koynuna. Aklında dolanıp duran düşüncelerle birlikte yatağa uzandığında önünde uzanan yoldaki tehlikelerden hiçbirinden çekinmediğini söylüyordu kendi kendine, sonunda sevdiklerine ve vatanına kavuşacağı için.

* * *

Güneş çekingenliğini üzerinden atıp aydınlık yüzünü tamamen gösterdiğinde Arahun ve Unar çoktan Ahrina tapınağını terk edip Saklı Vadi'ye uzanan karlı yollarda ilerlemeye koyulmuşlardı. Yola koyulmadan önce Dhan'la uzun uzadıya vedalaşmışlar ve tekrar görüşmek üzere sözleşmişlerdi. Tüccar onları 'vadide görmek istediğini' söylemiş ve 'İstedığınız zaman gelip misafirim olabilirsiniz.' diye de eklemişti. Dhan'ın hediye ettiği yolluklarla beraber tapınaktan ayrılacakken Charud'la vedalaşmak istemişler ama yaşlı rahibi hiçbir yerde bulamamışlardı. Unar 'Acaba bu tuikadların bir geleneği mi, yoksa yaşamak için uzun yıllara sahip olmanın verdiği bir unutkanlık mı?' diye Arahun'a sormadan edememişti.

Tapınağı terk edip şehrin sokaklarında yürümeye başladıklarında Arahun Vadi'de geldiği yeri hatırlatan bir şeyler gördüğünü sandı. Binalar ya da insanlardan çok, bu yerin içinde uyandırdığı duygu tıpkı Aarahn'ın huzur veren havası gibiydi. her şey ve herkes üzerinde bir memnuniyet hâkimdi. Burası Çifteliman'dan farklıydı. Çifteliman halkını esir alan hırs ve telaş Vadililerde yoktu, bunların yerini sakinlik almıştı. Şehrin kuzey sınırına doğru ilerlerken sadece Auzların da huzurlu olmasını diliyordu Arahun.

Gündönümü yaklaştığında Vadideki son insan izini de gerilerinde bırakarak tamamen vahşi doğanın içine girmişlerdi. Bir süre sonra kuzeye doğru ilerlemeyi bırakıp batıya yönelerek günün geri kalanını Aktaht Dağları'nın ardına ulaşmak için uygun bir geçit arayarak harcadılar. Üzerlerine doğru bir fırtınanın yaklaştığını söyleyen Unar, kar düşmeden önce diğer tarafta olmak istiyordu.

Sonunda, uygun bir yol, dar bir vadi bulup şanslarını denemek istediler. Ama bu bekledikleri kadar kolay olmadı. Uzun süren ve epey yorucu bir tırmanmadan sonra, dağların diğer tarafına uzanan zemin oldukça dik bir açı çiziyordu. Bu da, inişlerinin gereğinden fazla zaman almasına yol açmıştı. Kara bulutlar tepelerinde belirip ilk kar taneleri düşmeye başladığında Arahun ve Unar Aktaht Dağlarını henüz geride bırakmışlardı.

Başlayan fırtınanın büyüklüğünden çekindiklerinden, gördükleri bir mağaraya sığınan yolcular, ertesi gün Rinsir'e varacaklarını düşünerek, sabahın ilk ışıklarına dek sürecek olan derin bir uykuya daldılar.

IX. Bölüm

Yolcular, Aktaht Dağlarının eteğindeki mağaradan ayrılıp Rinsir Nehrine uzanan düzlüklerde ilerlemeye başladıklarından beri yürüyüşlerinin yönünü kuzeye doğru çevirmişlerdi. Daha önce nehri aşmak için kullandıkları köprü oldukça geride kalmıştı. Eğer öyle olmasaydı bile iki elfin de orayı kullanmak gibi bir niyetleri yoktu.

Sahipsiz Topraklar'a girmek için tekrar Rinsir'in kıyısına vardıklarında vakit öğleyi biraz geçmişti. Nehrin ışıldayan yüzeyi önlerinde belirir belirmez elfler adımlarını hızlandırmışlardı, bir an evvel Sahipsiz Topraklar'a geçmek ister gibi. Oysa yöre hakkında söylenenleri hatırladıkça içlerindeki endişe biraz daha büyüyordu.

Güneydekine oranla akıntı burada daha güçlüydü ancak suyun yatağı daha dardı. Nehre ilk vardıkları noktadaki akıntının şiddetinden konuşurken birbirlerini duymaları neredeyse imkânsızdı. Burada kendileri için bir yol olmadığını anlayan Unar eliyle Arahun'a daha da kuzeye doğru ilerlemeleri gerektiğini işaret etti.

Bunun üzerine yürüyüşe devam eden yolcular, nehrin kıyısı boyunca geçişe elverişli birkaç nokta buldular ancak Arahun daha iyi bir yol bulacaklarından ümitliydi. Bu yüzden kuzeye doğru ilerleyişlerini biraz daha sürdürmeleri gerektiğine inanıyordu.

Arahun'un beklentileri akşam, üzerlerinde yeni yeni belirirken doğrulandı. Ufukta kara lekeler oluşmaya başlarken önlerinde biten dar bir köprü ikisinin de aradığı yoldu. Arahun, geçidi görür görmez koşarak köprüye vardı, bir tehlike olmadığından emin olunca da Unar'a kendisini izlemesini işaret ederek karşı kıyıya geçti. Ardından, diğer elfin de nehrin öbür yakasına geçmesiyle birlikte iki yolcu, yeniden Sahipsiz Topraklar'a varmış oluyordu.

Şimdi, Senerin yöresiyle daha kuzeydeki Rehnan'ın kesiştiği bölgede bulunuyorlardı. Buranın batısında ise Ateşyolu Dağları uzanıyordu. Söylencelere göre ejderhaların yuvalandığı bu yükseltilerin adı sıklıkla rastlanan volkanik faaliyetlerinden gelmekteydi. Ayrıca yörede yaşayan göçebe halkların eteklerinde dolaştığı bu dağ sırası Sahipsiz Toprakların iç kesimlerindeki tek yükseltiydi. Yörenin geri kalan kısmı başı sonu belli olmayan düzlüklerle kaplıydı. Hiçbir şehrin kurulmadığı ve hiçbir yolun inşa edilmediği bu bozkırların gördüğü tek şey günler süren kar fırtınalarıydı.

Günün karmasıyla birlikte Arahun, sabaha dek mola vermeleri gerektiğini söyledi. Ne yöne gitmeleri gerektiği konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Sanki her taraf aynıydı. Dört bir tarafında uzanan kalın kar tabakası bir yönü diğerinden ayırmaya imkân tanımıyordu. Bu durumda düşünülebilecek en iyi şey Unar'ın yıldızları okumadaki becerisine güvenmekti.

İlerleyecekleri yönü belirlemek için bir süre öylece oturup gecenin çökmesini beklediler. Karanlık iyiden iyiye inip, yaktıkları ateş bozkırda yükselen bir meşale gibi parıldadığında Unar gözleriyle yıldızları tarayarak hangi tarafa doğru ilerlemeleri gerektiğini hesapladı. Sonra, gece boyunca Sahipsiz Topraklar ve yöre üzerindeki efsaneler hakkında konuştular. Nasıl bir yer olduğundan ve ejderhalarla ilgili söylentilerden bahsettiler. Bir süre sonra laf dönüp dolaşıp odgûllara geldi. Unar, söylenenlerin bu halktan bir grubun Sahipsiz Topraklar üzerinde yaşadığına işaret ettiğini hatırlattı.

“Ateşyolu'nda olabilirler belki.” diye bir tahminde bulundu.

“Halkıma giden yol üzerinde duran her başı kesmekten çekinmem.” diye kestirip attı diğeri.

Arahun, söz ne zaman odgûllardan açılrsa hiddetleniyordu. Çifteliman'daki ilk karşılaşmanın üzerinde pek de iyi etkiler bırakmadığı belliydi. İçinden bir ses odgûl soyunun şeytani olduğunu söylüyordu. Hem efsaneler de bunu doğruluyordu. Eğer onlar saklı yaratılanlarsa, kendileri de saklı işler çeviriyor olmalıydı. Olgan'ın ışığından sakınan hiçbir halktan iyilik beklemek doğru olmazdı.

Bir ara, Unar uykuya dalar gibi oldu, Arahun ise sessizce oturup ateşi izliyordu. Eli kendiliğinden göğsüne gitti. Bir an sonra baktığında mendile sarılı olan érne avuçlarındaydı.

Çiçeği gördüğünde ilk aklına gelen Khindrin oldu. Bir sene önce Auz ordusu kuzeye, Dağlılar üzerine bir sefere çıktığında arkadaş edindiği Khindrin, tıpkı Arahun gibi bir Aarahn süvarisiydi. Diğerlerinin aksine neşeli ve hareketli bir askerdi. Akademiden yeni mezun olmasına karşın birliğin en iyi kılıç ustaları arasında sayılıyordu. Savaş boyunca ikili arasında sağlam bir dostluk oluşmuştu ancak bu yakınlık daha fazla gelişmeden son buldu. Khindrin, kuzeydeki büyük çarpışma sırasında bir singun tarafından parçalanarak katledilmişti.

Khindrin'in cenaze ateşinin başına bıraktığı çiçek bir erneneydi. Sadece Elfyurdu'nda yetişen, ankadların vatanlarına özgü ve onlara ait olan bir çiçek.

Bir an Arahun'un gözleri yaşla doldu. Belinde asılı duran bıçağını çekerek yerden bir tutam kar aldı. Dudaklarında cılız bir dua belirirken, bıçağın yüzünü avucundaki kar ile yıkadı. Sonra, '*kanı kanıma*' diyerek yanağındaki yara izinin biraz altına yeni bir tanesini açtı. İlk kan damlası yere düştüğünde bıçağını tekrar yerine sokarak yanaklarından süzülen yaşları sildi. Babasının cenaze töreninde, onun sorumluluklarını ve kılıcını üzerine alırken kamın yanağında açtığı bu yara, Arahun'un yasını simgeliyordu. Şimdiki ise gecikmişti.

Yaklaşık bir sene önce son akın için Aarahn meydanında, süvari birliğinde yerini alan Arahun ile şimdi, Sahipsiz Toprakların ortasında yolunu kaybetmiş bir akelf arasında büyük bir uçurum uzanıyordu. Genç adam, bir sene önce babasını yitirdikten sonra içine girdiği ve tüm yurdunu yerle bir eden bir savaşın getirdiklerini düşünüyordu. Ailesinin nerede olduğunu bilmiyordu, arkadaşlarını yitirmişti, sevdiğinden uzakta ve sürgündeydi.

Tüm bunlar kafasında huysuz atlar gibi gece boyunca dolanıp durdu. Günün ilk ışıkları belirirken de sürgündekilerin yaptığı gibi, asla rahatlatıcı olmayan ürkek bir uykuya daldı.

X. Bölüm

Gün doğduğunda apar topar hazırlanarak dün gece Unar'ın yıldızlara bakarak hesapladığı yönde, kuzeye doğru yola koyulan akelfler, uzun yürüyüşleri boyunca bir düzine güneşin kızıl doğu ufkundan yükselişini gördüler. Günler gecelerin üzerine kara bulutlar gibi çökerken tek yaptıkları şey dizlerine kadar uzanan karla örtülmüş düzlüklerde geniş adımlar atarak bir an önce Auz boyunun sığındığı söylenen yere varmaya çalışmaktı. Az yediler, az konuştular ve çokça yoruldular. Ama her gece uyumak için başlarını soğuk toprağa koyduklarında halklarına kavuşacakları günün sıcak hayaliyle ısınıp, gördükleri güzel rüyalarda dinlendiler. Düşleri sabahın ayazıyla uçup gittiğindeyse tekrar yola düşmek için ayaklandılar.

Yine, Sahipsiz Topraklardaki soğuk bir sabahta yolunu kaybetmiş iki gezgin gibi ilerliyordu Unar ve Arahun. Gün doğmadan evvel yola koyulmuşlardı. Seyrek bir koruluğun içinden geçerek geniş bir alan boyunca tüm araziye yayılan bir bataklığa çıkmışlardı. Karın toprakla karışıp çamur olduğu bu arazide yürümek oldukça zordu. Balçığın içine kadar giren çizimleri, sanki geri çıkmak istemiyorlardı. Bu da yorgun elflerin ilerlerken daha da zorlanmasına neden oluyordu. Ayrıca bataklığın üzerindeki garip duman Unar'ın başının dönmesine sebep olmuştu. Koyu renkli çamurun fokurdarken, patlayan baloncuklarından fışkıran zümrüt rengi duman tüm bataklığın üzerine çöreklenen bir hayalet gibi havada asılı duruyordu. Yer yer balçığın içinde rastladıkları hayvan cesetleri ve neye ait olduğunu ilk görüşte anlamaları imkânsız olan iskeletler, bu yolu birçok yolcunun aşmayı denediğini ancak pek de başarılı olamadıklarına işaret ediyordu.

Arahun'un içine zaman zaman yayılan endişe Unar'ın baykuşu Runnah'ın, ikilinin tepelerinde uçarken attığı acı çığlıklarla daha da pekişirken eli sık sık kılıcına gidiyordu. Ancak avucuna aldığı kabzanın her zamanki gibi sakin ve durgun olduğunu fark edince arkadaşına daha hızlı olması için sesleniyor ardından da gözüyle önünde uzanan bataklığı olası bir tehlikeyi önceden görmek için tarıyordu.

Bir denizmişçesine her yöne uçsuz uzanan bataklığın ortasında rastladıkları birkaç yüksek ağacın tepesinde geçirdikleri ikinci geceden sonra iyice dinlendiklerinden emin olan iki elf, kuzeye doğru bataklığın ortasından geçen yollarına devam ettiler. Geride bıraktıkları kısma oranla bataklığın yukarısı daha canlı gibiydi. Yer yer duyulan ötücü kuş seslerinin sahiplerini görmek imkânsızdı ama en azından birilerinin buralarda yaşadığını bilmek Arahun ve Unar için rahatlık vericiydi. Sahipsiz Topraklar olarak anılan bu yörenin iç kesimlerindeki garip bir bataklıkta dahi hayat olduğunu bilmek, anayurtlarından çok uzaktaki iki akelfin içine tarifsiz bir umut aşılamıştı.

Çamurla örtülü bu yörede yürüyerek geçen on yedinci günün sonunda, ayakları altındaki toprak yavaş yavaş eski, bilindik haline dönmeye başladı. Ağaç tepesinde uyumaktan rahatsız görünen Unar, -Runnah'ın ise buna hiçbir itirazı yoktu- gerçekten kuru olduğuna inandığı ilk toprak parçasına geldiklerinde mola vermelerini söyledi ve çabucak uykuya daldı. Tekinsiz görünen bataklığın üzerinde yarattığı tedirginlikten kurtulamayan Arahun ise geceyi uyumak yerine bu çamur deryasını gözlemekle geçirdi. Hava karardığında üzerinde beliren garip ışıklar ve sanki yanı başındaymış gibi duyulan bilinmez sesler, gece boyunca bataklıktan yükseldi. Zaman zaman uzaklarda bir yerlerde bir alev topu aniden belirerek gecenin karanlığını bir anlığına aydınlatırken, bazen bir dizi küçük parıltı bataklık üzerinde kıvrak bir yılan gibi geziniyordu. Gördüğü şeylerin kaynağını merak etmekten çok, onlardan kurtulduğuna memnun olan Arahun günün ilk ışıkları yüzüne dokunurken fazla uzun sürmeyecek bir uykuya daldı.

Tekinsiz bataklığı geride bırakalı iki gün olmuştu ancak, yolcular hala Senerin ile Fenore yöresi arasındaki düzlüklerde ilerliyorlardı. Günler süren amansız yürüyüşler sonunda Ateşyolu Dağlarının halen sol omzunun üzerinde yükseldiğini gören Unar bir an için oldukları

verde saydıklarını bile düşündü. Dağların neden bu adı aldığını merak ettiğindeyse içinde bir yerlerde doğanın en muhteşem yaratıklarından ejderhaları görme arzusu hayat buldu. Volkanik faaliyetlerin sıkça rastlandığı dağ sırası, bu dev kanatlı hayvanlar için oldukça elverişli bir yaşam alanı oluştuyordu. Arahun, uzun günler boyunca yürürken duyduğu ve bir türlü sahiplendiremediği seslerin yavru ejderhalara ait olabileceğini düşünüyor ve bir tanesini görmek için gözleriyle ufku tarıyordu. Ama çoğu zaman Sahipsiz Toprakların ürkütücü havası elfin ruhu üzerine çöküp içine bir endişe düşürüyor ve bu yaratıklardan birinin gelip kendilerini tek bir pençesiyle parçalara ayıracağı korkusunu salıyordu. Böyle bir endişeye kapıldığı zamanlarda içinden Olgan'ın adını geçiriyor, bu da sayısız soruyla boğuşan zihnine hoş bir rahatlama yayıyordu.

Yavru ejderhaların seslerinin duyulmamaya başladığı günlerden birinde iki elf geniş bir düzlük arazide sabahtan beri ilerliyordu. Tüm gün boyunca yaptıkları tek şey bir sonraki adımlarını düşünmek olmuştu ve şimdi gün batmak üzereydi. İleride yükselen boz tepeler, o günkü yürüyüşün son noktası olarak belirlenmişti.

Kızılın tonlarından mora, oradan da siyaha doğru solan gökte, yıldızlar birer birer uyanmaya başlamıştı. Bir ara Unar yürümeye ara verip, parlak yıldızlardan birine bakarak doğru yönde ilerlediklerine emin olduktan sonra üzerlerinde oluşan bu renkli görüntünün tadını çıkarmak için öylece geceyi izledi. Takımyıldızların oluşturduğu hayali resimleri gözleriyle tamamlayarak tanrıların yüzlerini gördü. Fakat sonra Arahun'un uyarısıyla bunun için zamanları olmadığını hatırladı ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen yürüyüşüne devam etti. Tepelerin eteklerine vardıklarında ise sırt üstü uzanarak, Arahun'un yaktığı ateşin dibinde uykuya dalana dek yıldızları seyretti.

* * *

Sabah, Arahun gelip kendisini uyandırdığında Unar, arkadaşının yüzündeki ifadeden işlerin pek de yolunda gitmediğini anladı.

Akelf erkenden kalkıp tepelerin ardında nasıl bir coğrafya uzandığına bakmak için küçük bir tırmanış yapmıştı ve şimdi de bunu tek yol arkadaşına aktarmak üzereydi.

“Donmuş bir göl üzerinde ilerlemek zorundayız.”

Bir an evvel toparlanıp yola koyuldular, sabah Arahun'un izlediği yoldan tırmanarak boz tepeleri geride bıraktılar. Kısa süren bir inişin ardından donmuş bir deniz gibi masmavi uzanan buzun üzerinde ilerliyorlardı. Gölün katı yüzeyinden yükselen soğuk hava, zaten bir hafta boyunca bataklıkta yürümek zorunda kalan elflerin iyiden iyiye üşütmesine sebep olmuştu. Eğer Unar çevrede, gerekli şifalı otları bulabilseydi, onları kaynatıp, içtiklerinde kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayacak bir şurup yapacaktı. Ancak bir gölün ortasında ilkveren otu aramak anlamsız olurdu. Bu şifalı bitki su kenarında yetişiyordu ancak elf, yüzeyi buzla kaplı bir göl üzerinde yetiştğini hiç duymamıştı.

Zaman zaman soğuğun da etkisiyle halsiz düşen elfler durup dinlenmek zorunda kaldıklarında gölün sonuna ne zaman varacakları üzerine tahminler yürüttüler. Bir ara Arahun, ‘Tahmin etmek yerine gidip görmek daha iyi’ diyince ikisi birden soğuğu ve yorgunluğu unutup ayaklandılar. Ancak gün sonlanırken iki yolcu hala buz üzerindeydi.

Arkadaşının önünden, gecenin içine doğru ilerleyen Arahun burada kendilerini ne gibi bir tehlikenin beklediğini merak ederken uzaklardan yaklaşan bir toz bulutunu işaret etti yanında yürüyen Unar'a. Parçalanıp kum gibi havaya dağılan buzun arasından ak kürkleriyle bir ayı sürüsü belirmişti. Bir an evvel hayvanların yolundan çekilmeleri gerektiğinden doğuya doğru hızla ilerlemeye başladılar. Donmuş göl yüzeyinde yükselen irice bir kayanın arkasına geçip bu dev hayvanların geçişini izlemek için meraklı gözlerle kafalarını geldikleri yöne çevirdiler. Git gide yaklaşan vahşi hayvanların ardındaki toz bulutunun içinden insanlar da

belirmeye başladığında Unar, Sahipsiz Topraklardaki göçebe halklardan birini göreceğini düşünüp heyecanlandı.

Az sonra, vahşi hayvanların ardındaki insanlar iyiden iyiye görünür olduğunda, bunların kızaklar üzerinde seyahat eden yerli halk olduğunu gördüler. Kalın kürkleri içinde, önlerinde ayıların çektiği yükle dolu koca kızaklarında dikilen bu insanlar Sahipsiz Toprakların onlarca sahibinden sadece bir kısmıydı. Fenore'den Senerin'e dek uzanan, zorluklarla süslenmiş geniş coğrafyanın tamamını kendilerine yurt bilerek dolaşan bu halk, hızla gelip geçen kızakların üzerine tepeleme yığılan taze etlerin buzda bıraktığı kırmızı lekelerinin işaret ettiği gibi henüz tamamladıkları bir avdan dönüyorlardı.

Ayılarca çekilen garip kızak sürüsünün sahibi, iri cüsselerini kalın kürkler altına gizleyen bu avcı halkın kendi dilindeki adını hiçbir zaman öğrenemeyecekleri gerçeği Unar'ı üzdü. Kızakların buz üzerinde kayarken çıkardığı ses de cılız bir tıkırtıya dönüşüp, rüzgârın uğultusu tarafından yutulunca ikili geceyi bulundukları yerde geçirmeye karar verdi.

* * *

Ertesi gün, buzun üzerinde geçen sıkıcı ve yorucu bir yürüyüşün sonunda gölü aşmayı başaran elfler, bitki örtüsünün kardan fırsat bularak sıklaşmaya çalıştığı bir ovaya vardılar. İklimin giderek daha da sertleştiği kuzey yöresinde böyle bir yerle karşılaşmak onları şaşırtmıştı. Bir yolcunun Sahipsiz Topraklar üzerinde neler görebileceğinin sınırı yoktu. Çünkü yöre çok uzun zamandır başıboşluğa bırakılmış ve her türlü yerleşimden uzakta, özgürce var olan bir coğrafyaydı. Onun üzerinde yaşayan halklar, toprağın efendisi olmaktan çok hizmetkâryıdılar. Bu yörede doğa, üzerinde yaşayan her şeyin ve herkesin hâkimiydi. Kimin hayatta kalıp kimin ölmesi gerektiğine karar veren yalnızca oydu.

Yolcular bunu, Fenore sınırına girdikleri günden itibaren anlamışlardı. Günlerce süren ve dinmek bilmeyen tipide ilerlemek çoğu zaman olanaksızdı. Doğa onların ilerlemesini istemiyordu ve iki yolcu da çaresiz bu isteğe boyun eğdiler.

Beklemekle geçen bir haftanın sonunda tipi dinip tekrar kuzeye doğru ilerlemeye koyulduklarında yolcular, karşılarında beliren manzarada bunun ne kadar da doğru olduğunu anladılar. Koca bir geyik sürüsü günlerce süren tipinin ortasında korunmasız kalmış ve tamamı donarak ölmüştü. Kaskatı kesilen bedenleri kanlı gagalarıyla parçalayan leş yiyici kuşlar çektikleri bu ziyafetten ne kadar memnun olduklarını tiz çığlıklarıyla gösterirken iki yolcu ürkek adımlarla ölü sürü arasından geçip gitti. Karınlarını ölümler üzerinden doyuran kuşlar bu sırada, vahşi çığlıklar atarak doğaya teşekkür ediyorlardı.

Unar ve Arahun, kuzeye uzanan yürüyüşlerine devam ederken Fenore'nin iç kesimlerine doğru girmeye başlamışlardı. Leş yiyici kuşları geride bırakmalarının ardındaki dördüncü gündeğümünde Loa Nehri'yle karşılaştılar. Fenore'nin içlerinden doğarak doğudaki büyük nehir Rinsir ile birleşen bu akarsu Sahipsiz Toprakların kuzey yöresini ortadan ikiye ayırıp Ejderyuvası Dağları arasından Yeşil Vadi'ye varıyordu. İkili de nehri kendilerine rehber bilerek akarsuyun kıyısından kuzeydoğu yönüne doğru ilerlemeye başladı. Günlerce süren yürüyüşleri boyunca yorulduklarında, su kenarında bir mola verip Loa Nehri'nin dinlendiren sesiyle uykuya daldılar. Bazen de suyun sürükleyip getirdiği talihsiz yolcuların cesetleriyle yüz yüze gelip, kendi sonlarının da benzer olmaması için Olgan'a dua ettiler.

Nehir yatağı boyunca uzanan yollarında tanıdık manzaralarla da karşılaştılar. Sahipsiz Toprakların üzerinde yaşayan halklardan biri de özgürce dolaşan at sürüleriydi. Bu asil hayvanlardan oluşan bir sürüye rastladıklarında Unar, Yeşilyurt'ta geçirdiği günleri özlemle andı ve gözlerinin buğulanmasına engel olamadı. Alaca derileriyle beyaz düzlük üzerinde dalga dalga koşan bu hayvanlar, ikisi içinde eski günlerin uzak ve silik bir resmi gibiydi.

Kaç gün sürdüğüünü bilmedikleri bir yolculuğun sonunda, bir akşamüzeri ufukta beliren Ejderyuvası Dağları, ölümcül bir coğrafyanın içinden umuda doğru uzanan bir yolun kapısı gibi görünüyordu.

XI. Bölüm

Doğu ufkunun tümünü dolduran Ejderyuvası Dağları grinin ve morun her tonunu göğsünde barındırıyordu. Sarp gövdesi üzerinde yer yer yükselen yeşil kısımlar çam ormanlarının varlığına işaret ederken, çıplak bölgeleri örten kar tabakası cılız güneş ışığı altında bile ıslıl ıslıldı. Dağların zirvelerinde dolanan kar beyaz bulutların arasından sert rüzgârlar yeşillikler üzerinde dalgalar oluştururken kayaların arasında dolaşıp boğuk uğultular çıkarıyordu.

Yağmurlu bir gecenin ardından Arahun ve Unar fazla uzaklarında olmayan Ejderyuvası Dağları'nın eteklerine varıp bir an önce diğer tarafa ulaşmak için yola koyuldular. Dağ sırasını ikiye ayıran Loa Nehri'ni takip ederek yapılan yürüyüş boyunca bir ejderha sesi duymak ya da bir çift kanat görebilmek için gökyüzünü tarayıp durdular. Bu beklentiyle yürüyüş sırasınca Arahun sık sık elini kılıcına götürüp yaklaşan bir tehlikeyi önceden sezebileceğini düşündü fakat hiçbir şey hissetmedi.

Sonunda, nehrin Ejderyuvası Dağlarıyla buluştuğu noktaya geldiklerinde buradan geçmenin imkânsız olduğunu görüp hayal kırıklığına uğradılar. Vadi yatağı sadece nehrin geçmesine izin verecek kadardı. Ayrıca dağların tıpkı bir sur gibi dik bir şekilde yükselmesi yolcuların buradan geçişini neredeyse olanaksız kılıyordu. Ertesi sabah dağları aşmalarını sağlayacak uygun bir geçit bulma umuduyla, tepelerinde koyu renk bulutlar aceleyle toplanırken uykuya yattılar.

* * *

Sabah fırtınayla birlikte geldi. Gök gürlemesi ve şakırdarak inen yağmurun gürültüsü iki akelfi de uyandırdı. Gündüz vakti gece gibi kararmış gökyüzünde güneş, cılız bir meşalenin uzaklardaki alevi gibi soluk bir sarı ışığı Ejderyuvası Dağlarının dibine bırakıyordu. Kara bulutların koyu gölgeleri yolcuların üzerine düşerken, yağmurdan sırlıklam olmuş bir şekilde uygun bir geçiş yolu aramak üzere yola koyuldular. Sarp kayalıklar ve yüksek duvarları andıran uçurumların arasında bir o yana bir bu yana dolaşırken, içlerine asla başaramamanın umutsuzluğu düştü. Kendilerini, çıkışı olmayan bir hapishanenin içinde hissetmelerine neden olacak kayaların koyu renkleri, baktıkları yerde onları yutmaya hevesli bir karanlığa dönüşüyordu.

Öğle vakti geldiğinde yükselen güneşle birlikte yağmur dindi. Açılan havayla ışık tekrar Ejderyuvası Dağları üzerine tüm gücüyle vurdu. Yağmurda yıkanan kayalar şimdi ıslıl ıslıl parıldarken üzerlerinde seken kıvrık boynuzlu dağ keçileri kesik kesik meliyordu. Yağmurdan sırlıklam olan yolcular şanslarının iyiye döndüğünü düşünüp tekrar umutlandılar. Diğer tarafa geçmek için etrafta dolaşan hayvanların izlediği yolu takip etmeyi öneren Unar, daha iyi bir fikri olmadığını bilen Arahun'u da peşine takarak tırmanmaya başladı. Zorlukla çıkılan kayaların üzerinde yapılan yürüyüşlerde en ufak bir dengesizlik yolcuların kulaçlarca aşağı uzanan uçurumların dibine düşmelerine sebep olabilirdi. Ancak yolun sonunda kendilerini bekleyenler tüm bu tehlikenin göze alınmasına değerdi.

Akşamüzeri, keçileri izleyerek geçit olduğunu düşündükleri yere vardıklarında karşılarındaki manzara Arahun'u sinirlendirmişti. Eskiden bir yol olarak kullanıldığı belli olan bu yer, uzun zaman önce birileri tarafından kayalarla kapatılmışa benziyordu. Bunu yapanın kim ya da ne olduğuna bir anlam veremeyen Arahun içinde tanıdık bir kıpırtı hissetti. bir şeyler harekete geçiyordu.

Elini belinden sarkan silahının kabzasına yönelttiğinde yanılmadığını gördü. Kılıcından tüm vücuduna yayılan bu titreme, olağanüstü bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu işaret ediyordu.

“Gidelim” dedi Unar'a aceleyle. “Bu yerde beni huzursuz eden bir şeyler var.”

Yol arkadaşının işaretiyle tekrar geldikleri yoldan geri dönmek için hızla oradan uzaklaştılar.

Başladıkları yere döndüklerinde çoktan gece olmuştu.

* * *

Ertesi sabah, kendilerini Ejderyuvası Dağlarının diğer tarafına geçirebilecek bir geçit aramak umuduyla, bu kez sıradağların güney kısmına doğru ilerlemeye başladılar. Loa Nehrini gerilerinde bıraktıkça sıradağlar daha da yükseliyordu. Ancak geldikleri yerde hiçbir şansları olmadığını bildiklerinden iki elf güneye doğru yürüyüşlerini sürdürmeleri gerektiğinin farkındaydılar. Gündönümüne dek güneye uzanan yollarından sapmadılar. Birbirine yaslanmış iki dağ arasına saklanan dar bir vadi bulduklarındaysa, ikisi de daha fazla ilerleyemeyecek kadar yorgundu. Vadinin içlerinde, yağmurdan korunacaklarını umdukları bir kayanın dibine sığınarak geceyi orada orada geçirmeyi kararlaştırıp hızla uykuya daldılar.

* * *

Yeni günün ışığı, sıradağlar üzerinde yükselip iki elfin kendilerine yol olarak seçtiği saklı vadiyi aydınlatığında yolcular henüz uyanmıştı. Unar'ın baykuşu Runnah aceleci kanat çırpışlarıyla geçidin yeşilliği üzerinde uçarken yolcular doğru yolda olduklarını anladılar. Bir an evvel ardlarında bırakmak istedikleri bu yerden hızlı adımlarla uzaklaşarak, sık bir ağaçlığın içinden geçen fazla uzun sürmeyen bir yürüyüş sonunda Yeşil Vadi olarak bilinen yere çıktılar.

Alacadağlar ve Ejderyuvası Dağları arasında uzanan bu geniş yöre güneyde iki dağ sırasının birleştiği yerden, kuzeyde Tekboynuz Nehrinde dek uzanan geniş bir alanı kapsıyordu. Rinsir'in batısında kalan kısım içinde en ılıman iklimlerden birine sahip olan yörede yolculuk etmek Sahipsiz Topraklar boyunca ikilinin gördüğü en güzel günlerdi. Ejderyuvası Dağlarının arasından sıyrılıp Yeşil Vadi'ye çıktıktan sonra, sıradağları batılarına alarak tekrar kuzeye doğru ilerleyen yolcular Loa Nehriyle tekrar karşılaştıklarında yönlerini bir kez daha değiştirerek, akarsu boyunca kuzeydoğu yönünde ilerlemeye koyuldular.

İlk üç gün boyunca yalnızca başıboş hayvan sürüleriyle karşılaşan elflerin yolu, Yeşil Vadideki dördüncü günlerinde garip bir gezginle kesişti. Daha önce ikisinin de görmediği bir milletten olan gezgin, elflerin neredeyse iki katı büyüklüğünde geniş gövdeye sahip bir adamdı. Kaslı vücudunun tamamı kalın beyaz tüylerle kaplıydı ve küçük sivri kulaklarının ortasındaki geniş bir alnın altında saklanan bir çift mavi gözü vardı. Çenesinden aşağı uzanan sakallarını toplamıştı ve tüylü derisini giydiği kalın ayı postuyla saklamıştı. Kendisini gören iki elfe yaklaşırken elindeki uzun kılıcını sırtından yükselen kınına sokarak düşmanca bir niyeti olmadığını belli etmeye çalışan adam, çok kötü bir aksanla *hran* denen bir soydan olduğunu söylemişti.

Doğuda, geniş An Nimeni düzlüğünün ötesinde, Kristal Dağlarının eteğindeki Naa Onari denizinin kıyısından geldiğinden bahsetti ancak niye anayurdundan bu kadar uzak olduğunu söylemedi. Arahun, *hran* soyundan gelen bu gezginin ankad dilini anladığını görünce ona kendisini ve yol arkadaşını tanıttı. Kim olduklarından, nereden gelip nereye gittiklerinden bahsetti.

Elflerin yolunun Alaca Dağlardan geçtiğini duyduğunda gezginin suratında oluşan şaşkınlık ifadesi her ikisini de korkuttu.

Gezgin, yolcuları yalnızlıklarıyla baş başa bırakmadan önce kendi dilinde bir şeyler anlatmaya çalıştı, işe yaramadığını görünce de vazgeçip uzaklaştı. Unar, git gide gözden kaybolan gezginin söylediklerini anlayamadığından nelerden bahsettiğini merak ediyordu. Arahun'unsa duyduğu tek bir sözcük, her şeyi anlamasına yetmişti.

“Odgûl.”

* * *

Garip hran gezginiyle karşılaşmalarının üzerinden dört gün geçmişken bir akşamüstü Loa ile Rinsir’in buluştuğu yere vardılar. Nehrin akıntısı karşıya geçmeye izin vermeyecek kadar güçlü olduğundan yola devam etme işini yarına bırakıp uykuya daldılar.

Ertesi sabah uygun bir su geçidi bulmak umuduyla Rinsir boyunca güneye doğru ilerleyen yolcular, öğle vaktinden biraz sonra suyun sakinleştiği ve akarsu yatağının sığ olduğu bir nokta keşfettiler. Karşıya geçmeleri için uygun bir yer olduğunu söyleyen Unar aceleyle nehrin diğer yakasına geçti. Onu izleyen Arahun da Rinsir’in diğer tarafına vardığında yolcular Sahipsiz Toprakları geride bırakmış oluyorlardı. Önlerindeyse, onları tüm ihtişamıyla Kyra’nın en geniş ve en yüksek sıradağları, Alaca Dağlar bekliyordu.

Yolcular geceyi, Sahipsiz Toprakları geride bırakmanın huzuruyla, yaktıkları küçük ateş etrafında oturup efsaneler ve kahramanlar hakkında konuşarak geçirirken Arahun’un aklında tek bir sözcük dönüp duruyordu.

“Odgûl.”

XII. Bölüm

Ayaklarının dibinde akan yüce Rinsir ve doğu ufkunu baştanbaşa kaplayan, alaca göğüslerinin üzerini bembeyaz karların örttüğü, çevresindeki her şeye tepeden bakan birer taht gibi yükselen sıradağların karlı eteklerinin arasında, dalgalı bir deniz gibi yükselip alçalan engebeli arazi üzerinde iki akelf kendilerini diğer tarafa taşıyacak bir yol bulmaya çalışıyordu.

Enselerine vuran güneş, açık renk gökyüzünde her zamankinden güçlü bir şekilde ışıldarken Alaca Dağlar arasında yarattığı gölgeler simsiyahtı. Durgun havada yalnız bir rüzgâr dağların sırtını yalayıp uzaklara varıyor, sonra diğer yönden yolculara dokunmak için geri geliyordu.

Sarı saçları, gün ışığı altında değerli mücevherler gibi parıltıyan Arahun, rüzgârı karşısına alıp kayalar arasında ilerlerken hızlı bir adımla önündeki alaca taşın üzerine sıçrayarak etrafa uzun uzun baktı.

“Sanki daha önce hiç kimse buradan geçmemiş gibi. En ufak bir iz bile yok.”

Sözünü bitirir bitirmez karşısındaki kayalıklardan toprak renginde kürkü ve kıvrık boynuzlarıyla bir dağ keçisi belirip kayboldu.

“Gördün mü?” dedi Unar’a, az önce söylediklerini unutarak.

“Neyi?” diye sordu Unar. O sırada havada daireler çizip bir şeyleri işaret etmeye çalışan Runnah ile ilgileniyordu.

“Keçinin sırtındaki adamı. Tıpkı şey gibi, Çifteliman’da gördüklerimiz gibi.”

“Odgûl mu dersin?” diyerek aklındakini arkadaşına söyledi Unar.

İkisi birden bu acayip halkla karşı karşıya gelebilmeleri ihtimalinin üzerlerinde yarattığı tedirginlikten sıyrılmaya çalışarak birbirlerine baktılar. Elfler buraya gelene dek hep bunu düşünmüşlerdi ama şimdi odgûllara bu kadar yakın olabilecekleri gerçeği ikisini de ürktülmüştü.

Hayvanın sırtında bir karartı gördüğü konusunda kendi kendine söylenen Arahun, merakla elini kılıcına götürdü. Kınından hızla çekip çıkardığında, silahın içinde saklanan gücün hiç olmadığı kadar büyüdüğünü fark etti. Güneş ışığı altında kılıç alev alev yanan bir meşale gibi parıldıyordu.

“Oradaydı.” dedi Arahun.

Artık ne gördüğünden emindi.

“Hazırlıklı olmalıyız.” diye de ekledi.

“Neye?”

Arkadaşının sorusunu yanıtlamadan az ilerideki bir kayanın üzerine doğru sıçradı ve yoluna devam etti.

Önlerinde uzanan arazide uygun bir geçit bulmak umuduyla kayaların arasında ilerlerken Arahun birçok kere kılıcının hareketlendiğini hissettiğini sandı ama bir daha o keçi binicisinin izine rastlayamadı.

* * *

Gece olup da günün gözü yerini ürkek yıldızlara bıraktığında Arahun ve Unar, kendilerini saklayacak bir köşe bulup sığındılar. Arahun, Unar’dan ateş yakmamasını istedi.

“Sen uyu, dinlen kardeşim. Ben bu tekinsiz yeri bir süre daha izleyeceğim.”

Sessiz ve hareketsiz gecede Arahun karanlığın gözlerinin içine bakarak, odgûlların gelmesini bekledi, ama hiçbir gelmedi. Tek gördüğü avlanmak için etrafta dolanan vahşi hayvanların ay ışığında parlayan gözleri oldu. Tüm geceyi boşuna bir bekleyişle geçiren Arahun, gün henüz tam olarak doğmamış ve tüm dağların üzerini alevli bir kızıllık örtmüşken yarı açık gözlerle yükselmekte olan günü selamlıyordu.

Bekleyişi, hiç ummadığı bir biçimde sona erdi.

Kızıl güneşin dağların zirvelerine değdiği yerde, kara kanatlarıyla tüm göğü dolduran dev bir yaratık gördü. Bu, daha önce gördüğü singunlardan en az yedi kat daha iriydi. Sivri pençeleri onlarca mızrağın çatılmasıyla oluşan dağlar gibi büyük ve bir o kadar da keskindi. Koca çenesinde yükselen dişleri en iyi savaşçıların belinde asılı olan kılıçlardan bile tehditkâr görünüyordu. Uzun boynunun ucundaki boynuzsuz kafası gölgelerden çıkıp ışığın altına girdiğinde Arahun, bunun bir ejderha olduğunu anladı.

Akelf kılıcını kınından çektiğinde tıpkı bir güneş gibi parılıyordu. Sanki elf, güneşi saklandığı yerden çıkarmıştı. Silahtan etrafa yayılan ışık, alevleri en yükseğe erişen ateşten bile daha parlaktı.

Bunu fark eden yaratık dağların arasında yankılanarak gidip gelen bir çığlık attı. Kara cübbeler içinde saklanan binicisi hayvanı uzaklara doğru sürerken Arahun kılıcını kınına yerleştirdi.

“Bu da neydi?” diyerek uykudan uyandı Unar, korkunç bir kâbustan kurtulmuşçasına. Yüzünde dehşetin açık bir resmi vardı.

“Kaderimizin sesiydi.”

* * *

Kan kırmızı gök, güneşin yükselmesiyle tekrar maviye döndüğünde yolcular yürüyüşlerine devam ettiler. Her an bir tehlikeyle karşılaşabilir olmanın gerginliği üzerlerinde kara bir bulut gibi dolaşıyordu. Attıkları adımlar olabildiğince sessiz, konuşmaları olabildiğince kısaydı. Nefes almaktan bile çekinir olmuşlardı. Ateş ve ölümün hüküm sürdüğü bu dağlardan bir an önce kurtulmak tek arzuları olmuştu.

Mola vermeksizin yürüyorlardı. Çizmeleri içindeki yorgun ayakları dağların üzerini kalın bir kabuk gibi örten kayaları ezerken yolcular, kendilerini karşılaştıkları bu beladan kurtarıp dağların diğer tarafına geçirebilecek bir geçit arıyorlardı. Fazla umutları yoktu, geri dönmekten ve Tekboynuz’un ötesine geçerek Orkanbükü üzerinden An Nimeni’ye geçmekten bahsediyorlardı. Ancak, Kyra’nın ortasında bir kale gibi yükselen Alaca Dağlar’ın etrafından dolaşmak en az iki aylarına mal olurdu. Eğer Arahun ailesini bu kadar merak etmeseydi çoktan geri dönmüş, bu tekinsiz yeri fersahlarca ardlarında bırakmış olurlardı.

Ama kader onları yürümeye zorladı. Sonu gelmeyecekmiş gibi her an her köşeden beliren sarp kayaların arasında gün boyunca dolaşıp bir yol ararlarken karşılarına çıkan bir mağara her şeyin değişmesine sebep oldu.

Öğle üzeri iki yolcu Alaca Dağlar arasında yönsüzce dolaşırken Runnah’ın tepelerinde beliren çığlığıyla bakışlarını yukarı çevirdi. Kuş, özgür ve sahihsiz doğanın ortasında, buraya ait olmayan, yabancı bir şey bulmuştu. Bir giriş.

Dik bir yamacın sırtında küçük bir göz yuvası gibi beliren mağara doğal yollardan olamayacak kadar oranlı ve biçimliydi, ayrıca dikkatle bakıldığında üzerinde, kayaya işlenmiş belirli belirsiz oymalar seçilebiliyordu. Bu, gidecek hiçbir yeri olmayan iki elfin içeri bir göz atması için yeterli bir nedendi.

Güçbelâ tırmandıkları mağaranın girişine geldiklerinde içerisinin fazla karanlık oluşu ikisini de rahatsız etti. Kısa süren bir tereddüitten sonra içeri doğru ürkek adımlar atarken, mavi gözleriyle etrafını saran karanlığın neler saklandığını seçmeye çalışan Arahun arkadaşına seslendi.

“Dikkatli ol. Buradan iyi bir şeyler çıkacağını hiç sanmıyorum.”

Arkadaşının tavsiyesine uyan Unar, belindeki kılıcı çekerek karşısına çıkabilecek bir tehlike için kendince önlem aldı. Arahun da kendi kılıcını kınından çekip çıkardı. O ana kadar kara bir boşluk gibi görünen mağara bir anda gün doğmuşçasına aydınlandı. Süvarinin kılıcından yükselen ışık, şimdi mağaranın her bir köşesini aydınlatıyor, bilmedikleri bir yeraltı girişine uzanan merdivenin sayısız basamaklarını gözler önüne seriyordu.

Dağın derinliklerine inen bu taştan kapıyı kim buraya oymuş olabilirdi?

Bilinmeyen cazibesine çaresizliğin boyun eğmişliği de eklenince bu davete fazla dayanamayan elfler başlangıçta bu yolun yerin fersahlarca altına, dağın kalbine dek uzandığından habersiz, inmeye koyuldular. Arahun, bir güneş gibi parıldayan kılıcıyla önden gidiyordu, Unar da koluna tünemiş olan Runnah ile birlikte hemen arkasından onu izliyordu. Arada bir duydukları uğultular ve çıtırtılar, bir anlığına duraksamalarına yol açsa da, Arahun'un ışık altında parıldayan yüzü kararlı ifadesiyle bu yolun sonunda ne olduğunu görmek istediğini söyler gibiydi.

Savaşçı güçlerine güveniyordu.

“Eğer önüme o lanetli soydan bir tanesi çıkarsa, diğer tarafa geçmek için kafasını koparmaktan çekinmem.”

Aşağı inerlerken akelfin yüzüne vuran esinti, cesur savaşçının ilerlemesi için yeterli bir cazibe oluyordu. Bir an evvel diğer tarafta belirecek olan ışığa varabilmek için adımlarını hızlandırdığı bir sırada kendini geniş bir salonun ortasında buldu. Dört yönden ayrı girişlerin olduğu bu yüksek tavanlı salonun ortasında dikilirlerken etraflarında dolanan yabancı havanın pelerinlerine dahi dokunmasını istemiyorlarmışçasına, oldukları yerde dönüp durdular ve hangi yöne gitmeleri gerektiğini düşündüler. Tepelerinden damlayan sular ayaklarının dibine düşerken soldaki geçitlerden biri, yüzlerine sıcak bir esinti çarpıyordu.

Unar, yerdeki birikintiden bir avuç su alarak yüzüne vurdu.

“Şimdi ne tarafa gitmemiz gerek?” diye sordu Arahun'a.

“Doğru bir yolda olduğumuzdan emin bile değiliz. Ama bizi diğer tarafa geçirebilecek her yolu da denemeliyiz. Senin ya da benim seçmem fark etmez Unar, sen söyle; kaderimiz hangi yönde?”

Bu cevap üzerine Unar, bir süre durup bekledi. Gözleriyle farklı yönlerde uzanan koridorların hangisinden sakınmaları gerektiğini tartmaya çalıştı. Sonra her birinin girişine doğru yaklaşarak dağın derinlerini dinledi. Hepsinden anlayamadığı uğultular ve tıktırtılar duydu. En sağdaki geçide doğru kafasını uzatmışken yüzüne çarpan esinti diğerlerinden daha güçlü gelmişti Unar'a. Tereddüt dolu bir sesle arkadaşına seçimini söyledi.

“Buradan gidebiliriz.” diyerek salonun sağ ucundaki koridoru işaret etti.

Arahun bir an bile beklemeden atıldı. Elinde tuttuğu kılıcıyla hızla koridorun karanlığına daldı. Ardından onu izleyen Unar, arkadaşının kılıcından yansıyan ışığın altında rahatça ilerliyordu.

Ne kadar olduğunu kestiremedikleri bir süre boyunca yürüdüler. Köşelerden döndüler, eğimli zeminleri aşılar, çukurların üzerinden atlayıp gediklerden geçtiler. Kimi zaman duyularının kimi zaman da şanslarının kendilerine rehberlik etmesine izin verdiler. Birkaç kere yanlış bir köşeden dönüp, tekrar geldikleri yolu bulabilmek için uzun zaman harcadılar.

Runnah'ın huysuzlandığı geçitlerden asla geçmediler. Akelfler onun sezgilerine güveniyorlardı. Tavanın yükseldiği yerlerde Unar, kuşu önden göndererek kendilerine rehberlik etmesini sağlıyordu. Hayvanın koridorun ilerisinden dönüp geldiğinde çıkardığı seslere göre Unar devam edip etmemeleri gerektiğini belirliyordu.

Bazı yollarda bilmedikleri canlılarla karşılaşıyorlardı. Dev mantarları andıran mor bitkiler kimi tünellerin tamamını kaplamıştı. Pek hoş olmayan bir koku da bu bitkilere eşlik ediyordu. Genelde koridorun tüm zeminini ve tavanını kapladıklarından öteye geçmek imkânsız oluyor, başka bir yol aramak zorunda kalıyorlardı.

Yer yer fareyi andıran hayvanların köşeyi dönen silüetlerini yakalıyorlardı. Onlara rastladıkları kesimler diğer yerlere oranla daha sıcak olan koridorlardı. Bir ara, genişçe bir salona çıktıklarında Runnah bir tanesini öldürmeyi başarmıştı. Böylelikle hayvana daha yakından bakabildiler. Bildikleri fareden daha ufaktı, pençeleri daha sivri ve kulakları daha geniş, daha büyüktü. Boz kürkü dışarıdaki farelere oranla daha inceydi.

Baykuş, yakaladığı avıyla karnını doyurmaya koyulurken iki elf de hangi yöne gidecekleri konusunda hiçbir yere varmayacak olan bir fikir alış-verişindeydiler.

Bir süre durdukları bu salonu terk ederken arkalarında bıraktıkları fare leşinin yine aynı hayvanlarca kemirildiğini duyabiliyorlardı.

* * *

Ne kadar zamandır ilerlediklerinden emin değildiler. Dışarıda gün çoktan batmış olmalıydı. Belki de yeni bir gün yükselmişti. Ya da iki. Her taraftan yükselen ve bir mezar gibi insanı içine kapatmaya hevesli bu dar mağara duvarlarının arasında yürürken zamanın ucunu kaçırmışlardı.

“En azından iki gündönümü geçmiş olmalı.” dedi Unar.

“Kaybolduk mu dersin?” diye sordu Arahun yanında yürüyen arkadaşına.

“Daha değil, ama pek uzak olduğunu da sanmıyorum.” diye cevapladı.

“Çünkü duvarlara kazıdığım işaretlere benzer şeyler yolumuzu şaşırmamıza neden olabilir.”

Mağarada, dağın derinliklerine ilerleyip ilk defa mola verdikleri basık tavanlı galeriden beri döndükleri her köşenin ve saptıkları her yolun bir yerini, tekrar geri dönebilmek umuduyla işaretliyordu Unar. Ama içerideki havanın daha kuru ve sıcak olmaya başladığı o koridora girdiklerinden beri bunu yapmakta zorlanıyordu. Buralarda hem kayalar daha yumuşaktı -her an bir başkası yeni bir tane oluşturabilirdi- hem de mağaranın duvarlarında sivri cisimlerle oyulmuşa benzer işaretler vardı. Bu çizikleri bir süre anlamlandırmaya çalışan elfler, sonunda bunların yıllardır buralarda dolaşan farelerin yapmış olabileceği sonucuna vararak yollarına devam etmişlerdi.

“Eğer geri dönmeye ihtiyacımız olursa.” diye ekledi Arahun.

“Ya da dönecek gücümüz.”

İki elf de tam olarak ne yöne gittiklerini bilmiyordu ama her nasılsa yollarının bu dağların ardında devam ettiğinden emindiler. Bir süre önce bir geçit bulmak umuduyla girdikleri bu tünellerin sonu yokmuş gibi görünüyordu ancak geri dönmek için artık çok geçti, ayrıca ikisi de bunu istemiyordu. Çünkü geri dönerlerse An Nimeni'ye ulaşabilmek için Alaca Dağlar'ın kuzeyinden dolaşmaları gerekiyordu. Her iki elf de kısa ama tehlikeli bir yolculuğu uzun ama tehlikesiz bir yolculuğa yeğliyordu. Üstelik Orkanbükü'nden geçen bu yolcuğun tehlikesiz olacağı konusunda her ikisinin de büyük endişeleri vardı.

İkisi de, tünellere girmeden önce rastladıkları o ejderha ve binicisini unutamıyorlardı. Dışarı çıktıklarında ejderha için birer yem olacaklarından neredeyse emindiler. Bu yüzden bu mağara onlar için bir korunak da sağlıyordu.

Bir de, ejderhanın binicisi vardı. Odgûlların Alaca Dağların eteklerinde yaşadığına dair efsaneler her zaman söylenirdi ama kimsenin onları buralarda görmüşlüğü yoktu. Asırlar önce Ateş Efendisi tarafından saklıca yaratılan bu soy şimdi sadece Eiven'in güneyindeki Gûltol'de yaşıyordu. Ancak Arahun onun bir odgûl olduğundan emindi.

* * *

Bir köşe başını arkalarına alıp bir başka koridorun karanlığına daldıklarında Arahun, geldiği yolda alışık olduğu manzaradan farklı bir şeyle karşı karşıya kaldı. Kara cübbeler içine gizlenmiş üç adam ellerinde tuttıkları güçlü meşalelerle Arahun'a doğru bakıyorlardı. Vücutlarını saran kara kumaşın açıktaki birkaç yerinden kıvılcık toprak rengindeki buruşuk derileri görülebilirdi. Şapkalarının altında kalan gözleri ise karanlığın içinde birer yıldız gibi kıvılcık kıvılcık çakıyordu. Adamlar elften daha kısaydılar ve kambura yakın bir biçimde öne doğru

eğilmişlerdi. Çelimsiz görünüyorlardı. Soluk alıp verirken zorlukla nefes alabiliyormuş gibi bir ses çıkarıyorlardı.

Üç adam ve elf bir süre birbirlerine bakiştılar. Arahun ışığı hiç olmadığı kadar güçlenen kılıcını onlardan birinin üzerine savurduğunda Unar da hemen ardında belirmişti.

Şimdi bir ateş gibi alev alan kılıcıyla ortadaki adama doğru saldıran Arahun hiç beklemediği bir hamleyle karşılaştı. Yavaşça yukarı doğru kalkan bir el, Arahun'un alevler içindeki kılıcının keskin kenarının hemen önünde durmuş, avuç içi kılıcı görecektir şekilde kıpırdamadan bekliyordu. Silahını adama indirmek isteyen Arahun, vücudundaki tüm gücünü bileğine aktarmasına rağmen bunu bir türlü başaramıyordu. Sanki adam o sıka elinin içiyle kılıcın keskin yüzü arasına görünmeyen bir şeyler koymuştu.

Adam daha sonra elini geri çekerek kılıcı bir çırpıda Arahun'un parmakları arasından söküp aldı. Silah sahibinden ayrılır ayrılmaz eski halini aldı ve sıradan bir çeliğe dönüverdi. Şimdi koridor, kara cübbe giymiş üç adamın taşıdığı meşalelerle aydınlanıyordu.

“Olğan'ın adıyla selam olsun. Sizi karşılamaya gelenlere böyle mi davranıyorsunuz?”

Garip aksanı ve hırıltılı sesiyle, fısıltıya benzer bir ses çıkaran adam, elfleri kendi dillerinde selamlamıştı.

Arahun ve Unar şaşkınlıklarını gizleyemediler.

“Selam olsun yabancı.” diye karşılık verdi Unar temkinli bir şekilde.

“Bize yabancı deme, elf. Burada yabancı olan sizsiniz. Tıpkı yabancıların yapacağı gibi davranıyorsunuz.”

“Olğan adına siz kimsiniz? Burası da neresi?” dedi Arahun.

“Biz çok eski bir kavimiz, elf. Senin atalarından ya da başkasının atalarından çok daha eski bir soy. Kyra'nın gerçek sahibiyiz. Ve tek efendisi. Biz odgûluz.”

Sözünü bitirir bitirmez başlığını geriye attı ve meşale ateşinde parıldayan kızıl yüzü ortaya çıktı. Buruşuk derisi ve kel olmaya yüz tutmuş kafasının iki yanından aşağı doğru sarkan sivri kulakları vardı. Kenarlarından aşağı doğru meyleden çalı kaşlarının altında parıldayan gözleri vücudunun en canlı yeriydi. Kızıla yakın derisinin üzerinde gözünün beyazlığı daha da belirgin bir hal almıştı. Sonra ince dudaklarının bir arada tuttuğu küçük ağzını kıpırdatarak konuştu.

“Şimdi, misafir olduğunuz bu yerde, buna yakışır bir bilgelikte davranın.” dedi ve arkasını dönerek ilerlemeye başladı. Sanki Unar ve Arahun'un kendilerini izleyeceklerinden emindi.

Unar ve Arahun, kendilerini karşılamaya geldiklerini söyleyen üç odgûlun önderliğinde mağaranın derinliklerine doğru uzanan uzun bir yolculuk yaptılar, ama dar koridorlar ve basık tavanlar geride kalmıştı. Evsahiplerinin rehberliğinde izledikleri yol, her zaman insan eli değmiş gibi görünen ve doğal olmayacak kadar düzenli koridorlar, tüneller ve salonlardan geçiyordu.

Bu yürüyüş birden önlerinde beliren yüksek tavanlı bir galerinin sonundaki taştan kapının önünde son buldu. Birkaç adam yüksekliğinde olan bu kapının üzerine elflerin anlamadığı bir dilde runlar kazınmıştı. Odgûlların içeri girmek için yapmaları gereken tek şey, ellerindeki meşaleyi oyma yazılar üzerinde gezdirerek onları ışıkla beslemek oldu. Yerinden asla oynamayacakmış gibi duran kapı bir anda iki yana ayrılıp o ana dek elflerin gördüğü en muhteşem manzarayı gözler önüne serdi.

Kapı, dışarıdaki saraylardan ve şehirlerin meydanlarından çok daha büyük bir salona açıldı. Büyüktü. Çok büyüktü. Gök gibi geniş kubbeyi kenarlarından sırtlayan sütunlar bin yıllık çınarlar kadar kalın ve yüksekti. Üzerleri bir mendil işlemesi kadar ince süslemelerle bezenmişti ve sayısız figür ve resim, sayısız olayı anlatıyordu. Kiminde göğe yükselen bir alev tasvir edilmişti sütuna dolanıp kubbeye eren, kimindeyse cenk eden bir ordu görülüyordu. Dört bir yanda yükselen sütunların ortada bıraktığı yüksek bir ateş, kaidesinin üzerinde sanki hiç sönmeyecekmiş gibi, özgürce yanıyordu. Çifteliman'daki fenerin alevinden

bile daha gür bir şekilde parlıyordu. Oynak renkleri tavana değmeye çalışır gibiydi. Erişmeye çalıştığı nokta ise, kubbenin tam ortasıydı. Koca bir güneş resmi gök mavi kubbenin tam ortasında açılmış koca bir gözü andırıyordu. Altında yanan ateşin üzerine saldığı alevlerse rengini değişken kılıyordu. Kubbenin kenarlarına doğru koyulaşan mavi, sayısız yıldızın resimlerini daha da belirginleştiriyordu. Tam taş kapının üzerindeyse alev kanatlı bir kuş az ilerideki yuvasına konmak için uçuyordu. Uçarken kubbenin kenarlarına saçtığı yıldızlar, ortada yanan ateşin ışığı altında renkten renge bürünüyorlardı.

Yıldızların bittiğı noktadan zemine dek binlerce pencere vardı. Çeşit çeşit, irili ufaklı sayısız oyuk, meraklı gözler gibi ortadaki ateşe bakacak şekilde açılmıştı. Bu pencerelerden sayısız silüet belirip kayboluyordu. Balkonlardan aşağı sarkan merdivenler, yukarıdaki kapılara dönerek tırmanan basamaklar bu alanın dört bir yanına serpiştirilmişti. Bir balkondan diğerine uzanan narin köprüler, yapıların üst katlarını birbirlerine bağlıyordu. Alışılmadık ve bilinmedik bu mimari Alaca Dağların tam kalbinde yaşıyordu.

Arahun ve Unar, yüzlerindeki şaşkınlık ifadesini gizlemekten kaçınmayarak, önlerinde yürüyen üç odgûl ile birlikte Alaca Dağların altındaki saklı şehre girmişlerdi.

Odgûl şehrine.

XIII. Bölüm

Biraz sonra, yanlarında yürüyen iki tanesi ile birlikte, Arahun ve Unar, elfin silahını taşıyan odgûlu takip ediyordu. Şaşkın bakışlarla kendilerini izleyen kalabalığı yararlarken yukarıda, balkonlardan ve pencerelerden beliren meraklı kızıl gözlerin üzerlerine çevrildiğini hissedebiliyorlardı. Kapıyı geride bırakıp etraftaki kalabalığı aştıktan sonra, dağın içine oyulmuş bu dev salonun orta yerinde durdular.

Yanlarına varan bir odgûl, elfleri karşılamaya gelene kendi dilinde bir şeyler söyledi. Kısa konuşmalarının bitmesiyle birlikte karşılama komitesinin lideri, beklemleri için iki elfi uyardı.

“Huzurun evindesiniz. Bilgece davranın.”

Sonra ikisini orada bırakıp diğer odgûlu izledi. Elfler de çevrelerinde oluşan kalabalık arasında meraklı bir bekleyişin içine girdiler.

Arahun, şimdi arasında olduğu bu halk hakkında anlatılanları aklından geçiriyordu. *Saklı yaratılanlar. Ihrul’un çocukları. İşgalciler.* Hepsi odgûl soyunu lanetleyen aşağılık adlardı. Duyduğu efsanelerde onların adlarının hep kötülükle yan yana anılıyordu. Düşünceler kafasında akıp giderken içinde onlara karşı bir nefreti hızla büyütüverdi ve bir an evvel bulunduğu yerden kurtulmak için atılmak, bir şeyler yapmak istedi. Sonra odgûlların ne kadar çok olduğunu fark edip irkildi. Bu düşüncesinden vazgeçip etrafını izlemeye koyuldu.

Hepsi bir şeyler öğrenmek istercesine bakışlarını elfin üzerine çevirmişti. Onun kim olduğunu, ne olduğunu ya da nereden geldiğini biliyorlar mıydı? Bu şeytanlar onu bırakır mıydı? Yürüyüp gitmesine izin verirler miydi?

Aklı bu sorularla dolup taşınca elf tekrar öfke doldu. Göğsü, patlamak üzere olan bir yanardağ gibi kabardı. Eğer o anda elinde kılıcı olsaydı, odgûllar kendisini öldürene dek en az kırkının canını almayı başarırdı. Fakat kaderi buna izin vermedi. Hiçbir şey yapmaksızın öylece bekledi.

Kısa bir süre sonraysa bekleyişi sona erdi.

Az önce yanlarından ayrılan odgûl geri gelmişti. İki elfi peşine takarak dev salonun uzak köşesindeki geniş bir balkonun altından kıvrılıp kavisler çizerek yukarılara tırmanan bir merdivenin ayaklarının dibine vardı.

İlk basamağa adımını atmadan önce duraksadı.

“Şimdi Efendi’nin huzuruna çıkacağız. Misafir olduğunuzu unutmayın.” diyerek elflere nerede olduklarını bir kere daha hatırlattı.

Merdiven hepsini alacak kadar geniş değildi, bu yüzden odgûl önden giderek basamakları tırmanmaya başladı. Elfler de hemen ardından çekingen adımlarla, nereye varacaklarını bilmeden, onu izliyorlardı. Bir çırpıda merdivenleri aşip yukarıya çıktılar. Kendilerini geniş bir balkonun ayna gibi ışıldayan zemininde bulmuşlardı.

Nerede olduklarına dair bir ipucu arayan gözlerle etrafı süzerken yarım daire şeklinde tasarlanmış balkonun aydınlık kısmında taştan, oyma bir tahtı fark ettiler. Boşluğun orta yerinde, iki yanında çıtırdayan alevlerin arasında yükseliyordu. Sırtını dağın bağrından fırlayan kayalara vermişti ve ardı karanlıkta kalıyordu. Her iki yanından uzanan işlemeler, oynak alevler gibi, ışık altında dans ediyorlardı. Ayakları ise zemini kavrayan birer pençe gibi nakşedilmişti. Süslemeleri öylesine gerçekçiydi ki, Arahun bir an tahtın fırlayıp üzerine atılacağını sandı. Gözlerini ayrıntılardan ayırabildiğindeyse tahta oturan birini görüp irkildi.

Kara kumaşlar içine saklanmış bir adam kızıl gözlerle Arahun’u izliyordu. Çakmak çakmak parıldayan bakışlarında, aşağıda yanan dev ateşin ışıltısı hayat buluyor, kızıl tenine vuran ışık, zamanın adamın üzerinde yarattığı izleri açığa çıkarıyordu. Sivri kulakları gölgelerin içinden belli belirsiz seçiliyordu. Cübbesini içinde kaybolmuş gibi görünen narin vücuduysa tahtın ancak bir kısmını dolduruyordu. Ellerini karnında kavuşturmuş, karşında

beliren iki elfi izleyen bu yaşlı kişi, Alaca Dağların kalbinde yaşayan odgûl halkının *Efendisi* idi.

Yüzünü usulca iki elfe doğru çevirdiğinde, Arahun'un yanında dikilen odgûl atıldı.

“Konuklarınız geldi, efendim.”

Elfler neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

“Hoş geldiniz elf efendisi, hoş geldiniz.”

Yaşlı odgûlu ankad dilinde konuşurken duyan biri onun akelf olmadığına inanamazdı.

“Siz kimsiniz? Bırakın bizi gidelim.” diye atıldı Arahun, içinde bulunduğu durumdan memnun olmadığını dile getirip.

“Gideceksiniz elf efendisi, gideceksiniz. Fakat önce bana adınızı sanınızı, nereden gelip nereye varacağınızı söyleyin hele.” Odgûl, elfleri konuşturmak istiyor gibiydi.

“Ben Auzlardan Ulkar oğlu Arahun, bu da kardeşim Radagast oğlu Unar. Güneyden gelip Alaca Dağlar'ın ötesine varmak isteriz.”

“Anlaşılan zor bir yolcuğun olmuş.” diye karşılık verdi odgûl efendisi, bakışlarını Arahun'un üzerine kaydırırken. “Bu yüzünden okunuyor.”

Bu sözleri duyunca Arahun, farkında olmadan elini yanağındaki izlere götürdü. Onları saklamak istercesine yarasını parmaklarıyla kapattı.

Durumu fark eden odgûl efendisi atıldı.

“Niyetim seni daha da kederlendirmek değil elf efendisi.”

“Öyleyse bırakın beni gideyim.” dedi Arahun. “Kılıcımı verin ve yolumdan çekilin, yoksa kendi yolumu açmasını bilirim.”

“Elf efendisine kılıcını takdim edin.” dedi tahtın içinden yaşlı odgûl çevresindekilere. Bu emir üzerine derhal kılıcı Arahun'a getirildi.

Elf, silahının kabzasını kavrar kavramaz, soğuk çelik bir güneş gibi ışıdamaya başladı.

“İşte kılıcın sende, şimdi nereye istersen git.” dedi yaşlı odgûl. Kılıçtan yayılan ışık gözlerini kışmasına neden olmuştu. “Ama unutma, söylentilerle gözün bağlandıysa eğer, Yüce Olgan'ın ışığı altında bile sana işaret edileni göremezsin. Gözünü açtıdaysa her şey için çok geç olur, elf efendisi. Kendini karanlığın orta yerinde bulursun.”

Beklemediği bu durum karşısında şaşırان Arahun, ne yöne gideceğini bilemez bir halde olduğu yerde kalakaldı. Boş gözlerle karşısındaki tahtta oturan yaşlı adamı süzüyordu.

Ardından odgûl efendisi konuyu değiştirmek istercesine sordu.

“Söyle bana göğsünde sakladığın nedir?”

Arahun koynundaki mendili çıkarıp açtı ve “Erne.” dedi. “Elflerin anavatanından bir çiçek.” Yaşlı odgûlun bunu nasıl bildiğini anlamaya çalışıyordu.

Şaşırmış bir ifadeyle çiçeğe bakan Efendi, asıl öğrenmek istediğinin bu olmadığını belirtmek için daha açık bir biçimde tekrar sordu.

“Yüreğinden geçeni söyle genç elf efendisi. Seni üzen, böyle yollara, Alaca Dağların bağrına dek savuran nedir?”

“Yurduma dönmek isterim. Sürgündeki halkıma kavuşmak, Elfyurdu'nu hain orksoyunun ayakları altında ezilmekten kurtarmak için savaşmak isterim, bu yüzden yola düştüm.” diye cevap vererek, yolculuğunun nedenini söyledi Arahun.

Elfin konuştuklarını duyan odgûl efendisinin yüz hatları ciddileşti, bir süre düşünceli bir ifade takınıp hiç konuşmadı. Ardından gözünü yüksek tavana çevirip şöyle dedi:

*Karanlık çöküp yüce olanlar savrulduğunda
Güzün yaprakları gibi sayısız, dört bir yana,
Yürekler acıya doyup, gözler kan ağladığında
Bir umut yeşerecek geceden, Olgan'ın ışığıyla.
Ensihil taşıyacak kanatlarıyla,*

*Bilecek, güneşin kızı gizli koynunda.
Alıp götürecekt onu geceler boyunca
Varacak sonunda saklı olanlara.*

“Bu söylediklerin de ne?” Arahun, yaşlı odgûlun neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu.

“Bunlar, çok eski bir elf destanının çoktan unutulmuş dizeleri, elf efendisi. Bunlar senin kaderini çizen dizeler.”

“Neden böyle bilmece gibi konuşursun odgûl? Bu söylediğin şiir de ne?”

Arahun, odgûlun neden söz ettiğini bilmiyordu, bakışları açıklama bekler bir şekilde Efendi’ye döndü.

“Bu dizeler, asırlar öncesinden gelen, unutulmuş bir efsanenin son kalıntıları elf efendisi. Geçmişten, atalarımın ve atalarından bize kalan kutsal emanetler.”

“Kuzeyde, Elflerin anavatanı orksoyunca esir edildiğinden beri aklımda dolanıp duruyorlar. Bir ışık, bir işaret görmek umuduyla dört yana kolcular saldı. Kyra’nın dört bucağına, An Nimeni’ye, Orkanbükü’ne, Ortaorman’a, hatta Aarah’n’a. Ne pahasına olursa olsun Olgan’ın adına, buyurduğum yere gitmekten çekinmeyecek cesur ve inanmış odgûllar. Çünkü Olgan’a inanıyorum, çünkü Olgan’ın kayrasını hiçbir halktan sakınmadığını biliyorum elf efendisi, geleceğini biliyordum. Tüm soylarca hor görülsek de, adımız lanetliler diye bilinse de, Olgan’ın ışığının hepimizi aydınlatacağı günün geleceğine inanıyorum.”

“Gözcüler, Alaca Dağlar üzerinde iki elfin belirttiği haberini getirdiğinde, bir kez daha hatırıma düştüler. Sonra, Yüce-Olan seni ve Olgan’ın ışığıyla parıltıyan kılıcını gördüğünde, içimdeki umut tarifsiz bir hal aldı. Bir an evvel buraya gelmeni istiyordum elf efendisi, bu yüzden seni karşılaması için Khas-ran’ı gönderdim. Seni bana getirdiğindeyse o olduğunu anladım.”

“Kim olduğumu?” diye sordu Arahun yarım yamalak. Ama Efendi aldırış etmeden devam etti.

“Tıpkı efsanede bahsedildiği gibi. Savaş başladı. Elfyurdu saldırı altındaydı. Düşmanları zorluydu ve her geçen gün daha da sıklaşan çarpışmalar canları kuru yapraklar gibi savuruyordu. Bu çarpışmalardan birinde atanı yitirdin elf efendisi.”

Arahun başıyla onaylamakla yetindi.

“Ne yazık ki eskiler asla yanılmaz.” Derin bir iç çekişin ardından konuşmasına devam etti.

“Auzlar orksoyuyla savaş etmeye başladıkları günden beri kötü kaderleri yazılıyordu – ve tabii seninki. Çünkü senin kaderin onlarla bağlanmış.”

“Sonra kader koca bir düğüm attı ve akelfler sürgün oldular, ana yurtlarından uzaklara dağıldılar, parçalanıp ayrıldılar. Sen ise, odgûlların yanına geldin elf efendisi. Yüzündeki yara izi göksel bir rehberlikle buraya geldiğinin kanıtı. Göğsünde sakladığın ernen ise kör gözlere bir işaret. Kılıcın, Arahun, beklenen ışık. Sen, Elfyurdu’nu eski güzel günlerine döndürecek gücü elinde tutuyorsun.”

Arahun’un akli tüm bu duyduklarıyla allak bullak olmuştu. Kulağında odgûl efendisinin az önce söyledikleri yankılanıyordu. *Olgan’ın ışığı... Yüce olanlar... Kılıç... Saklı yaşayanlar...* Tüm bunları kafasında anlamlandırıp yerli yerine oturtmaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Bu kadarı onun için fazlaydı.

“Bütün bunları niçin bana anlatıyorsun, odgûl efendisi?”

“Çünkü Olgan, soylu halkının yitip gitmesini istemiyor Arahun. Akelflerin Yuva üzerindeki görevi henüz bitmedi.”

“Hem dışarıdakilerin gözleri günün alnında önlerindeki göremeyecek kadar kör, hafızaları dünü hatırlayamayacak kadar taze. Onlar sana rehberlik edemezler Arahun. Çünkü

kibirleri boylarını aşıyor. Böylesi tanrısal bir görevi yerine getirmek, Olgan’a gönülden bağlı olanlar için bir lütuftur.”

Sonra, Efendi’nin sesi mahcubiyet içinde eriyip giderken şu sözleri söyledi:

“Ayrıca, bu kutsal görev, atalarımın azgınlıklarının bağışlanması için, asırlardır Olgan’ın ışığından saklanan halkımın içinde küçükçük bir umut yeşermesine neden olabilir.”

* * *

Biraz önce Efendi’nin huzurunda duyduklarını birer birer sindirmeye çalışan Arahun, şimdi meydanın orta yerinde dikilmiş, varışıyla başlayan töreni izliyordu. Alaca Dağlar’ın kalbine oyulan büyük galerinin merkezinde yanan ateşin etrafına toplanan sayısız odgûl, yıllardır bu anı bekliyorlarmışçasına özenle yürüyorlardı. Tavana dek erişen alevlerin etrafında dönerken her biri, aralanan dudaklarında bir dua saklıyordu. Aralarına aldıkları kızılığ ise avuçlarında sakladıkları garip bir toz ile besliyorlardı. Bunun üzerine ateş ani bir harlamayla daha da büyüyordu. Sayısız odgûl, bu görkemli manzaranın küçük birer parçası, ve yaratıcısıydı.

Ancak tüm bu hareket ve kalabalık, Efendi’nin belirmesiyle sona erdi ve meydanı ölümcül bir sessizlik kapladı. Ateş bile, sanki onun geldiğini anlamışçasına küçülüp boynunu bükmüşçesine, sessizce yanar olmuştu. Oysaki kubbeye değmeye çabalayan alevlerin yanında odgûl efendisi, tanrılara ulaşmaya çalışan bir çocuktan farksızdı.

Varışıyla tüm hareketi sonlandırmıştı. Efendi, ağır adımlarla Arahun’un yanına dek yürüdü. Elfe kendisini takip etmesini söyleyerek odgûlların arasına girdi. İki birlikte kalabalığı yararak ateşin kalbine doğru ilerlediler. Alevlerin ikisine dokunmaya yaklaştıkları bir noktaya gelince de durdular. Efendi, bir süre sessiz kalıp elfin anlamadığı bir dille bir şeyler söyledi. Sözlerini bitirir bitirmez, hiç sönmeyecekmişçesine vahşice yanan ateş birden uysallaştı ve elfin tam önünden ikiye ayrıldı. Açılan alevlerin arasına doğru ilerlerken odgûl, Arahun’u da kendisini izlemesi için davet etti. Çekingen adımlarla Efendi’nin yanına varan elf, ateşin arkalarından kapandığını görüp irkildi.

Ateşin kalbindeydiler. Kızıl rengin her tonu sur gibi dört bir yanlarından yükselirken, dalga dalga oynayan kızılığın içinde hapsolmuş gibiydiler. Üstünü örtmeye hevesli alevlerin birden kılıcının etrafına dolandığını gördü elf. Tıpkı, hızla büyüyen bir ağaç dalı gibi, kılıca sarıldı kızıl kollar. Can havliyle silahı çekip kurtarmak istedi ama Efendi’nin bakışları bunu yapmaması gerektiğini işaret etti. Neler olacağını görmek üzere çaresizce bekledi.

Kızılın, sarının ve mavinin her çeşidi, çeliğin etrafını sarmaya başlamıştı. Alevlerin içinden sayısız şekiller belirliyordu. Bazen kızıl postlu bir kurt sürüsü olup atılıyor, bazen de başıboş atlara dönüşüp kılıcın etrafında dolanıyordu ateş. Gözleri önünde bunlar olurken Arahun bileğinden tüm vücuduna yayılan bir yanma hissetti, göğsü, kor damlamışçasına acıyordu. Nereden geldiğini bilmediği bir sesin kendisine “*Dayan.*” dediğini duydu.

Kılıcı kuşatan alevler bir anda, sanki kendilerine buyurulmuşçasına geldikleri yere, ateşin en üst noktasına döndüklerinde, çelikten dumanlar yükseliyordu. Arahun ise zor ayakta duruyordu. Düşüp bayılmamak için kendi kendine bir şeyler sayıyordu.

Ardından odgûlun emriyle önlerini örten alevler açıldı ve kendilerini bekleyen sayısız odgûl yeniden görünür oldu. Efendi’nin önderliğinde ateşin içinden çıkan elf, etrafa toplanan odgûlların arasından ilerleyerek kutsal ateşi geride bıraktı. Şimdi, büyük bir havuza doğru ilerliyorlardı. İçindeki su, daha önce hiç görmediği kadar temiz görünüyordu Arahun’un gözüne. Yaklaştıkça derinliği belirginleşti. Sanki dipsiz bir kuyuymuşçasına toprağın en altına dek uzanıyordu. İndeysse sayısız yüz, merhamet bekleyen gözlerle Arahun’u izliyordu.

“Bu,” dedi odgûl efendisi “halkımın gözyaşları.”

Ardından Arahun elindeki silahı havuza batırıp tek bir hareketiyle tüm suyu bir anda buharlaştırdı. Çelik bir anda soğuyuverdi ve eksi halini aldı. Elf, kılıcı kaldırdığındaysa üzerinde ankad dilinde yazılmış birkaç kelime belirdi:

᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋᠋

᠋᠋᠋᠋

NAROLUN
YOLGÖSTERİCİ

XIV. Bölüm

Bineği durduğunda Arahun, saçlarının güçlü bir rüzgârla dalgalandığını hissetti. Burnuna taze düşmüş kar kokusu geliyordu ve gözlerindeki bağı ardından bile güneşin güçlü ışığını hissedebiliyordu. Görmesine engel olan bez parçasını usulca söktüğünde yeni doğan gün tüm ihtişamıyla karşısındaydı. Uçsuz görünen gökyüzünün tamamını sarıya boyamıştı. Henüz uyanan güneşin cesur ışıkları Alaca Dağların zirvelerine dek uzanıp, gece boyunca uykuda olan karları uyandırıyor. Ona eşlik eden bir rüzgâr da, dağların sırtlarında yükselen çam ormanlarının üzerinde yeşil dalgalar oluşturuyordu.

Dışarıdaydılar.

Arahun ve Unar, kendilerine verilen geyik ile keçi arasında bir hayvan olan sıra dışı bineklerinin üzerinde, odgûlların dağ içindeki saklı şehrinden ayrılmışlar ve gözleri bağlı bir şekilde tünellerden ve mağaralardan ilerleyerek bu hayvanların kendilerini diğer tarafa ulaştırmasını beklemişlerdi. Dağların içinden geçen bu uzun yolculuk boyunca hayvanlar ilk ve son kez durmuşlardı.

Unar gözlerini açtığında arkadaşının önlerindeki manzaranın büyüüne kapılıp çevreyi izlediğini gördü. Bulunduğu yerden ayaklarının altında uzananlara baktığında aynısını kendisi de yaşayacaktı. Alaca Dağların içinden geçip doğuya dek uzanan mağaraları ve geçitleri geride bırakmayı başarmışlar ve kendilerini diğer tarafta, sarp bir kayalığın üzerindeki küçük bir çıkışın önünde, iki kişinin yan yana durmasına ancak yetecek bir yerde dikilirken bulmuşlardı. Aşağıya dek uzanan kayalık yüzeyde yer yer beliren küçük çıkıntılar inmeyi imkânsızlık olmaktan kurtarsa da bunu denemeye kalkışmak bile oldukça tehlikeli görünüyordu.

İki elf gördüklerinin etkisinden kurtulup bir an önce gitmeleri gerektiğini hatırlayıp bu duruma bir çözüm bulup bulamayacaklarını düşünürlerken, kendisini buraya dek getiren *khon* Arahun'a sokuldu. Bunu fark eden elf, hayvanın ne istediğini anlamaya çalışan gözlerle ona baktı. Üzerine binmesi için dizlerinin üzerine çöktüğünü görünce de kendisinden isteneni yaptı. Yavaşça hayvanın sırtına çıkıp eğere oturdu, eline dizginleri alıp bekledi. Hayvan, elfin tam olarak hazır olduğundan emin olduktan sonra bir anda hızlanıp kendini bulundukları küçük çıkıntıdan aşağı attı.

Bir an sonra hayvan, sırtındaki elfle birlikte aşağıda, bir başka çıkıntının üzerinde dikiliyordu. Unar da hayvanın ne yapmak istediğini anlayıp hemen kendi bineğinin sırtına çıktı. Arahun, *khon* sayesinde biraz daha aşağıya indiğinde, o da arkadaşının az önce bulunduğu yerdeydi.

Hayvanlar, iki elfi kayadan kayaya taşıyıp, mağaranın çıkışından aşağıya, dağın eteklerine taşıdığına neredeyse ögle olmuştu.

* * *

Yolcular, Alaca Dağların heybetli görüntüsü batı ufkunda küçük mavi tepelere dönünceye dek doğuya doğru ilerlemişlerdi. *Khon* sırtında yolculuk hem daha hızlı hem de daha az yorucuydu. Atlar kadar hızlı olmasalar da, her türlü coğrafyada ilerleyebiliyor olmaları bu binekleri oldukça işe yarar kılıyordu.

Gün geceye kavuşmadan çok önce tehlikeli *Lanthenrin* sınırını belirleyen *İlkoru*'nun içinden uzanan patika yolu izleyip yöreye girmişler, ardından bölgeyi bir an önce geride bırakmak istediklerinden ilerleyişlerine hız vererek *Noredûhn* olarak bilinen *Güneygeçidi*'ne varmışlardı. Yol boyunca, birçok yerde göçebe halkların bölgede yaşadığını gösteren izlerle karşılaşmışlardı. Atlardan ve büyük kızaklardan geriye kalan izler, elfleri halklarına yaklaştıklarına dair umutlandırmıştı. Arada bir uzaklarda beliren insan gruplarıysa iyiden

iyiye sevinmelerine neden olmuştu. Bildikleri kadarıyla An Nimeni'nin bu yöresinde hiçbir halk yaşamıyordu.

“Bunlar Ruir Olen halkından geriye kalanlar olmalı.” diye fikir yürütüyordu Arahun.

Ancak elfler karşılaştıkları bu topluluklara yaklaşmaya çekiniyordu. Kuzeydoğu yönünde küçük kara noktalar gibi görünen bu grupların, keşfe çıkan bozork birlikleri olması da ihtimal dâhilindeydi. Kimsenin üzerinde kesin bir hâkimiyet sağlayamadığı An Nimeni bölgesi birçok ufak parçalara ayrılmış, farklı halkların ve güçlerin egemenliğindeydi. Aarahun üzerinden yöreye giren ork birlikleri pek tabii An Nimeni’de ankad arayışını sürdürebilirdi. Bu durumda yolcuların tek yapabileceği, ilerlemeye devam etmekte.

Karanlığın, Güneygeçidi’ni tamamıyla kaplayan karı kara bir örtüye çevirmesinin hemen ardından geceyi geçirebilecekleri uygun bir yer aramaya koyuldular. Ancak her yöne alabildiğine uzanan bu bozkırda korunaklı bir yer bulmak neredeyse imkânsızdı. Onlar da kaderlerine boyun eğerek, kendilerini olası bir yağmurdan ya da kar fırtınasından koruyacağını düşündükleri yaşlı bir ağacın altına sığınıp dinlenmeye karar verdiler.

Odgûlların kendilerine verdiği kara cübbelere sıkı sıkı sarıyan yolcular, içlerinde yeniden yeşeren umutla birlikte ısınarak yarın sabah halklarına giden yolda biraz daha ilerlemek üzere derin bir uykuya daldılar.

* * *

Yorgunluktan birer kütük gibi uyumakta olan elfler, altında yattıkları ağacın yaşlı dallarından birine tünemiş Runnah’ın *uğğ*klamasıyla uyandılar. Henüz ağaran günün yarattığı kızıl lekeler odgûl işi pelerinlerin üzerine düşüp parlak noktalar oluştururken, içlerindeki elf olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Yanı başlarında sakince otlayan bir çift khon ise sahiplerini taşımak için bekliyordu. İki elf; uzaktan bakıldığında tıpkı o korkulan halkın birer üyesi gibi görünüyordu.

“Haydi kardeşim, gidelim. Yolumuzun sonu yakındır.” diyerek yattığı yerden doğruldu Arahun. Çevrede farklı bir şey olup olmadığından emin olduktan sonra khonun sırtına eğeri vurarak hayvanı yola hazırladı.

Az sonra Unar da kalkmıştı. Baykuşunun, henüz ikisi uyanmadan önce yakaladığı avını çengel gagasıyla parçalayışını izlerken, gece üzerini örtmek için kullandığı odgûl pelerini bineğinin eğeri arasına sıkıştırıyordu.

Biraz sonra yola koyulmuşlardı. Geceyi geçirdikleri yeri arkalarında bıraktıkları gibi bozkırda büyük bir fırtına koptu. Kara bulutların bir araya geldiği düzlüklerin üzerinde onlarca ufak parçaya ayrılan damarlar gibi çakan şimşekler göğü yardı ve ardından sağanak geldi. Noredûhn’un kuzeyine doğru ilerleyen yolcularsa bu muhteşemliği uzaktan görmenin mutluluğunu yaşıyorlardı.

* * *

Khon sırtındaki yolculukları boyunca elfler hiç durmadılar. Rast geldikleri topluluklar oldu fakat bir an evvel Dört Yol’a ulaşmak istediklerinden hiçbir tanesinin yanına dahi varmadılar. Ayrıca kuzeye doğru ilerledikçe, bu grupların orksoyundan olması ihtimali de yükseliyordu. Yollarına sadık kalıp, bir an önce Dört Yol’a varmak için Olgan’ın yardımını dilediler.

Gün kararmaya başladığındaysa Dört Yol Taşı kuzey ufkunda bir dağ gibi belirdi. Birkaç adam boyunda dikilitaş olan Dört Yol Taşı’nın her yüzünde, bilinen tüm dillerde yönler yazıyordu. Yolu buradan geçen herkesin bir rehber olarak kullandığı bu taşı kimin ne zaman buraya diktiğini kimse bilmiyordu. Bazı efsanelere göre burası Kyra’nın merkeziydi.

Geceyi dikilitaşın dibinde yaktıkları küçük bir ateşin etrafında ısınarak geçiren yolcular, her yöne eşit uzaklıkta olmanın verdiği garip hisle, Auzlardan o kadar da uzakta olmadıklarını düşündüler. Odgûl çöreklerinden yiyerek uykuya dalmadan hemen önce; Orta Orman'a dek durmadan ilerlemeyi kararlaştırmışlardı.

XV. Bölüm

Yolcular, Dört Yol Taşını ardlarına alarak karla kaplı bozkırların ortasından geçen yolları günler süren yürüyüşlerle aşmış, çıplak, kayalık tepeleri khon marifetiyle aştıktan ve aceleci bir şekilde geçmeye kalktıkları Huan Çayında boğulma tehlikesi atlattıktan sonra vardıkları Akçadır Tepelerinin ötesindeki çayırıklara indiklerinde kuzey ufkunda alaca bir sıradağ gibi beliren şeyin Orta Orman olduğunu anladılar.

Yeni bitmiş çimenlerin örttüğü düzlüklerde dörtnala giden khonların üzerindeki elfler bir çırpıda ormanın sınırına varıp durdular. Asırlardır ayakta duran, genç dalları göğe değen bu yaşlı ağaçlar iki elfe de odgüllerin yeraltı şehrini hatırlatmıştı. Kalın gövdelerinin birer mermer sütun gibi dimdik bir şekilde uzanması, sanki budanmışçasına düzgün görünen ve her daim yeşille bezenmiş dalları bu ağaçların terk edilmiş bir yerin ortasında kendiliğinden yetiştiği gerçeğini silikleştiriyordu.

Elfler, bu heybetli ağaçların arasına bineklerinin attığı usul adımlarla girerken inceden yağan yağmur, kara pelerinlerinin şapkası üzerinden tıpkı bir kuşun tüylerinden kaydığı gibi kolayca akıp gidiyordu. Ormanın içinden geçen belli bir yol yoktu ancak, zemin geçmek isteyenlere izin verecek kadar düzgün bir haldeydi. Yavaş ve ürkekçe ilerlerken Arahun'un kulağına ormanın içinden, rüzgârın dallar arasında dolaşırken çıkardığı ısıklık sesleri geliyordu.

Bir ara Runnah tepelerindeki dallardan birinin üzerinde, bir başka baykuşun yanında göstermişti kendini. Sonra tekrar havalanıp, aşağıdan tüm göğü kaplıyormuşçasına sık görünen ağaç dalları arasından yükselerek, dallardan oluşan yeşil bulutun üzerine çıkıp gün ışığı altında kanat çırpı ve gözden kayboldu. Aşağıda, yaşlı ağaçların yorgun kolları arasından sıyrılıp ormanın içine dek ulaşabilen ışıkların yarattığı yarı aydınlıkta ilerleyen yolcular ise doğru yöne gittiklerinden emin olmak için ağaçların kabuklarına göz atıyorlardı.

Sessiz, sakın ve çekingen bir şekilde yollarına devam ederken ormanın girdikleri noktası görünmez olmuştu. Yolcuların arkasında ağaç gövdelerinden bir duvar belirmiş gibiydi. Yaşlı ormanın içlerine ilerledikçe ağaçlar sıklaşıyor ve yolculuk yavaşlıyordu. Ayrıca bu kesimlerde ışık, asırlar boyu uzayıp birbirlerine düğümlenen dallar arasından geçmekte zorlanıyor, böylelikle daha da karanlık bir ortam yaratıyordu.

Ağaç gövdeleri arasında asırlık hayaletler gibi fark edilmeden dolaştıkları, serin bir esintinin dahi uğramadığı, gece gibi karanlık olan bir bölgeye geldiklerinde Arahun, her zamankinden farklı bir ısıklık sesi duydu. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Khonlar huzursuzlanmaya başlamıştı ve ilerlememekte direniyorlardı. Bir şeyler ters gidiyordu. Ne olduğunu anlamak için iki elf de etraflarına bakmayı denediler ama her yer fazlasıyla karanlıktı.

Birden bir ses duyuldu.

“Rom!”

Arahun, duyduğu bu dili bir yerlerden hatırladığını biliyordu. Sözcük fazlasıyla tanıdık gelmişti. Biraz daha zorlayınca bunun tuikad dilinde olduğunu anımsadı.

“Bize durmamızı söyleyen kim?” diye karşılık verdi kendi dilinde.

“Bir aksaçlı?” Karşılık ankad dilinde geldi.

“Ortaya çıkın ve bizimle bir elfin elfle konuştuğu gibi konuşun.”

Arahun sözünü bitirir bitirmez iki elfin etrafında bir sürü genç tuikad belirdi. Sanki birden görünmezlik büyülerini bozmuşlarcasına her biri yeşilliklerin arasından çıkıvermişti. Elflerin arasında en tecrübeli görüneni Arahun'un yaşlarındaydı. Hepsisi asker gibi giyinip kuşanmışlardı ve her birinin sırtında bir yay asılıydı.

Gördükleri karşısında tehlikede olmadıklarını anlayan Arahun hepsini başıyla selamlarken söyledi.

“Olğan'ın adıyla selam olsun.”

“Size de selam olsun dostlarım.”

Az önceki sesin sahibi şimdi Arahun ve Unar'ın karşısında dikiliyordu. Kumral saçları başının üzerinden küçük bir kuyrukla toplanmış olan genç adamın toprak rengindeki giysisi içinde dikiliyordu. Boynunda da bir kolye gibi asılı duran yeşil bir yaprak vardı.

“Ama söyleyin, neden odgûl gibi giyinip, keçi sırtında Orta Orman'a girdiniz. İlkdoğanın Çocukları tarafından öldürülmek için mi?”

“Ben Ulkar oğlu Arahun. Bu da kardeşim Radagast oğlu Unar. Çifteliman'dan, Saklı Vadi'den gelip Demir Dağlar'ın eteklerinde olduğunu duyduğumuz Auzlara varmak niyetindeyiz.”

“Haberiniz sizden önce geldi. Biz de sizi bekliyorduk, ama böyle bir kılıkta değil doğrusu.”

“Uzun yoldan geldiniz, dinlenmek istersiniz’ demeye dilim varmıyor. Bilirim, sürgünde geçen günlere en iyi dinlence yurduna kavuşmaktır.”

“Haklısın elf kardeşim, özlemle yanan yüreğin beklemeye tahammülü yok.”

Sonra, yorgun gözlerle kendisine bakan akelflere dönerek, söyleyeceklerine devam etti.

“An Nimeni'den gelen haberler, soydaşlarınızın Demir Dağların arasındaki bir vadiye saklandığı yönünde. Buradan sonra doğuya doğru ilerlemeniz yararınıza olacaktır. Ormanın çıkışına dek Hudran size eşlik edecek.”

İsminin söylenmesiyle birlikte genç adamlardan bir tanesi, öne doğru çıkarak Arahun ve Unar'ın yanına vardı.

“Olgan'ın ışığı yolunuza düşsün.”

Az önce kendilerine dur diyen genç adam ve yanındakiler, belirdikleri gibi bir anda ormanın derinliklerini örten karanlıkla bir olan gölgelere dönüşüp kayboldular.

“Beni izleyin.” dedi iki akelfle baş başa kalan genç adam.

* * *

Unar ve Arahun, genç tuikadın önderliğinde ormanın derinliklerindeki sayısız yoldan kıvrıla kıvrıla ilerlediler. Boylarını kat kat aşan ağaçlar arasında dolanıp, huzur veren mırıltılarla akan, boncuk boncuk köpüren berrak suların üzerinden geçtiler. Kimi zaman bir başka tuikada rastladılar, kimi zamansa sadece onların konuşmalarını duydular. Elfler, yol boyunca bir başka savaşçı grubuyla yüz yüze gelmeyi beklediler, ama ormanın doğu ucuna dek bir daha kimse yollarında belirmedi.

Sonunda, ormanın en doğusundaki ağacı da arkalarına alıp yeşil denizin ötesine varmayı başardıklarında, Orta Orman'ın sırtını Enu Tepelerine yasladığını gördüler. Zirveleri parıldayan yükseltilerin eteklerinde ağaçlar giderek seyrekleşip açıklığa karışıyordu.

“Yolum burada bitiyor.” dedi genç Hudran, gözü tepelerin de ardında yükselen Demir Dağlar üzerine çevirmişken.

“Önünüzdeki Enu Tepelerini aşınca Demir Dağların eteklerine dökülüvereceksiniz.”

Ardından Arahun ve Unar'a dönüp son kez konuştu.

“Yolunuz açık olsun, kardeşlerim. Olgan'ın ışığı üzerinize olsun.”

Sözünü bitirince, akelflerle vedalaşmak üzere ellerini sıktı ve arkasını dönerek ağaçların arasına daldı. Bir an sonra, sanki hiç orada olmamış gibiydi.

* * *

İki elf, Orta Orman'ı arkalarında bırakıp Enu Tepelerinin parıldayan zirvelerine tırmandıklarında, önlerinde açılan manzaranın ihtişamıyla bir süre vadiyi izlediler. Buraya gelene dek izledikleri yolu ve yolda yaşadıklarını düşünüp heyecanlandılar. Tüm bu zorlukların sonu gelmek üzereydi. Bir hışımla bineklerini tepeden aşağı sürüp vadiye indiler.

İki dağ arasında sakin bir nehir gibi dümdüz uzanan vadi, sürgündeki Aarahn halkının yeni yurdu olmuştu. Etrafta sayısız çadır kurulmuştu ve onlarca ankad sanki anayurtlarındaymışçasına dolanıyordu. Uzaklarda birileri at biniyordu. Gençler kılıç kuşanmış oyunlar oynuyor, kadınlar sanki evlerinin huzurundan uzak değillermişçesine aş pişiriyorlardı. Çocuklar sağa-sola koşuşturup dururken, eski bir şarkı, bir ozanın çalgısında can buluyordu. Hepsinin üzerindeyse, tanrısal rengiyle göklere değmek istercesine dalgalanan bir Aarahn sancağı vardı.